

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 159

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 5 martie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
254.	— Ordin al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice privind modificarea Ordinului ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice nr. 594/2013 pentru aprobarea Listei standardelor române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la echipamentele individuale de protecție	2–27
319.	— Ordin al ministrului delegat pentru buget privind stabilirea nivelului comisioanelor percepute de Trezoreria Statului pentru serviciile prestate clienților	28
	REPUBLICĂRI	
	Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului	29–47

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI, PROTECȚIEI SOCIALE
ȘI PERSOANELOR VÂRSTNICE

ORDIN

privind modificarea Ordinului ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice nr. 594/2013 pentru aprobarea Listei standardelor române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la echipamentele individuale de protecție

Având în vedere prevederile art. 10 din Hotărârea Guvernului nr. 115/2004 privind stabilirea cerințelor esențiale de securitate ale echipamentelor individuale de protecție și a condițiilor pentru introducerea lor pe piață, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 12 din Hotărârea Guvernului nr. 10/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice nr. 594/2013 pentru aprobarea Listei standardelor române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la echipamentele individuale de protecție, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 și 209 bis din 12 aprilie 2013, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Se aprobă Lista standardelor române care adoptă standardele europene armonizate referitoare la echipamentele individuale de protecție, din lista publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 364 din 13 decembrie 2013, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.”

2. Anexa se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul muncii, familiei, protecției sociale
și persoanelor vârstnice,
Georgeta Bratu,
secretar de stat

LISTA
standardelor române care adoptă standardele europene armonizate referitoare
la echipamentele individuale de protecție¹

Nr. crt.	Indicativul standardului român	OES ²	Indicativul standardului european armonizat	Titlul standardului în limba română	Data primei publicări în Jurnalul Oficial al UE	Indicativul standardului român înlocuit	Data încetării prezumției de conformitate pentru standardul european armonizat înlocuit Nota 1
0	1	2	3	4	5	6	7
1.	SR EN 132:2003	CEN	EN 132:1998	Aparate de protecție respiratorie. Definiții de termeni și pictograme	4.06.1999	SR EN 132:1995	Data depășită (30.06.1999)
2.	SR EN 133:2003	CEN	EN 133:2001	Aparate de protecție respiratorie. Clasificare	10.08.2002	SR EN 133:1995	Data depășită (10.08.2002)
3.	SR EN 134:2003	CEN	EN 134:1998	Aparate de protecție respiratorie. Nomenclatorul componentelor	13.06.1998	SR EN 134:1995	Data depășită (31.07.1998)
4.	SR EN 135:2003	CEN	EN 135:1998	Aparate de protecție respiratorie. Lista termenilor echivalenți	4.06.1999	SR EN 135:1995	Data depășită (30.06.1999)
5.	SR EN 136:2002 SR EN 136:2002/AC:2004	CEN	EN 136:1998 EN 136:1998/AC:2003	Aparate de protecție respiratorie. Mască completă. Cerințe, încercări, marcare	13.06.1998		Data depășită (31.07.1998)
6.	SR EN 137:2007	CEN	EN 137:2006	Aparate de protecție respiratorie. Aparate de protecție respiratorie autonome cu circuit deschis, cu aer comprimat, cu mască completă. Cerințe, încercări, marcare	23.11.2007	SR EN 137+AC:2001	Data depășită (23.11.2007)
7.	SR EN 138:2003	CEN	EN 138:1994	Aparate de protecție respiratorie. Aparate de protecție respiratorie cu aer liber cu mască completă, semimască sau ansamblu muștiuc. Cerințe, încercări, marcare	16.12.1994		
8.	SR EN 140:2003 SR EN 140:2003/AC:2003	CEN	EN 140:1998 EN 140:1998/AC:1999	Aparate de protecție respiratorie. Semimăști și sferturi de măști. Cerințe, încercări, marcare	6.11.1998	SR EN 140+A1:1997	Data depășită (31.03.1999)
9.	SR EN 142:2003	CEN	EN 142:2002	Aparate de protecție respiratorie. Ansambluri tip muștiuc. Condiții, încercări, marcare	10.04.2003	SR EN 142:1997	Data depășită (10.04.2003)

¹ Prezentă listă conține standardele române care adoptă standarde europene publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 364 din 13 decembrie 2013, prin Comunicarea Comisiei Europene în cadrul implementării Directivei 89/686/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind armonizarea legislației a statelor membre referitoare la echipamentele individuale de protecție.

² OES: Organismul European de Standardizare:

— CEN: rue de Stassart 36, B-1050 Brussels (<http://www.cen.eu>);

— Cenelec: rue de Stassart 36, B-1050 Brussels (<http://www.cenelec.org>);

— ETSI: 650, route des Lucioles, F-06921 Sophia Antipolis (<http://www.etsi.org>).

0	1	2	3	4	5	6	7
10.	SR EN 143:2002 SR EN 143:2002/A1:2006 SR EN 143:2002/AC:2006	CEN	EN 143:2000 EN 143:2000/A1:2006 EN 143:2000/AC:2005	Aparate de protecție respiratorie. Filtre de particule. Condiții, încercări, marcare	24.01.2001 21.12.2006	SR EN 143:1997 Nota 3	Data depășită (24.01.2001) Data depășită (21.12.2006)
11.	SR EN 144-1:2003 SR EN 144-1:2003/A1:2003 SR EN 144-1:2003/A2:2005	CEN	EN 144-1:2000 EN 144-1:2000/ A1:2003 EN 144-1:2000/ A2:2005	Aparate de protecție respiratorie. Robinete pentru butelii de gaz. Partea 1: Racorduri cu cap filetat	24.01.2001 21.02.2004 6.10.2005	Nota 3 Nota 3	Data depășită (24.01.2001) Data depășită (21.02.2004) Data depășită (31.12.2005)
12.	SR EN 144-2:2003	CEN	EN 144-2:1998	Aparate de protecție respiratorie. Robinete pentru butelii de gaz. Partea 2: Racorduri de ieșire	4.06.1999		
13.	SR EN 144-3:2003 SR EN 144-3:2003/AC:2004	CEN	EN 144-3:2003 EN 144-3:2003/ AC:2003	Aparate de protecție respiratorie. Robinete pentru butelii de gaz. Partea 3: Racorduri de ieșire pentru gaze de plonjare nitrox și oxigen	21.02.2004		
14.	SR EN 145:1999 SR EN 145:1999/A1:2003	CEN	EN 145:1997 EN 145:1997/A1:2000	Aparate de protecție respiratorie. Aparate de protecție respiratorie izolante, autonome cu circuit închis, tipul cu oxigen comprimat sau cu oxigen-azot comprimat. Cerințe, încercări, marcare	19.02.1998 24.01.2001	Nota 3	Data depășită (28.02.1998) Data depășită (24.01.2001)
15.	SR EN 148-1:2000	CEN	EN 148-1:1999	Aparate de protecție respiratorie. Filete pentru piese faciale. Racord cu filet standardizat	4.06.1999		Data depășită (31.08.1999)
16.	SR EN 148-2:2003	CEN	EN 148-2:1999	Aparate de protecție respiratorie. Filete pentru piese faciale. Partea 2: Racord cu filet central	4.06.1999	SR EN 148-2+AC:1999	Data depășită (31.08.1999)
17.	SR EN 148-3:2003	CEN	EN 148-3:1999	Aparate de protecție respiratorie. Filete pentru piese faciale. Partea 3: Racord cu filet M 45x3	4.06.1999	SR EN 148-3+AC:1999	Data depășită (31.08.1999)
18.	SR EN 149+A1:2010	CEN	EN 149:2001+A1:2009	Aparate de protecție respiratorie. Semimaști filtrante împotriva particulelor. Cerințe, încercări, marcare	6.05.2010	SR EN 149:2003	Data depășită (6.05.2010)
19.	SR EN 166:2003	CEN	EN 166:2001	Protecție individuală a ochilor. Specificații	10.08.2002		Data depășită (10.08.2002)
20.	SR EN 167:2003	CEN	EN 167:2001	Protecție individuală a ochilor. Metode de încercare optice	10.08.2002		Data depășită (10.08.2002)
21.	SR EN 168:2003	CEN	EN 168:2001	Protecție individuală a ochilor. Metode de încercare, altele decât cele optice	10.08.2002		Data depășită (10.08.2002)

22.	SR EN 169:2003	CEN	EN 169:2002	Protecția individuală a ochilor. Filtre pentru sudură și tehnici conexe. Cerințe referitoare la factorul de transmisie și utilizarea recomandată	28.08.2003	SR EN 169:1997	Data depășită (28.08.2003)
23.	SR EN 170:2003	CEN	EN 170:2002	Protecție individuală a ochilor. Filtre pentru ultraviolet. Cerințe referitoare la factorul de transmisie și utilizarea recomandată	28.08.2003		Data depășită (28.08.2003)
24.	SR EN 171:2003	CEN	EN 171:2002	Protecție individuală a ochilor. Filtre pentru infraroșu. Cerințe referitoare la factorul de transmisie și utilizarea recomandată	10.04.2003	SR EN 171:1997	Data depășită (10.04.2003)
25.	SR EN 172:2003 SR EN 172:2003/A1:2004 SR EN 172:2003/A2:2003	CEN	EN 172:1994 EN 172:1994/A1:2000 EN 172:1994/A2:2001	Protecție individuală a ochilor. Filtre de protecție împotriva radiațiilor solare, pentru utilizare industrială	15.05.1996 4.07.2000 10.08.2002	Nota 3 Nota 3	Data depășită (31.10.2000) Data depășită (10.08.2002)
26.	SR EN 174:2004	CEN	EN 174:2001	Protecție individuală a ochilor. Ochelari-mască pentru schi alpin	21.12.2001		Data depășită (21.12.2001)
27.	SR EN 175:2002	CEN	EN 175:1997	Protecție individuală. Echipament de protecție a ochilor și a feței pentru sudare și tehnici conexe	19.02.1998		
28.	SR EN 207:2010 SR EN 207:2010/AC:2012	CEN	EN 207:2009 EN 207:2009/AC:2011	Protecție individuală a ochilor. Filtre și protectori ai ochilor împotriva radiațiilor laser (protectori ai ochilor pentru laser)	6.05.2010	SR EN 207:2003 Nota 2.1	Data depășită (30.06.2010)
29.	SR EN 208:2010	CEN	EN 208:2009	Protecție individuală a ochilor. Protectori ai ochilor pentru lucrări de reglare pe lasere și sisteme laser (protecție a ochilor pentru reglare laser)	6.05.2010	SR EN 208:2003 Nota 2.1	Data depășită (30.06.2010)
30.	SR EN 250:2003 SR EN 250:2003/A1:2006	CEN	EN 250:2000 EN 250:2000/A1:2006	Aparate respiratorii. Aparate de scufundare cu aer comprimat și circuit deschis. Cerințe, încercări, marcare	8.06.2000 21.12.2006	Nota 3	Data depășită (19.07.2000) Data depășită (21.12.2006)
31.	SR EN 269:2003	CEN	EN 269:1994	Aparate de protecție respiratorie. Aparate de protecție respiratorie cu aducție de aer proaspăt cu asistență motorizată, cu cagulă. Cerințe, încercări, marcare	16.12.1994		
32.	SR EN 342:2004 SR EN 342:2004/AC:2008	CEN	EN 342:2004 EN 342:2004/AC:2008	Îmbrăcăminte de protecție. Ansambluri și articole de îmbrăcăminte de protecție împotriva frigului	6.10.2005		
33.	SR EN 343+A1:2008 SR EN 343+A1:2008/AC:2010	CEN	EN 343:2003+A1:2007 EN 343:2003+A1:2007/AC:2009	Îmbrăcăminte de protecție. Protecție împotriva ploii	8.03.2008	SR EN 343:2004 Nota 2.1	Data depășită (8.03.2008)

0	1	2	3	4	5	6	7
34.	SR EN 348:1997 SR EN 348:1997/AC:2003	CEN	EN 348:1992 EN 348:1992/AC:1993	Îmbrăcăminte de protecție. Metode de încercare. Determinarea comportării materialelor la contactul cu stropi mici de metal topit	23.12.1993		
35.	SR EN 352-1:2003	CEN	EN 352-1:2002	Protectori individuali împotriva zgomotului. Cerințe generale. Partea 1: Antifoane externe	28.08.2003	SR EN 352-1:1998	Data depășită (28.08.2003)
36.	SR EN 352-2:2003	CEN	EN 352-2:2002	Protectori individuali împotriva zgomotului. Cerințe generale. Partea 2: Antifoane interne	28.08.2003	SR EN 352-2:1998	Data depășită (28.08.2003)
37.	SR EN 352-3:2003	CEN	EN 352-3:2002	Protectori individuali împotriva zgomotului. Cerințe generale. Partea 3: Antifoane externe montate pe o cască de protecție utilizată în industrie	28.08.2003	SR EN 352-3:2002	Data depășită (28.08.2003)
38.	SR EN 352-4:2003 SR EN 352-4:2003/A1:2006	CEN	EN 352-4:2001 EN 352-4:2001/ A1:2005	Protectori individuali împotriva zgomotului. Cerințe de securitate și de încercare. Partea 4: Antifoane externe cu atenuare dependentă de nivel	10.08.2002 19.04.2006	Nota 3	Data depășită (30.04.2006)
39.	SR EN 352-5:2004 SR EN 352-5:2004/A1:2006	CEN	EN 352-5:2002 EN 352-5:2002/ A1:2005	Protectori individuali împotriva zgomotului. Cerințe de securitate și de încercare. Partea 5: Antifoane externe cu reducere activă a zgomotului	28.08.2003 6.05.2010	Nota 3	Data depășită (6.05.2010)
40.	SR EN 352-6:2004	CEN	EN 352-6:2002	Protectori individuali împotriva zgomotului. Cerințe de securitate și de încercare. Partea 6: Antifoane externe cu comunicare audio	28.08.2003		
41.	SR EN 352-7:2004	CEN	EN 352-7:2002	Protectori individuali împotriva zgomotului. Cerințe de securitate și de încercare. Partea 7: Antifoane interne cu atenuare dependentă de nivel	28.08.2003		
42.	SR EN 352-8:2008	CEN	EN 352-8:2008	Protectori individuali împotriva zgomotului. Cerințe de securitate și de încercare. Partea 8: Căști audio pentru divertisment	28.01.2009		
43.	SR EN 353-2:2003	CEN	EN 353-2:2002	Echipament individual de protecție împotriva căderilor de la înălțime. Partea 2: Opritoare de cădere cu alunecare pe suport de ancorare flexibil	28.08.2003	SR EN 353-2:1997	Data depășită (28.08.2003)
44.	SR EN 354:2011	CEN	EN 354:2010	Echipament individual de protecție împotriva căderilor de la înălțime. Mijloace de legătură	9.07.2011	SR EN 354:2003 Nota 2.1	Data depășită (9.07.2011)
45.	SR EN 355:2003	CEN	EN 355:2002	Echipament individual de protecție împotriva căderilor de la înălțime. Absorbitoare de energie	28.08.2003	SR EN 355:1999	Data depășită (28.08.2003)

46.	SR EN 358:2003	CEN	EN 358:1999	Echipament individual de protecție pentru poziționare în timpul lucrului și prevenirea căderilor de la înălțime. Centuri de poziționare în timpul lucrului și limitare a deplasării și mijloace de legătură pentru poziționare în timpul lucrului	21.12.2001	SR EN 358:1995 Nota 2.1	Data depășită (21.12.2001)
47.	SR EN 360:2003	CEN	EN 360:2002	Echipament individual de protecție împotriva căderilor de la înălțime. Opritoare de cădere retractabile	28.08.2003	SR EN 360:1996	Data depășită (28.08.2003)
48.	SR EN 361:2003	CEN	EN 361:2002	Echipament individual de protecție împotriva căderilor de la înălțime. Centuri complexe	28.08.2003	SR EN 361:1996	Data depășită (28.08.2003)
49.	SR EN 362:2005	CEN	EN 362:2004	Echipament individual de protecție împotriva căderilor de la înălțime. Piese de legătură	6.10.2005	SR EN 362:1996	Data depășită (6.10.2005)
50.	SR EN 363:2008	CEN	EN 363:2008	Echipament individual de protecție împotriva căderilor de la înălțime. Sisteme de oprire a căderii	20.06.2008	SR EN 363:2003	Data depășită (31.08.2008)
51.	SR EN 364+AC:1996	CEN	EN 364:1992 EN 364:1992/AC:1993	Echipament individual de protecție împotriva căderilor de la înălțime. Metode de încercare	23.12.1993		
52.	SR EN 365:2005 SR EN 365:2005/AC:2007	CEN	EN 365:2004 EN 365:2004/AC:2006	Echipament individual de protecție împotriva căderilor de la înălțime. Cerințe generale pentru instrucțiuni de utilizare, întreținere, verificare periodică, reparare, marcare și ambalare	6.10.2005	SR EN 365:1996	Data depășită (6.10.2005)
53.	SR EN 367+AC:1999	CEN	EN 367:1992 EN 367:1992/AC:1992	Îmbrăcăminte de protecție. Protecția împotriva căldurii și flăcărilor. Metodă de încercare. Determinarea transmisiei căldurii la expunerea la flacără	23.12.1993		
54.	SR EN 374-1:2004	CEN	EN 374-1:2003	Mănuși de protecție împotriva produselor chimice și microorganismelor. Partea 1: Terminologie și cerințe de performanță	6.10.2005	SR EN 374-1:1997	Data depășită (6.10.2005)
55.	SR EN 374-2:2004	CEN	EN 374-2:2003	Mănuși de protecție împotriva produselor chimice și microorganismelor. Partea 2: Determinarea rezistenței la penetrare	6.10.2005	SR EN 374-2:1997	Data depășită (6.10.2005)
56.	SR EN 374-3:2004 SR EN 374-3:2004/AC:2006	CEN	EN 374-3:2003 EN 374-3:2003/ AC:2006	Mănuși de protecție împotriva produselor chimice și microorganismelor. Partea 3: Determinarea rezistenței la permeația produselor chimice	6.10.2005	SR EN 374-3:1998	Data depășită (6.10.2005)
57.	SR EN 379+A1:2010	CEN	EN 379:2003+A1:2009	Protecție individuală a ochilor. Filtre de sudură automate	6.10.2005	SR EN 379:2004	Data depășită (6.10.2005)

0	1	2	3	4	5	6	7
58.	SR EN 381-1:2003	CEN	EN 381-1:1993	Îmbrăcăminte de protecție pentru utilizatorii ferăstrăului cu lanț ținut cu mâna. Partea 1: Banc de încercare pentru încercările la tăiere de către un ferăstrău cu lanț	23.12.1993		
59.	SR EN 381-2:2003	CEN	EN 381-2:1995	Îmbrăcăminte de protecție pentru utilizatorii ferăstrăului cu lanț ținut cu mâna. Partea 2: Metode de încercare pentru protectori ai piciorului	12.01.1996		
60.	SR EN 381-3:2003	CEN	EN 381-3:1996	Îmbrăcăminte de protecție pentru utilizatorii ferăstrăului cu lanț ținut cu mâna. Partea 3: Metode de încercare pentru încălțăminte	10.10.1996		
61.	SR EN 381-4:2003	CEN	EN 381-4:1999	Îmbrăcăminte de protecție pentru utilizatorii ferăstrăului cu lanț ținut cu mâna. Partea 4: Metode de încercare pentru mănușile de protecție împotriva ferăstrăului cu lanț	16.03.2000		
62.	SR EN 381-5:2003	CEN	EN 381-5:1995	Îmbrăcăminte de protecție pentru utilizatorii ferăstrăului cu lanț ținut cu mâna. Partea 5: Cerințe pentru protectori ai piciorului	12.01.1996		
63.	SR EN 381-7:2003	CEN	EN 381-7:1999	Îmbrăcăminte de protecție pentru utilizatorii ferăstrăului cu lanț ținut cu mâna. Partea 7: Cerințe pentru mănușile de protecție împotriva ferăstrăului cu lanț	16.03.2000		
64.	SR EN 381-8:2003	CEN	EN 381-8:1997	Îmbrăcăminte de protecție pentru utilizatorii ferăstrăului cu lanț ținut cu mâna. Partea 8: Metode de încercare a ghetrelor de protecție la utilizarea ferăstrăului cu lanț	18.10.1997		
65.	SR EN 381-9:2003	CEN	EN 381-9:1997	Îmbrăcăminte de protecție pentru utilizatorii ferăstrăului cu lanț ținut cu mâna. Partea 9: Cerințe pentru ghetrele de protecție pentru utilizarea ferăstrăului cu lanț	18.10.1997		
66.	SR EN 381-10:2003	CEN	EN 381-10:2002	Îmbrăcăminte de protecție pentru utilizatorii de ferăstraie cu lanț ținut cu mâna. Partea 10: Metode de încercare pentru haine de protecție	28.08.2003		
67.	SR EN 381-11:2003	CEN	EN 381-11:2002	Îmbrăcăminte de protecție pentru utilizatorii ferăstrăului cu lanț ținut cu mâna. Partea 11: Cerințe pentru haine de protecție	28.08.2003		

68.	SR EN 388:2004	CEN	EN 388:2003	Mănuși de protecție împotriva riscurilor mecanice	6.10.2005	SR EN 388:1996	Data depășită (6.10.2005)
69.	SR EN 397+A1:2013	CEN	EN 397:2012+A1:2012	Căști de protecție pentru uz industrial	20.12.2012	SR EN 397:2012	Data depășită (30.04.2013)
70.	SR EN 402:2004	CEN	EN 402:2003	Aparate de protecție respiratorie. Aparate de protecție respiratorie autonome cu circuit deschis cu aer comprimat, cu supapă la cerere, cu mască completă sau ansamblu muștiuc, pentru evacuare. Cerințe, încercări, marcare	21.02.2004	SR EN 402:2003	Data depășită (21.02.2004)
71.	SR EN 403[2004]:2004	CEN	EN 403:2004	Aparate de protecție respiratorie pentru evacuare. Aparate filtrante cu caguiă pentru evacuarea din incendiu. Cerințe, încercări, marcare	6.10.2005	SR EN 403[1993]:2004	Data depășită (6.10.2005)
72.	SR EN 404:2005	CEN	EN 404:2005	Aparate de protecție respiratorie pentru evacuare. Aparat de autosalvare cu ansamblu muștiuc cu filtru pentru monoxid de carbon	6.10.2005	SR EN 404:2004	Data depășită (2.12.2005)
73.	SR EN 405+A1:2010	CEN	EN 405:2001+A1:2009	Aparate de protecție respiratorie. Semimăști filtrante cu supape împotriva gazelor sau împotriva gazelor și particulelor. Cerințe, încercări, marcare	6.05.2010	SR EN 405:2003	Data depășită (6.05.2010)
74.	SR EN 407:2005	CEN	EN 407:2004	Mănuși de protecție împotriva riscurilor termice (căldură și/sau foc)	6.10.2005	SR EN 407:1996	Data depășită (6.10.2005)
75.	SR EN 420+A1:2010	CEN	EN 420:2003+A1:2009	Mănuși de protecție. Cerințe generale și metode de încercare	6.05.2010	SR EN 420:2004	Data depășită (6.05.2010)
76.	SR EN 421:2010	CEN	EN 421:2010	Mănuși de protecție împotriva radiațiilor ionizante și a contaminării radioactive	9.07.2011	SR EN 421:2000	Data depășită (9.07.2011)
77.	SR EN 443:2008	CEN	EN 443:2008	Căști pentru pompieri în clădiri și alte structuri	20.06.2008	SR EN 443:2003	Data depășită (31.08.2008)
78.	SR EN 458:2005	CEN	EN 458:2004	Protectori individuali împotriva zgomotului. Recomandări pentru selecționare, utilizare, îngrijire și întreținere. Ghid	6.10.2005	SR EN 458:1998	Data depășită (6.10.2005)
79.	SR EN 464:1998	CEN	EN 464:1994	Îmbrăcăminte de protecție împotriva produselor lichide și gazoase, inclusiv aerosolilor lichizi și particulelor solide. Metodă de încercare: Determinarea etanșității combinezoanelor etanșe la gaz (încercare la presiune internă)	16.12.1994		
80.	EN 469:2006 SR EN 469:2006/A1:2007 SR EN 469:2006/AC:2007	CEN	EN 469:2005 EN 469:2005/A1:2006 EN 469:2005/AC:2006	Îmbrăcăminte de protecție pentru pompieri. Cerințe de performanță pentru îmbrăcăminte de protecție pentru lupta împotriva incendiilor	19.04.2006 23.11.2007	SR EN 469:1999 Nota 3	Data depășită (30.06.2006) Data depășită (23.11.2007)

0	1	2	3	4	5	6	7
81.	SR EN 510:2002	CEN	EN 510:1993	Cerințe pentru îmbrăcămintea de protecție folosită acolo unde există riscul de agățare de părți mobile	16.12.1994		
82.	SR EN 511:2006	CEN	EN 511:2006	Mănuși de protecție împotriva frigului	21.12.2006	SR EN 511:1999	Data depășită (21.12.2006)
83.	SR EN 530:2011	CEN	EN 530:2010	Rezistența la abraziune a materialului din care este realizată îmbrăcămintea de protecție. Metodă de încercare	9.07.2011	SR EN 530:1997 Nota 2.1	Data depășită (9.07.2011)
84.	SR EN 564:2007	CEN	EN 564:2006	Echipament pentru alpinism și escaladare. Cordelină. Cerințe de securitate și metode de încercare	8.03.2008	SR EN 564:2003	Data depășită (8.03.2008)
85.	SR EN 565:2007	CEN	EN 565:2006	Echipament pentru alpinism și escaladare. Chingă. Cerințe de securitate și metode de încercare	8.03.2008	SR EN 565:2003	Data depășită (8.03.2008)
86.	SR EN 566:2007	CEN	EN 566:2006	Echipament pentru alpinism și escaladare. Bucle de ancorare. Cerințe de securitate și metode de încercare	8.03.2008	SR EN 566:2003	Data depășită (8.03.2008)
87.	SR EN 567:2013	CEN	EN 567:2013	Echipament pentru alpinism și escaladare. Dispozitive de blocare. Cerințe de securitate și metode de încercare	28.06.2013	SR EN 567:2003	30.09.2013
88.	SR EN 568:2007	CEN	EN 568:2007	Echipament pentru alpinism și escaladare. Dispozitive de ancorare în gheață. Cerințe de securitate și metode de încercare	8.03.2008	SR EN 568:2003	Data depășită (8.03.2008)
89.	SR EN 569:2007	CEN	EN 569:2007	Echipament pentru alpinism și escaladare. Pitoane. Cerințe de securitate și metode de încercare	8.03.2008	SR EN 569:2003	Data depășită (8.03.2008)
90.	SR EN 659:2004+A1:2008 SR EN 659+A1:2008/AC:2009	CEN	EN 659:2003+A1:2008 EN 659:2003 + A1:2008/AC:2009	Mănuși de protecție pentru pompieri	20.06.2008	SR EN 659:2004	Data depășită 30.09.2008
91.	SR EN 702:2003	CEN	EN 702:1994	Îmbrăcăminte de protecție. Protecție împotriva căldurii și a focului. Metodă de încercare. Determinarea transmisiei termice de contact prin îmbrăcămintea de protecție sau materialele sale	12.01.1996		
92.	SR EN 795:2003 SR EN 795:2003/A1:2003	CEN	EN 795:1996 EN 795:1996/A1:2000	Protecție împotriva căderilor de la înălțime. Dispozitive de ancorare. Cerințe și încercări	12.02.2000 24.01.2001	Nota 3	Data depășită (30.04.2001)
				Avertisment: Prezenta publicare nu se referă la echipamentele descrise în clasele A (dispozitive de ancorare structurale), C (dispozitive de ancorare care folosesc linii flexibile orizontale) și D (dispozitive de ancorare care folosesc șine rigide de ancorare orizontale) la care se face referire în paragrafele 3.13.1, 3.13.3, 3.13.4, 3.1, 4.3, 4.3.4, 5.2.1, 5.2.2, 5.2.4, 5.2.5, 5.3.2 (în legătură cu clasa A1), 5.3.3, 5.3.4, 5.3.5, 5.6 (în legătură cu clasele A, C și D), anexa A (paragrafele A.2, A.3, A.5 și A.6), anexa B și anexa ZA (în legătură cu clasele A, C și D), pentru care nu se aplică prezumția de conformitate cu Directiva 89/686/CEE).			

93.	SR EN 812:2012	CEN	EN 812:2012	Căști de protecție de tip ușor pentru industrie	20.12.2012	SR EN 812:2003	30.04.2013
94.	SR EN 813:2009	CEN	EN 813:2008	Echipament individual de protecție pentru prevenirea căderilor de la înălțime. Centură scaun	28.01.2009	SR EN 813:2003	Data depășită (28.02.2009)
95.	SR EN 863:2003	CEN	EN 863:1995	Îmbrăcăminte de protecție. Proprietăți mecanice. Metodă de încercare: Rezistență la perforație	15.05.1996		
96.	SR EN 892:2013	CEN	EN 892:2012	Echipament de alpinism și escaladare. Corzi dinamice pentru alpinism și escaladare. Cerințe de securitate și metode de încercare	20.12.2012	SR EN 892:2005	30.04.2013
97.	SR EN 893:2011	CEN	EN 893:2010	Echipament pentru alpinism și escaladare. Crampoane. Cerințe de securitate și metode de încercare	9.07.2011	SR EN 893:2003	Data depășită (9.07.2011)
98.	SR EN 943-1:2003 SR EN 943-1:2003/AC:2005	CEN	EN 943-1:2002 EN 943-1:2002/ AC:2005	Îmbrăcăminte de protecție împotriva produselor chimice solide și gazoase, inclusiv aerosoli lichizi și particule solide. Partea 1: Cerințe de performanță pentru combinezoanele de protecție chimică ventilate și neventilate, etanșe la gaze (Tip 1) și neetanșe la gaze (Tip 2)	28.08.2003		
99.	SR EN 943-2:2003	CEN	EN 943-2:2002	Îmbrăcăminte de protecție împotriva produselor chimice solide și gazoase, inclusiv aerosoli lichizi și particule solide. Partea 2: Cerințe de performanță pentru combinezoanele de protecție chimică etanșe la gaze (Tip 1) destinate echipelor de salvare (ET)	10.08.2002		
100.	SR EN 958+A1:2011	CEN	EN 958:2006+A1:2010	Echipament pentru alpinism și escaladare. Absorbitoare de energie utilizate în Via Ferrata. Cerințe de securitate și metode de încercare	9.07.2011	SR EN 958:2007	Data depășită (9.07.2011)
101.	SR EN 960:2006	CEN	EN 960:2006	Mulaje de capete utilizate la încercările căștilor de protecție	21.12.2006	SR EN 960:1996	Data depășită (31.12.2006)
102.	SR EN 966+A1:2013	CEN	EN 966:2012+A1:2012	Căști pentru sporturi acvatice	20.12.2012	SR EN 966:2012	Data depășită (30.04.2013)
103.	SR EN 1073-1:2000	CEN	EN 1073-1:1998	Îmbrăcăminte de protecție împotriva contaminării radioactive. Partea 1: Cerințe și metode de încercare pentru îmbrăcăminte de protecție ventilată, împotriva contaminării cu particule radioactive	6.11.1998		

0	1	2	3	4	5	6	7
104.	SR EN 1073-2:2003	CEN	EN 1073-2:2002	Îmbrăcăminte de protecție împotriva contaminării radioactive. Partea 2: Cerințe și metode de încercare pentru îmbrăcăminte de protecție neventilată împotriva contaminării radioactive sub formă de particule	28.08.2003		
105.	SR EN 1077:2008	CEN	EN 1077:2007	Căști pentru utilizatori de schiuri alpine și plăci pentru zăpadă	8.03.2008	SR EN 1077:2004	Data depășită (29.02.2008)
106.	SR EN 1078+A1:2013	CEN	EN 1078:2012+A1:2012	Căști pentru bicicliști și pentru utilizatori de skateboard și de patine cu role	20.12.2012	SR EN 1078:2012	Data depășită (30.04.2013)
107.	SR EN 1080:2013	CEN	EN 1080:2013	Căști de protecție împotriva șocurilor pentru copiii mici	26.08.2013	SR EN 1080:2004	Data depășită (31.08.2013)
108.	SR EN 1082-1:2004	CEN	EN 1082-1:1996	Îmbrăcăminte de protecție. Mănuși și protectori pentru brațe împotriva tăierii și lovirii cu cuțite de mână. Partea 1: Mănuși de zale și protectori pentru brațe	14.06.1997		
109.	SR EN 1082-2:2003	CEN	EN 1082-2:2000	Îmbrăcăminte de protecție. Mănuși și protectori pentru brațe împotriva tăierilor și lovirilor cuțitelor de mână. Partea 2: Mănuși și protectori pentru brațe din materiale, altele decât zale	21.12.2001		
110.	SR EN 1082-3:2003	CEN	EN 1082-3:2000	Îmbrăcăminte de protecție. Mănuși și protectori pentru brațe împotriva tăierilor și lovirilor cuțitelor de mână. Partea 3: Încercare la tăiere prin impact pentru țesături, piele și alte materiale	21.12.2001		
111.	SR EN 1146:2006	CEN	EN 1146:2005	Aparate de protecție respiratorie. Aparate de protecție respiratorie izolante autonome cu circuit deschis cu aer comprimat cu cagulă pentru evacuare. Cerințe, încercări, marcare	19.04.2006	SR EN 1146:2003	Data depășită (30.04.2006)
112.	SR EN 1149-1:2006	CEN	EN 1149-1:2006	Îmbrăcăminte de protecție. Proprietăți electrostatice. Partea 1: Metodă de încercare pentru măsurarea rezistivității de suprafață	21.12.2006	SR EN 1149-1:2002	Data depășită (31.12.2006)
113.	SR EN 1149-2:2003	CEN	EN 1149-2:1997	Îmbrăcăminte de protecție. Proprietăți electrostatice. Partea 2: Metodă de încercare pentru măsurarea rezistenței electrice la traversarea materialelor (rezistența verticală)	19.02.1998		
114.	SR EN 1149-3:2004	CEN	EN 1149-3:2004	Îmbrăcăminte de protecție. Proprietăți electrostatice. Partea 3: Metodă de încercare pentru măsurarea capacității de disipare a sarcinilor	6.10.2005		

115.	SR EN 1149-5:2008	CEN	EN 1149-5:2008	Îmbrăcăminte de protecție. Proprietăți electrostatice. Partea 5: Cerințe de performanță pentru materiale și cerințe de proiectare	20.06.2008			
116.	SR EN 1150:2003	CEN	EN 1150:1999	Îmbrăcăminte de protecție. Îmbrăcăminte avertizoare pentru utilizări neprofesionale. Metode de încercare și cerințe	4.06.1999			
117.	SR EN 1384:2012	CEN	EN 1384:2012	Căști de protecție pentru sporturi hipice	20.12.2012	SR EN 1384:2002		30.04.2013
118.	SR EN 1385:2012	CEN	EN 1385:2012	Căști de protecție utilizate la caiac-canoe și pentru sporturi practicate pe cursuri de apă rezezi	20.12.2012	SR EN 1385:2002		30.04.2013
119.	SR EN 1486:2008	CEN	EN 1486:2007	Îmbrăcăminte de protecție pentru pompieri. Metode de încercare și cerințe pentru îmbrăcăminte reflectorizantă pentru operațiile speciale de luptă împotriva incendiului	8.03.2008	SR EN 1486:2001		Data depășită (30.04.2008)
120.	SR EN 1497:2008	CEN	EN 1497:2007	Echipament pentru salvare. Centuri complexe pentru salvare	8.03.2008			
121.	SR EN 1621-1:2013	CEN	EN 1621-1:2012	Îmbrăcăminte de protecție împotriva șocurilor mecanice, pentru motocicliști. Partea 1: Protectori împotriva șocurilor pentru încheieturile membrilor motocicliștilor. Cerințe și metode de încercare	13.03.2013	SR EN 1621-1:2004		30.06.2013
122.	SR EN 1621-2:2004	CEN	EN 1621-2:2003	Îmbrăcăminte de protecție împotriva șocurilor mecanice, pentru motocicliști. Partea 2: Protectori ai spatelui. Cerințe și metode de încercare	6.10.2005			
123.	SR EN 1731:2007	CEN	EN 1731:2006	Protecția individuală a ochiului. Protectori ai ochilor și feței	23.11.2007	SR EN 1731:2003		Data depășită (23.11.2007)
124.	SR EN 1809:2004	CEN	EN 1809:1997	Accesorii de scufundare. Dispozitive gonflabile pentru echilibrare. Cerințe funcționale și de securitate, metode de încercare	13.06.1998			
125.	SR EN 1827+A1:2009	CEN	EN 1827:1999+A1:2009	Aparate de protecție respiratorie. Semi-măști fără supape de inspirație și cu filtre demontabile, împotriva gazelor, împotriva gazelor și particulelor sau numai împotriva particulelor. Cerințe, încercări, marcare	6.05.2010	SR EN 1827:2003		Data depășită (6.05.2010)
126.	SR EN 1868:2003	CEN	EN 1868:1997	Echipament individual de protecție împotriva căderilor de la înălțime. Lista termenilor echivalenți	18.10.1997			

0	1	2	3	4	5	6	7
127.	SR EN 1891:2003	CEN	EN 1891:1998	Echipament individual de protecție pentru prevenirea căderilor de la înălțime. Corzi cu miez cu coeficient redus de alungire	6.11.1998		
128.	SR EN 1938:2011	CEN	EN 1938:2010	Protecția individuală a ochilor. Ochelari-mască pentru utilizatorii de motociclete și motoare	9.07.2011	SR EN 1938:2004 Nota 2.1	Data depășită (9.07.2011)
129.	SR EN ISO 4869-2:1997 SR EN ISO 4869-2:1997/AC:2007	CEN	EN ISO 4869-2:1995 EN ISO 4869-2:1995/ AC:2007	Acustică. Protectori individuali împotriva zgomotului. Partea 2: Estimarea nivelurilor de presiune acustică ponderate A în cazul utilizării protectorilor individuali împotriva zgomotului	15.05.1996		
130.	SR EN ISO 4869-3:2007	CEN	EN ISO 4869-3:2007	Acustică. Protectori individuali împotriva zgomotului. Partea 3: Măsurarea pierderii prin inserție a antifoanelor externe utilizând un dispozitiv de încercare acustică	8.03.2008	SR EN 24869-3:1997	Data depășită (8.03.2008)
131.	SR EN ISO 6529:2003	CEN	EN ISO 6529:2001	Îmbrăcăminte de protecție. Protecție împotriva produselor chimice. Determinarea rezistenței la permeația lichidelor și gazelor a materialelor utilizate pentru confecționarea îmbrăcămintei de protecție	6.10.2005	SR EN 369:1997	Data depășită (6.10.2005)
132.	SR EN ISO 6530:2005	CEN	EN ISO 6530:2005	Îmbrăcăminte de protecție. Protecție împotriva substanțelor chimice lichide. Metodă de încercare a rezistenței materialelor la penetrarea de către lichide	6.10.2005	SR EN 368:1997	Data depășită (6.10.2005)
133.	SR EN ISO 6942:2003	CEN	EN ISO 6942:2002	Îmbrăcăminte de protecție. Protecție împotriva căldurii și a focului. Metodă de încercare: Evaluarea materialelor și a ansamblurilor de materiale expuse la o sursă de căldură radiantă	28.08.2003	SR EN 366:1998	Data depășită (28.08.2003)
134.	SR EN ISO 9185:2007	CEN	EN ISO 9185:2007	Îmbrăcăminte de protecție. Evaluarea rezistenței materialelor la împroșcarea cu metal topit	8.03.2008	SR EN 373:2003	Data depășită (8.03.2008)
135.	SR EN ISO 10256:2004	CEN	EN ISO 10256:2003	Protecție pentru cap și față pentru utilizare la hochei pe gheață	6.10.2005	SR EN 967:2004	Data depășită (6.10.2005)
136.	SR EN ISO 10819:2013	CEN	EN ISO 10819:2013	Vibrații și șocuri mecanice. Vibrații mână-braț. Măsurarea și evaluarea factorului de transmitere a vibrațiilor de la mânășă la palmă	13.12.2013	SR EN ISO 10819:2002	31.01.2014
137.	SR EN ISO 10862:2009	CEN	EN ISO 10862:2009	Nave mici. Sistem de eliberare rapidă pentru harnașamente de trapeză (ISO 10862:2009)	6.05.2010		

138.	SR EN ISO 11611:2008	CEN	EN ISO 11611:2007	Îmbrăcăminte de protecție utilizată la activități de sudură și tehnici conexe	8.03.2008	SR EN 470-1:1999	Data depășită (30.04.2008)
139.	SR EN ISO 11612:2009	CEN	EN ISO 11612:2008	Îmbrăcăminte de protecție împotriva căldurii și a flăcărilor (ISO 11612:2008)	5.06.2009	SR EN 531:1997 Nota 2.1	Data depășită (5.06.2009)
140.	SR EN 12083:2003 SR EN 12083/AC:2003	CEN	EN 12083:1998 EN 12083:1998/AC:2000	Aparate de protecție respiratorie. Filtre cu furtunuri respiratorii (filtre nemontate pe mască). Filtre împotriva particulelor, filtre împotriva gazelor și filtre combinate. Cerințe, încercări, marcare	4.07.2000		
141.	SR EN ISO 12127-2:2008	CEN	EN ISO 12127-2:2007	Îmbrăcăminte de protecție împotriva căldurii și a focului. Determinare transmisie termică de contact prin îmbrăcăminte de protecție sau materialele sale constituente. Partea 2: Metodă de încercare care utilizează transmisia termică de contact produsă de mici cilindri picurători	8.03.2008		
142.	SR EN 12270:2003	CEN	EN 12270:1998	Echipament pentru alpinism și escaladare. Pioleți. Cerințe de securitate și metode de încercare	16.03.2000		
143.	SR EN 12275:2013	CEN	EN ISO 12275:2013	Echipament pentru alpinism și escaladă. Piese de legătură. Cerințe de securitate și metode de încercare	13.12.2013	SR EN 12275:2003	13.12.2013
144.	SR EN 12276:2003 SR EN 12276:2003/AC:2003	CEN	EN 12276:1998 EN 12276:1998/AC:2000	Echipament de alpinism și escaladă. Ancore mecanice. Cerințe de securitate și metode de încercare	24.02.2001		
145.	SR EN 12277:2007	CEN	EN 12277:2007	Echipament de alpinism și escaladare. Centură complexă. Cerințe de securitate și metode de încercare	23.11.2007	SR EN 12277:2003	Data depășită (23.11.2007)
146.	SR EN 12278:2007	CEN	EN 12278:2007	Echipament de alpinism și escaladare. Scripeți. Cerințe de securitate și metode de încercare	23.11.2007	SR EN 12278:2003	Data depășită (30.11.2007)
147.	SR EN ISO 12311:2014		EN ISO 12311:2013	Echipament individual de protecție. Metode de încercare pentru ochelari de soare și echipamente asociate (ISO 12311:2013)	31.12.2013		
148.	SR EN ISO 12312-1:2014		EN ISO 12312-1:2013	Protecție ochi și față. Ochelari de soare și articole asociate. Partea 1: Ochelari de soare pentru uz general (ISO 12312-1:2013)	31.12.2013	SR EN 1836+A1:2008	28.02.2014
149.	SR EN ISO 12401:2010	CEN	EN ISO 12401:2009	Nave mici. Centuri de securitate și suporturi de asigurare pentru punte. Cerințe de securitate și metode de încercare (ISO 12401:2009)	6.05.2010	SR EN 1095:2004 Nota 2.1	Data depășită (6.05.2010)

0	1	2	3	4	5	6	7
150.	SR EN ISO 12402-2:2007 SR EN ISO 12402-2:2007/A1:2010	CEN	EN ISO 12402-2:2006 EN ISO 12402-2:2006/A1:2010	Echipament individual de plutire. Partea 2: Veste de salvare, nivel de performanță 275. Cerințe de securitate	21.12.2006 9.07.2011	SR EN 399:2002 Nota 3	Data depășită (31.03.2007) Data depășită (9.07.2011)
151.	SR EN ISO 12402-3:2007 SR EN ISO 12402-3:2007/A1:2010	CEN	EN ISO 12402-3:2006 EN ISO 12402-3:2006/A1:2010	Echipament individual de plutire. Partea 3: Veste de salvare, nivel de performanță 150. Cerințe de securitate	21.12.2006 9.07.2011	SR EN 396:2002 Nota 3	Data depășită (31.03.2007) Data depășită (9.07.2011)
152.	SR EN ISO 12402-4:2007 SR EN ISO 12402-4:2007/A1:2010	CEN	EN ISO 12402-4:2006 EN ISO 12402-4:2006/A1:2010	Echipament individual de plutire. Partea 4: Veste de salvare, nivel de performanță 100. Cerințe de securitate	21.12.2006 9.07.2011	SR EN 395:2001 Nota 3	Data depășită (31.03.2007) Data depășită (9.07.2011)
153.	SR EN ISO 12402-5:2007 SR EN ISO 12402-5:2007/A1:2010 SR EN ISO 12402-5:2007/AC:2007	CEN	EN ISO 12402-5:2006 EN ISO 12402-5:2006/A1:2010 EN ISO 12402-5:2006/AC:2006	Echipament individual de plutire. Partea 5: Echipament ajutător pentru plutire (nivel 50). Cerințe de securitate	21.12.2006 9.07.2011	SR EN 393:2002 Nota 3	Data depășită (31.03.2007) Data depășită (9.07.2011)
154.	SR EN ISO 12402-6:2007 SR EN ISO 12402-6:2007/A1:2010	CEN	EN ISO 12402-6:2006 EN ISO 12402-6:2006/A1:2010	Echipament individual de plutire. Partea 6: Veste de salvare și echipament ajutător de plutire pentru utilizări speciale. Cerințe de securitate și metode de încercare complementare	21.12.2006 9.07.2011	Nota 3	Data depășită (9.07.2011)
155.	SR EN ISO 12402-8:2006 SR EN ISO 12402-8:2006/A1:2011	CEN	EN ISO 12402-8:2006 EN ISO 12402-8:2006/A1:2011	Echipament individual de plutire. Partea 8: Accesorii. Cerințe de securitate și metode de încercare	2.08.2006 11.11.2011	SR EN 394:2002 Nota 3	Data depășită (31.08.2006) Data depășită (11.11.2011)
156.	SR EN ISO 12402-9:2007 SR EN ISO 12402-9:2007/A1:2011	CEN	EN ISO 12402-9:2006 EN ISO 12402-9:2006/A1:2011	Echipament individual de plutire. Partea 9: Metode de încercare	21.12.2006 11.11.2011	Nota 3	Data depășită (11.11.2011)
157.	SR EN ISO 12402-10:2006	CEN	EN ISO 12402-10:2006	Echipament individual de plutire. Partea 10: Alegerea și aplicațiile echipamentului individual de plutire și ale altor echipamente relevante	2.08.2006		
158.	SR EN 12477:2003 SR EN 12477:2003/A1:2005	CEN	EN 12477:2001 EN 12477:2001/A1:2005	Mănuși de protecție pentru sudori	10.08.2002 6.10.2005	Nota 3	Data depășită (31.12.2005)
159.	SR EN 12492:2012	CEN	EN 12492:2012	Echipament de alpinism și escaladare. Căști pentru alpinști. Cerințe de securitate și metode de încercare	20.12.2012	SR EN 12492:2003	30.04.2013
160.	SR EN 12628:2003 SR EN 12628:2003/AC:2003	CEN	EN 12628:1999 EN 12628:1999/AC:2000	Accesorii de pionjare. Echipamente combinate ajutoare pentru plutire și salvare. Cerințe funcționale și de securitate, metode de încercare	4.07.2000		

161.	SR EN 12841:2007	CEN	EN 12841:2006	Echipament individual de protecție împotriva căderilor de la înălțime. Sistem de acces cu corzi. Dispozitive de reglare a corzii	21.12.2006	Nota 3 Nota 3	Data depășită (4.06.1999) Data depășită (6.10.2005) Data depășită (5.06.2009)
162.	SR EN 12941:2004 SR EN 12941:2004/A1:2004 SR EN 12941:2004/A2:2009	CEN	EN 12941:1998 EN 12941:1998/ A1:2003 EN 12941:1998/ A2:2008	Aparate de protecție respiratorie. Aparate filtrante cu ventilație asistată, cu mască sau cagulă. Cerințe, încercări, marcare	4.06.1999 6.10.2005 5.06.2009	Nota 3 Nota 3	Data depășită (4.06.1999) Data depășită (28.08.2003) Data depășită (5.06.2009)
163.	SR EN 12942:2004 SR EN 12942:2004/A1:2004 SR EN 12942:2004/A2:2009	CEN	EN 12942:1998 EN 12942:1998/ A1:2002 EN 12942:1998/ A2:2008	Aparate de protecție respiratorie. Aparate filtrante cu ventilație asistată, cu măști complete, semimăști sau sferturi de mască. Cerințe, încercări, marcare	4.06.1999 28.08.2003 5.06.2009	Nota 3 Nota 3	Data depășită (4.06.1999) Data depășită (28.08.2003) Data depășită (5.06.2009)
164.	SR EN 13034+A1:2010	CEN	EN 13034:2005+A1: 2009	Îmbrăcăminte de protecție împotriva produselor chimice. Cerințe de performanță pentru îmbrăcăminte de protecție chimică care prezintă o protecție limitată împotriva produselor chimice lichide (echipamente de tip 6 și tip PB [6])	6.10.2005	SR EN 13034:2005 Nota 2.1	Data depășită (6.05.2010)
165.	SR EN 13061:2010	CEN	EN 13061:2009	Îmbrăcăminte de protecție. Protectori de tibie pentru jucătorii de fotbal. Cerințe și metode de încercare	6.05.2010	SR EN 13061:2003 Nota 2.1	Data depășită (6.05.2010)
166.	SR EN 13087-1:2003 SR EN 13087-1:2003/A1:2003	CEN	EN 13087-1:2000 EN 13087-1:2000/ A1:2001	Căști de protecție. Metode de încercare. Partea 1: Condiții și condiționare	10.08.2002 10.08.2002	Nota 3	Data depășită (10.08.2002)
167.	SR EN 13087-2:2012	CEN	EN 13087-2:2012	Căști de protecție. Metode de încercare. Partea 2: Absorbția șocurilor		SR EN 13087-2:2003	30.04.2013
168.	SR EN 13087-3:2003 SR EN 13087-3:2003/A1:2003	CEN	EN 13087-3:2000 EN 13087-3:2000/ A1:2001	Căști de protecție. Metode de încercare. Partea 3: Rezistență la penetrație	10.08.2002 10.08.2002	Nota 3	Data depășită (10.08.2002)
169.	SR EN 13087-4:2012	CEN	EN 13087-4:2012	Căști de protecție. Metode de încercare. Partea 4: Eficiența sistemului de retenție	20.12.2012	SR EN 13087-4:2003	30.04.2013
170.	SR EN 13087-5:2012	CEN	EN 13087-5:2012	Căști de protecție. Metode de încercare. Partea 5: Rezistența sistemului de retenție	20.12.2012	SR EN 13087-5:2003	30.04.2013
171.	SR EN 13087-6:2012	CEN	EN 13087-6:2012	Căști de protecție. Metode de încercare. Partea 6: Câmp vizual	20.12.2012	SR EN 13087-6:2003	30.04.2013
172.	SR EN 13087-7:2003 SR EN 13087-7:2003/A1:2003	CEN	EN 13087-7:2000 EN 13087-7:2000/ A1:2001	Căști de protecție. Metodă de încercare. Partea 7: Rezistență la flacără	10.08.2002 10.08.2002	Nota 3	Data depășită (10.08.2002)
173.	SR EN 13087-8:2003 SR EN 13087-8:2003/A1:2005	CEN	EN 13087-8:2000 EN 13087-8:2000/ A1:2005	Căști de protecție. Metode de încercare. Partea 8: Proprietăți electrice	21.12.2001 6.10.2005	Nota 3	Data depășită (6.10.2005)

0	1	2	3	4	5	6	7
174.	SR EN 13087-10:2012	CEN	EN 13087-10:2012	Căști de protecție. Metode de încercare. Partea 10: Rezistență la căldură radiantă	20.12.2012	SR EN 13087-10:2003	30.04.2013
175.	SR EN 13089:2011	CEN	EN 13089:2011	Echipament de alpinism și escaladare. Instrumente pentru gheață. Cerințe de securitate și metode de încercare	9.07.2011		
176.	SR EN 13138-1:2009	CEN	EN 13138-1:2008	Dispozitive ajutoare la plutire pentru învâțarea înotului. Partea 1: Cerințe de securitate și metode de încercare pentru dispozitive ajutoare la plutire purtate pe corp	5.06.2009	SR EN 13138-1:2004 Nota 2.1	Data depășită (5.06.2009)
177.	SR EN 13158:2009	CEN	EN 13158:2009	Îmbrăcăminte de protecție. Haine, veste de protecție și protectori ai umerilor pentru călăreți. Cerințe și metode de încercare	6.05.2010	SR EN 13158:2004 Nota 2.1	Data depășită (6.05.2010)
178.	SR EN 13178:2003	CEN	EN 13178:2000	Protecție individuală a ochilor. Protectori ai ochilor destinați utilizatorilor de snowmobile	21.12.2001		
179.	SR EN 13274-1:2003	CEN	EN 13274-1:2001	Aparate de protecție respiratorie. Metode de încercare. Partea 1: Determinarea fugii spre interior și a fugii totale spre exterior	21.12.2001		
180.	SR EN 13274-2:2003	CEN	EN 13274-2:2001	Aparate de protecție respiratorie. Metode de încercare. Partea 2: Încercări practice de performanță	21.12.2001		
181.	SR EN 13274-3:2003	CEN	EN 13274-3:2001	Aparate de protecție respiratorie. Metode de încercare. Partea 3: Determinarea rezistenței respiratorii	10.08.2002		
182.	SR EN 13274-4:2003	CEN	EN 13274-4:2001	Aparate de protecție respiratorie. Metode de încercare. Partea 4: Încercări la flacără	10.08.2002		
183.	SR EN 13274-5:2003	CEN	EN 13274-5:2001	Aparate de protecție respiratorie. Metode de încercare. Partea 5: Condiții climatice	21.12.2001		
184.	SR EN 13274-6:2003	CEN	EN 13274-6:2001	Aparate de protecție respiratorie. Metode de încercare. Partea 6: Determinarea conținutului de dioxid de carbon în aerul inhalat	10.08.2002		
185.	SR EN 13274-7:2008	CEN	EN 13274-7:2008	Aparate de protecție respiratorie. Metode de încercare. Partea 7: Determinarea penetrației filtrelor de particule	20.06.2008	SR EN 13274-7:2003	Data depășită (31.07.2008)

186.	SR EN 13274-8:2003	CEN	EN 13274-8:2002	Aparate de protecție respiratorie. Metode de încercare. Partea 8: Determinarea colmatării cu pulbere de dolomită	28.08.2003			
187.	SR EN 13277-1:2004	CEN	EN 13277-1:2000	Echipament de protecție pentru artele marțiale. Partea 1: Cerințe și metode de încercare generale	24.02.2001			
188.	SR EN 13277-2:2004	CEN	EN 13277-2:2000	Echipament de protecție pentru artele marțiale. Partea 2: Cerințe și metode de încercare suplimentare referitoare la protectori pentru genunchi, protectori de tibia și protectori de antebraț	24.02.2001			
189.	SR EN 13277-3:2004 SR EN 13277-3:2004/A1:2007	CEN	EN 13277-3:2000 EN 13277-3:2000/ A1:2007	Echipament de protecție pentru artele marțiale. Partea 3: Cerințe și metode de încercare suplimentare pentru protectori ai bustului	24.02.2001 23.11.2007			Data depășită (31.12.2007)
190.	SR EN 13277-4:2003 SR EN 13277-4:2003/A1:2007	CEN	EN 13277-4:2001 EN 13277-4:2001/ A1:2007	Echipament de protecție pentru artele marțiale. Partea 4: Cerințe suplimentare și metode de încercare privind protectori ai capului	10.08.2002 23.11.2007	Nota 3		Data depășită (31.12.2007)
191.	SR EN 13277-5:2003	CEN	EN 13277-5:2002	Echipament de protecție pentru artele marțiale. Partea 5: Cerințe suplimentare și metode de încercare pentru protectorii genitai și protectorii abdominali	10.08.2002			
192.	SR EN 13277-6:2004	CEN	EN 13277-6:2003	Echipament de protecție pentru artele marțiale. Partea 6: Cerințe suplimentare și metode de încercare pentru protectori de piept pentru femei	21.02.2004			
193.	SR EN 13277-7:2009	CEN	EN 13277-7:2009	Echipament de protecție pentru artele marțiale. Partea 7: Cerințe și metode de încercare complementare pentru protectori de mână și picior	6.05.2010			
194.	SR EN ISO 13287:2013	CEN	EN ISO 13287:2012	Echipament de protecție individuală. Încălțăminte. Metodă de încercare pentru determinarea rezistenței la alunecare	13.03.2013	SR EN ISO 13287:2008		Data depășită (30.04.2013)
195.	SR EN 13356:2003	CEN	EN 13356:2001	Accesorii de vizualizare pentru uz neprofesional. Metode de încercare și cerințe	21.12.2001			

0	1	2	3	4	5	6	7
196.	SR EN 13484:2012	CEN	EN 13484:2012	Căști pentru utilizatorii de săniufe	20.12.2012	SR EN 13484:2003	30.04.2013
197.	SR EN 13546+A1:2007	CEN	EN 13546:2002+ A1:2007	Îmbrăcăminte de protecție. Protectori ai mâinii, brațului, pieptului, abdomenului, gabei, piciorului și organelor genitale pentru portarii de hochei pe iarbă și protectori ai tibiei pentru jucătorii de hochei pe iarbă. Cerințe și metode de încercare	23.11.2007	SR EN 13546:2003 Nota 2.1	Data depășită (31.12.2007)
198.	SR EN 13567+A1:2007	CEN	EN 13567:2002+ A1:2007	Îmbrăcăminte de protecție. Protectori ai mâinii, brațului, pieptului, abdomenului, gabei, organelor genitale și feței pentru scrimeri. Cerințe și metode de încercare	23.11.2007	SR EN 13567:2003 Nota 2.1	Data depășită (31.12.2007)
199.	SR EN 13594:2003	CEN	EN 13594:2002	Mănuși de protecție pentru motocicliști profesioniști. Cerințe și metode de încercare	28.08.2003		
200.	SR EN 13595-1:2003	CEN	EN 13595-1:2002	Îmbrăcăminte de protecție pentru motocicliști profesioniști. Haine, pantaloni și combinezoane sau combinații din două piese. Partea 1: Cerințe generale	28.08.2003		
201.	SR EN 13595-2:2003	CEN	EN 13595-2:2002	Îmbrăcăminte de protecție pentru motocicliști profesioniști. Haine, pantaloni și combinezoane sau combinații din două piese. Partea 2: Metoda de încercare pentru determinarea rezistenței la abraziune prin impact	28.08.2003		
202.	SR EN 13595-3:2003	CEN	EN 13595-3:2002	Îmbrăcăminte de protecție pentru motocicliști profesioniști. Haine, pantaloni și combinezoane sau combinații din două piese. Partea 3: Metode de încercare pentru determinarea rezistenței la plesnire	28.08.2003		
203.	SR EN 13595-4:2003	CEN	EN 13595-4:2002	Îmbrăcăminte de protecție pentru motocicliști profesioniști. Haine, pantaloni și combinezoane sau combinații din două piese. Partea 4: Metoda de încercare pentru determinarea rezistenței la tăiere prin impact	28.08.2003		
204.	SR EN 13634:2011	CEN	EN 13634:2010	Încălțăminte de protecție pentru motocicliști. Cerințe și metode de încercare	9.07.2011	SR EN 13634:2004 Nota 2.1	Data depășită (9.07.2011)
205.	SR EN ISO 13688:2013		EN ISO 13688:2013	Îmbrăcăminte de protecție. Cerințe generale	13.12.2013	SR EN 340:2004	31.01.2014
206.	SR EN 13781:2012	CEN	EN 13781:2012	Căști de protecție pentru conducătorii și pasagerii snowmobilelor și boburilor	20.12.2012	SR EN 13781:2003	30.04.2013

207.	SR EN 13794:2003	CEN	EN 13794:2002	Aparate de protecție respiratorie. Aparate de protecție respiratorie izolate, autonome, cu circuit închis pentru evacuare. Cerințe, încercări, marcare	28.08.2003	SR EN 1061:2003; SR EN 400:2003; SR EN 401:2003	Data depășită (28.08.2003)
208.	SR EN 13819-1:2004	CEN	EN 13819-1:2002	Protectori individuali împotriva zgomotului. Încercare. Partea 1: Metode de încercări fizice	28.08.2003		
209.	SR EN 13819-2:2004	CEN	EN 13819-2:2002	Protectori individuali împotriva zgomotului. Încercare. Partea 2: Metode de încercări acustice	28.08.2003		
210.	SR EN 13832-1:2007	CEN	EN 13832-1:2006	Încălțăminte de protecție împotriva produselor chimice. Partea 1: Terminologie și metode de încercare	21.12.2006		
211.	SR EN 13832-2:2007	CEN	EN 13832-2:2006	Încălțăminte de protecție împotriva produselor chimice. Partea 2: Cerințe pentru încălțăminte rezistentă la produse chimice în condiții de laborator	21.12.2006		
212.	SR EN 13832-3:2007	CEN	EN 13832-3:2006	Încălțăminte de protecție împotriva produselor chimice. Partea 3: Cerințe pentru încălțăminte de protecție cu rezistență mare la produse chimice în condiții de laborator	21.12.2006		
213.	SR EN 13911:2004	CEN	EN 13911:2004	Îmbrăcăminte de protecție pentru pompieri. Cerințe și metode de încercare pentru cagule de protecție împotriva focului, pentru pompieri	6.10.2005		
214.	SR EN 13921:2007	CEN	EN 13921:2007	Echipament individual de protecție. Principii ergonomice	23.11.2007		
215.	SR EN 13949:2003	CEN	EN 13949:2003	Echipament respirator. Aparate de scufundare autonome cu circuit deschis pentru utilizare cu nitrox și oxigen comprimat. Cerințe, încercare, marcare	21.02.2004		
216.	SR EN ISO 13982-1:2005 SR EN ISO 13982-1:2005/A1:2011	CEN	EN ISO 13982-1:2004 EN ISO 13982-1:2004/A1:2010	Îmbrăcăminte de protecție pentru utilizare împotriva particulelor solide. Partea 1: Cerințe de performanță pentru îmbrăcăminte de protecție împotriva substanțelor chimice, care asigură protecție întregului corp împotriva particulelor solide transportate de aer (îmbrăcăminte tip 5)	6.10.2005 9.07.2011	Nota 3	Data depășită (9.07.2011)

0	1	2	3	4	5	6	7
217.	SR EN ISO 13982-2:2005	CEN	EN ISO 13982-2:2004	Îmbrăcăminte de protecție pentru utilizare împotriva particulelor solide. Partea 2: Metoda de încercare pentru determinarea fugii spre interiorul costumului a aerosolilor de particule fine	6.10.2005		
218.	SR EN ISO 13995:2003	CEN	EN ISO 13995:2000	Îmbrăcăminte de protecție. Proprietăți mecanice. Metoda de încercare pentru determinarea rezistenței la perforare și sfășiere dinamică	6.10.2005		
219.	SR EN ISO 13997:2003 SR EN ISO 13997:2003/AC:2004	CEN	EN ISO 13997:1999 EN ISO 13997:1999/AC:2000	Îmbrăcăminte de protecție. Proprietăți mecanice. Determinarea rezistenței materialelor la tăiere cu obiecte tăioase	4.07.2000		
220.	SR EN ISO 13998:2003	CEN	EN ISO 13998:2003	Îmbrăcăminte de protecție. Șorțuri, pantaloni și haine de protecție împotriva tăierilor și loviturilor cuțitului de mână	28.08.2003	SR EN 412:2003	Data depășită (28.08.2003)
221.	SR EN 14021:2004	CEN	EN 14021:2003	Apărători împotriva impactului cu pietre pentru motociclism pe teren accidentat destinate a proteja motocicliștii de pietre și alte obiecte mici. Cerințe și metode de încercare	6.10.2005		
222.	SR EN 14052+A1:2013	CEN	EN 14052:2012+ A1:2012	Căști de protecție de înaltă performanță pentru industrie	20.12.2012	SR EN 14052:2012	Data depășită (30.04.2013)
223.	SR EN 14058:2004	CEN	EN 14058:2004	Îmbrăcăminte de protecție. Articole de îmbrăcăminte de protecție utilizate în medii cu temperaturi scăzute	6.10.2005		
224.	SR EN ISO 14116:2008 SR EN ISO 14116:2008/AC:2010	CEN	EN ISO 14116:2008 EN ISO 14116:2008/AC:2009	Îmbrăcăminte de protecție. Protecție împotriva căldurii și flăcărilor. Materiale, ansambluri de materiale și îmbrăcăminte cu propagare limitată a flăcării (ISO 14116:2008)	28.01.2009	SR EN 533:2003 Nota 2.1	Data depășită (28.01.2009)
225.	SR EN 14120 +A1:2007	CEN	EN 14120:2003+ A1:2007	Îmbrăcăminte de protecție. Protectori pentru încheietura mâinii, palma, genunchi și cot pentru utilizatorii de echipament de sport cu role. Cerințe și metode de încercare	23.11.2007	SR EN 14120:2003 Nota 2.1	Data depășită (31.12.2007)
226.	SR EN 14126:2004 SR EN 14126:2004/AC:2005	CEN	EN 14126:2003 EN 14126:2003/AC:2004	Îmbrăcăminte de protecție. Cerințe de performanță și metode de încercare pentru îmbrăcăminte de protecție împotriva agenților infecțioși	6.10.2005		
227.	SR EN 14143:2013	CEN	EN 14143:2013	Echipament respirator. Aparate de scufundare autonome cu circuit închis	13.12.2013	SR EN 14143:2004	31.01.2014
228.	SR EN 14225-1:2005	CEN	EN 14225-1:2005	Îmbrăcăminte pentru scufundare. Costume izoterme. Partea 1: Cerințe și metode de încercare	6.10.2005		

229.	SR EN 14225-2:2005	CEN	EN 14225-2:2005	Îmbrăcăminte pentru scufundare. Partea 2: Costume etanșe. Cerințe și metode de încercare	6.10.2005			
230.	SR EN 14225-3:2005	CEN	EN 14225-3:2005	Îmbrăcăminte pentru scufundare. Partea 3: Îmbrăcăminte cu sisteme active de încălzire sau de răcire (ansambluri). Cerințe și metode de încercare	6.10.2005			
231.	SR EN 14225-4:2005	CEN	EN 14225-4:2005	Îmbrăcăminte pentru scufundare. Partea 4: Îmbrăcăminte pentru scufundare la presiune atmosferică. Cerințe referitoare la factorul uman și metode de încercare	6.10.2005			
232.	SR EN 14325:2004	CEN	EN 14325:2004	Îmbrăcăminte de protecție împotriva produselor chimice. Metode de încercare și clasificarea performanțelor materialelor, cusăturilor, legăturilor și ansamblurilor îmbrăcămintei de protecție chimică	6.10.2005			
233.	SR EN 14328:2005	CEN	EN 14328:2005	Îmbrăcăminte de protecție. Mănuși și protectori ai brațelor împotriva tăierilor cu cuțite electrice. Cerințe și metode de încercare	6.10.2005			
234.	SR EN 14360:2004	CEN	EN 14360:2004	Îmbrăcăminte de protecție împotriva ploii. Metodă de încercare pentru îmbrăcăminte de gata. Impact la precipitații puternice	6.10.2005			
235.	SR EN 14387+A1:2008	CEN	EN 14387:2004+ A1:2008	Aparate de protecție respiratorie. Filtre împotriva gazelor și filtre combinate. Cerințe, încercări, marcare	20.06.2008	SR EN 14387:2004		Data depășită (31.07.2008)
236.	SR EN 14404+A1:2010	CEN	EN 14404:2004+ A1:2010	Echipament individual de protecție. Protecția genunchiului pentru lucrări în genunchi	6.10.2005	SR EN 14404:2005 Nota 2.1		Data depășită (31.07.2010)
237.	SR EN 14435:2005	CEN	EN 14435:2004	Aparate de protecție respiratorie. Aparate de protecție respiratorie izolate autonome cu circuit deschis, cu aer comprimat cu semimască proiectată exclusiv pentru utilizare la presiune pozitivă. Cerințe, încercări, marcare	6.10.2005			
238.	SR EN 14458:2005	CEN	EN 14458:2004	Echipamente de protecție a ochilor. Ecrane faciale și viziere pentru căști pentru pompieri și de protecție de înaltă performanță pentru industrie, utilizate de pompieri, serviciile de ambulanță și de urgență	6.10.2005			

0	1	2	3	4	5	6	7
239.	SR EN ISO 14460:2003 SR EN ISO 14460:2003/A1:2003 SR EN ISO 14460:2003/AC:2003	CEN	EN ISO 14460:1999 EN ISO 14460:1999/ A1:2002 EN ISO 14460:1999/ AC:1999	Protecție împotriva căldurii și focului. Îmbrăcăminte de protecție pentru piloții de automobile. Cerințe de performanță și metode de încercare	16.03.2000 10.08.2002		Data depășită (30.09.2002)
240.	SR EN 14529:2006	CEN	EN 14529:2005	Aparate de protecție respiratorie — Aparate de protecție respiratorie izolante autonome cu circuit deschis, cu aer comprimat, cu semimască cu supapă la cerere la prima inspirație, cu presiune pozitivă, numai pentru evacuare. Cerințe, încercări, marcare	19.04.2006		
241.	SR EN 14593-1:2005	CEN	EN 14593-1:2005	Aparate de protecție respiratorie. Aparate de protecție respiratorie izolante autonome cu aducție de aer comprimat cu supapă la cerere. Partea 1: Aparat cu mască completă. Cerințe, încercări, marcare	6.10.2005	SR EN 139:2002	Data depășită (2.12.2005)
242.	SR EN 14593-2:2005 SR EN 14593-2:2005/AC:2006	CEN	EN 14593-2:2005 EN 14593-2:2005/ AC:2005	Aparate de protecție respiratorie. Aparate de protecție respiratorie izolante cu aducție de aer comprimat cu supapă la cerere. Partea 2: Aparat cu semimască cu presiune pozitivă. Cerințe, încercări, marcare	6.10.2005	SR EN 139:2002	Data depășită (2.12.2005)
243.	SR EN 14594:2005 SR EN 14594:2005/AC:2006	CEN	EN 14594:2005 EN 14594:2005/ AC:2005	Aparate de protecție respiratorie. Aparate de protecție respiratorie izolante cu aducție de aer comprimat cu debit continuu. Cerințe, încercări, marcare	6.10.2005	SR EN 139:2002; SR EN 270:2003; SR EN 271:1998; SR EN 1835:2004; SR EN 12419:2003	Data depășită (2.12.2005)
244.	SR EN 14605+A1:2010	CEN	EN 14605:2005+A1:2009	Îmbrăcăminte de protecție împotriva produselor chimice lichide. Cerințe de performanță pentru îmbrăcămintea ale cărei elemente de legătură sunt etanșe la lichide (Tip 3) sau la pulverizări (Tip 4), inclusiv articole de îmbrăcăminte care protejează numai anumite părți ale corpului (Tip PB[3] și Tip PB[4])	6.10.2005	SR EN 14605:2005	Data depășită (6.10.2005)
245.	SR EN 14786:2006	CEN	EN 14786:2006	Îmbrăcăminte de protecție. Determinarea rezistenței la penetrarea de către substanțe chimice pulverizate, emulsii și dispersii. Încercare la pulverizare	21.12.2006		
246.	SR EN ISO 14877:2003	CEN	EN ISO 14877:2002	Îmbrăcăminte de protecție pentru operații de proiectare a abrazivilor granulari	28.08.2003		
247.	SR EN ISO 15025:2003	CEN	EN ISO 15025:2002	Îmbrăcăminte de protecție. Protecție împotriva căldurii și flăcărilor. Metoda de încercare pentru propagarea-limită a flăcării	28.08.2003	SR EN 532:1997	Data depășită (28.08.2003)

248.	SR EN ISO 15027-1:2013	CEN	EN ISO 15027-1:2012	Costume de protecție termică în caz de imersie. Partea 1: Costume purtate permanent, cerințe care includ securitatea	13.03.2013	SR EN ISO 15027-1:2003 Nota 2.1	31.05.2013
249.	SR EN ISO 15027-2:2013	CEN	EN ISO 15027-2:2012	Costume de protecție termică în caz de imersie. Partea 2: Costume purtate în caz de urgență, cerințe care includ securitatea	13.03.2013	SR EN ISO 15027-2:2003 Nota 2.1	31.05.2013
250.	SR EN ISO 15027-3:2013	CEN	EN ISO 15027-3:2012	Costume de protecție termică în caz de imersie. Partea 3: Metode de încercare	13.03.2013	SR EN ISO 15027-3:2003 Nota 2.1	31.05.2013
251.	SR EN 15090:2012	CEN	EN 15090:2012	Încălțăminte pentru pompieri	20.12.2012	SR EN 15090:2007	30.04.2013
252.	SR EN 15151-1:2013	CEN	EN 15151-1:2012	Echipament pentru alpinism și escaladare. Dispozitive de frânare. Partea 1: Dispozitive de frânare cu blocare asistată manual, cerințe de securitate și metode de încercare	20.12.2012		
253.	SR EN 15333-1:2008 SR EN 15333-1:2008/AC:2010	CEN	EN 15333-1:2008 EN 15333-1:2008/AC:2009	Echipament respiratoriu. Aparat de scufundare cu alimentare de gaz comprimat de la suprafață, tip ombilical, cu circuit deschis. Partea 1: Aparat la cerere	20.06.2008		
254.	SR EN 15333-2:2009	CEN	EN 15333-2:2009	Echipament respiratoriu. Aparat de scufundare cu alimentare de gaz comprimat de la suprafață, tip ombilical, cu circuit deschis. Partea 2: Aparat cu debit continuu	6.05.2019		
255.	SR EN 15613:2009	CEN	EN 15613:2008	Genunchiere și cotiere de protecție pentru sporturi de sală. Cerințe de securitate și metode de încercare	5.06.2009		
256.	SR EN 15614:2007	CEN	EN 15614:2007	Îmbrăcăminte de protecție pentru pompieri. Metode de încercare de laborator și cerințe de performanță pentru îmbrăcămintea purtată în timpul luptei contra focului în spații naturale deschise	23.11.2007		
257.	SR EN ISO 15831:2004	CEN	EN ISO 15831:2004	Îmbrăcăminte. Efecte fiziologice. Măsurarea izolației termice cu ajutorul unui manechin termic	6.10.2005		
258.	SR EN 16027:2012	CEN	EN 16027:2011	Îmbrăcăminte de protecție. Mănuși cu efect de protecție pentru portarii echipelor de fotbal	16.02.2012		
259.	SR EN ISO 17249:2005 SR EN ISO 17249:2005/A1:2007	CEN	EN ISO 17249:2004 EN ISO 17249:2004/A1:2007	Încălțăminte de securitate rezistentă la tăiere cu ferăstrău cu lanț	6.10.2005 23.11.2007	Nota 3	Data depășită (23.11.2007)

0	1	2	3	4	5	6	7
260.	SR EN ISO 17491-3:2009	CEN	EN ISO 17491-3:2008	Îmbrăcăminte de protecție. Metode de încercare pentru îmbrăcăminte de protecție împotriva produselor chimice. Partea 3: Determinarea rezistenței la penetrare cu jet de lichid (încercare la jet) (ISO 17491-3:2008)	28.01.2009	SR EN 463:2002 Nota 2.1	Data depășită (28.02.2009)
261.	SR EN ISO 17491-4:2009	CEN	EN ISO 17491-4:2008	Îmbrăcăminte de protecție. Metode de încercare pentru îmbrăcăminte de protecție împotriva produselor chimice. Partea 4: Determinarea rezistenței prin pulverizarea unui lichid (încercare la ceață) (ISO 17491-4:2008)	28.01.2009	SR EN 468:2002 Nota 2.1	Data depășită (28.02.2009)
262.	SR EN ISO 20344:2012	CEN	EN ISO 20344:2011	Echipament individual de protecție. Metode de încercare pentru încălțăminte	16.02.2012	SR EN ISO 20344:2004 Nota 2.1	Data depășită (30.06.2012) Data depășită (31.03.2008)
263.	SR EN ISO 20345:2012	CEN	EN ISO 20345:2011	Echipament individual de protecție, încălțăminte de securitate	16.02.2012	SR EN ISO 20345:2004 Nota 2.1	Data depășită (30.06.2013)
264.	SR EN ISO 20346:2005 SR EN ISO 20346:2005/AC:2007 SR EN ISO 20346:2005/A1:2008	CEN	EN ISO 20346:2004 EN ISO 20346:2004/ AC:2007 EN ISO 20346:2004/ A1:2007	Echipament individual de protecție, încălțăminte de protecție, echipament individual de protecție, încălțăminte de protecție. Amendamentul 1	6.10.2005 8.03.2008	SR EN 346:1996; SR EN 346-2:2002 Nota 3	Data depășită (6.10.2005) Data depășită (31.03.2008)
265.	SR EN ISO 20347:2012	CEN	EN ISO 20347:2012	Echipament individual de protecție. Încălțăminte de lucru	20.12.2012	SR EN ISO 20347:2004	30.04.2013
266.	SR EN ISO 20349:2011	CEN	EN ISO 29349:2010	Echipament individual de protecție. Încălțăminte de protecție împotriva riscurilor termice și proiecțiilor de metal topit așa cum sunt întâlnite în topitorii și în operațiile de sudură. Cerințe și metode de încercare (ISO 20349:2010)	9.07.2011		
267.	SR EN ISO 20471:2013		EN ISO 20471:2013	Îmbrăcăminte de mare vizibilitate. Metode de încercare și cerințe (ISO 20471:2013)	28.06.2013	SR EN 471+A1:2008 Nota 2.1	30.09.2013
268.	SR EN 24869-1:1998	CEN	EN 24869-1:1992	Acustică. Protectori individuali împotriva zgomotului. Metoda subiectivă de măsurare a atenuării acustice	16.12.1994		
269.	SR EN 50286:2003 SR EN 50286:2003/AC:2012	Cenelec	EN 50286:1999 EN 50286:1999/ AC:2004	Îmbrăcăminte electroizolantă de protecție pentru instalații de joasă tensiune	16.03.2000		

270.	SR EN 50321:2003	Cenelec	EN 50321:1999	Încălțăminte electroizolantă pentru lucrări în instalații de joasă tensiune	16.03.2000		
271.	SR EN 50365:2003	Cenelec	EN 50365:2002	Căști electroizolante pentru utilizare în instalații de joasă tensiune	10.04.2003		
272.	SR EN 60743:2003 SR EN 60743:2003/A1:2008	Cenelec	EN 60743:2001 EN 60743:2001/A1:2008	Lucrări sub tensiune. Terminologie pentru scule, echipamente și dispozitive	10.04.2003 9.07.2011	Nota 2.1 Nota 3	Data depășită (1.12.2004) Data depășită (9.07.2011)
273.	SR EN 60895:2005	Cenelec	EN 60895:2003	Lucrări sub tensiune. Îmbrăcăminte conductoare pentru utilizare la tensiuni nominale până la 800 kV în curent alternativ și ± 600 kV în curent continuu	6.10.2005	SR EN 60895:2003 Nota 2.1	Data depășită (1.07.2006)
274.	SR EN 60903:2005	Cenelec	EN 60903:2003	Lucrări sub tensiune. Mănuși de material electroizolant	6.10.2005	SR EN 50237:2003; SR EN 60903:1997; SR EN 60903:1997/A11:2003 Nota 2.1	Data depășită (1.07.2006)
275.	SR EN 60984:2003 SR EN 60984:2003/A11:2003 SR EN 60984:2003/A1:2003	Cenelec	EN 60984:1992 EN 60984:1992/A11:1997 EN 60984:1992/A1:2002	Protectori electroizolanți pentru brațe pentru lucrări sub tensiune	4.06.1999 4.06.1999 10.04.2003	Nota 3 Nota 3	Data depășită (4.06.1999) Data depășită (6.10.2005)

Nota 1: În general, data încetării prezumției de conformitate va fi data retragerii („dow”) stabilită de către organismul european de standardizare, însă se atrage atenția utilizatorilor acestor standarde asupra faptului că, în anumite cazuri excepționale, aceasta poate fi diferită.

Nota 2.1: Standardul nou (sau amendamentul acestuia) are același domeniu de aplicare ca și standardul înlocuit și încetează prezumția de conformitate cu cerințele esențiale sau cu alte cerințe ale legislației corespunzătoare a Uniunii Europene.

Nota 2.2: Standardul nou are un domeniu de aplicare mai larg decât standardul înlocuit. La data precizată, standardul înlocuit își încetează prezumția de conformitate cu cerințele esențiale sau alte cerințe ale legislației corespunzătoare a Uniunii Europene.

Nota 2.3: Standardul nou are un domeniu de aplicare mai restrâns decât standardul înlocuit. La data precizată, standardul (parțial) înlocuit își încetează prezumția de conformitate cu cerințele esențiale sau cu alte cerințe ale legislației corespunzătoare a Uniunii Europene pentru acele produse sau servicii care cad sub incidența domeniului de aplicare a noului standard. Prezumția de conformitate cu cerințele esențiale sau cu alte cerințe ale legislației corespunzătoare a Uniunii Europene pentru produsele sau serviciile care rămân în același domeniu de aplicare a standardului (parțial) înlocuit, dar nu intră în domeniul de aplicare a standardului nou, nu este afectată.

Nota 3: În cazul amendamentelor, standardul de referință este EN CCCCC : YYYY și amendamentele sale anterioare, dacă există, însă fără noul amendament citat. La data precizată, standardul înlocuit își încetează prezumția de conformitate cu cerințele esențiale sau cu alte cerințe ale legislației corespunzătoare a Uniunii Europene.

NOTE:

— Se pot obține informații privind disponibilitatea standardelor fie de la organismul european de standardizare, fie de la organismele naționale de standardizare, o listă a lor publicându-se în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, în conformitate cu articolul 27 din Regulamentul (UE) nr. 1.025/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind standardizarea europeană, de modificare a Directivelor 89/686/CEE și 93/15/CEE ale Consiliului și a Directivelor 94/9/CE, 94/25/CE, 95/16/CE, 97/23/CE, 98/34/CE, 2004/22/CE, 2007/23/CE, 2009/23/CE și 2009/105/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Deciziei 87/95/CEE a Consiliului și a Deciziei nr. 1.673/2006/CE a Parlamentului European și a Consiliului.

— Standardele sunt adoptate de către organismele europene de standardizare în limba engleză (CEN și Cenelec le publică, de asemenea, în franceză și germană). Ulterior, titlurile standardelor sunt traduse în toate celelalte limbi oficiale ale Uniunii Europene solicitate de către organismele naționale pentru standardizare. Comisia Europeană nu este responsabilă de corectitudinea titlurilor care au fost prezentate pentru publicarea în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

— Trimiterile la Corrigenda „.../AC: YYYY” se publică numai cu titlu informativ. Un corrigendum elimină erorile de tipărire, lingvistice sau similare din textul unui standard și se poate referi la una sau la mai multe versiuni lingvistice (engleză, franceză și/sau germană) ale unui standard, astfel cum a fost adoptat de un organism de standardizare european.

— Publicarea referințelor în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nu implică faptul că standardele sunt disponibile în toate limbile oficiale ale Uniunii Europene.

— Această listă înlocuiește toate listele anterioare publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene. Comisia Europeană asigură actualizarea acestei liste.

— Mai multe informații privind standardele armonizate și alte standarde europene se pot găsi pe internet la adresa: http://ec.europa.eu/enterprise/policies/european-standards/harmonised-standards/index_en.htm

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN
privind stabilirea nivelului comisioanelor percepute de Trezoreria Statului
pentru serviciile prestate clienților

În temeiul prevederilor art. 15 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 10 alin. (2¹) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2002 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul delegat pentru buget emite următorul ordin:

Art. 1. — Trezoreria Statului percepe comisioane pentru operațiunile de plăți derulate prin intermediul sistemelor de decontare a plăților de mică și mare valoare în relația cu instituțiile de credit și pentru alte servicii prestate la solicitarea titularilor următoarelor conturi purtătoare de dobândă:

a) cont 50.25 „Disponibil al instituțiilor publice ale administrației centrale finanțate integral din venituri proprii”;

b) cont 50.28 „Disponibil al instituțiilor publice ale administrației publice locale finanțate integral din venituri proprii”;

c) cont 50.47.11 „Disponibil aferent prefinanțării pentru proiecte finanțate din fonduri externe nerambursabile postaderare”;

d) cont 50.47.09 „Disponibil aferent proiectelor finanțate din fonduri externe nerambursabile postaderare”;

e) cont 50.69 „Disponibil al operatorilor economici”, deschis în baza art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2002 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

f) cont 53.01.01.MMMMMM „Disponibil din sume reprezentând garanție de bună execuție”;

g) cont 50.98 „Disponibil al operatorilor economici și al organismelor neguvernamentale nonprofit aferent proiectelor finanțate din fonduri externe nerambursabile postaderare”.

Art. 2. — (1) Pentru operațiunile de plăți dispuse din conturile menționate la art. 1 se percep comisioane care se situează la nivelul comisioanelor plătite de Trezoreria Statului către Banca Națională a României și se stabilesc prin reglementări ale Băncii Naționale a României și prin regulile de sistem aplicabile participanților la sistemul electronic de plăți.

(2) Pentru eliberarea extraselor de cont pentru fiecare titular de cont menționat la art. 1 se percepe un comision lunar de 5,00 lei.

Art. 3. — (1) Plata comisioanelor stabilite la art. 2 se efectuează astfel:

a) pentru conturile menționate la art. 1 lit. a)—d) plata se efectuează de către instituțiile publice în primele 5 zile lucrătoare ale lunii curente pentru luna precedentă prestării serviciilor, pe baza „Situației privind comisioanele de plătit pentru luna ...”, transmisă de unitățile Trezoreriei Statului. În situația în care instituțiile publice nu efectuează plata în termen, unitățile Trezoreriei Statului debitează direct conturile acestora;

b) pentru conturile menționate la art. 1 lit. e)—g) plata se efectuează prin debitarea directă a contului, concomitent cu operațiunea de procesare a ordinului de plată. În situația în care în conturi nu există disponibilități suficiente care să permită debitarea acestora cu valoarea comisioanelor stabilite la art. 2 alin. (1), unitățile Trezoreriei Statului nu vor deconta ordinele de plată respective.

(2) În situația în care în soldul conturilor prevăzute la art. 1 nu există suficiente disponibilități care să permită debitarea cu valoarea comisionului pentru eliberarea extraselor de cont de 5,00 lei/lună, unitățile Trezoreriei Statului debitează conturile respective cu suma existentă în sold astfel încât acesta să devină zero, iar diferența se înregistrează drept comision de încasat.

Art. 4. — Direcția generală de trezorerie și datorie publică, Direcția generală de trezorerie și contabilitate publică, precum și direcțiile generale regionale ale finanțelor publice vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare începând cu luna martie 2014.

Art. 6. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, prevederile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 110/2010 privind stabilirea nivelului comisioanelor percepute de Trezoreria Statului pentru serviciile prestate clienților, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 28 ianuarie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

p. Ministrul delegat pentru buget,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 28 februarie 2014.

Nr. 319.

REPUBLICĂRI

LEGEA Nr. 272/2004

privind protecția și promovarea drepturilor copilului*)

CAPITOLUL I

Dispoziții generale și definiții

Art. 1. — (1) Prezenta lege reglementează cadrul legal privind respectarea, promovarea și garantarea drepturilor copilului.

(2) Autoritățile publice, organismele private autorizate, precum și persoanele fizice și persoanele juridice responsabile de protecția copilului sunt obligate să respecte, să promoveze și să garanteze drepturile copilului stabilite prin Constituție și lege, în concordanță cu prevederile Convenției Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului, ratificată prin Legea nr. 18/1990, republicată, cu modificările ulterioare, și ale celorlalte acte internaționale în materie la care România este parte.

Art. 2. — (1) Prezenta lege, orice alte reglementări adoptate în domeniul respectării și promovării drepturilor copilului, precum și orice act juridic emis sau, după caz, încheiat în acest domeniu se subordonează cu prioritate principiului interesului superior al copilului.

(2) Interesul superior al copilului se circumscrie dreptului copilului la o dezvoltare fizică și morală normală, la echilibru socioafectiv și la viața de familie.

(3) Principiul interesului superior al copilului este impus inclusiv în legătură cu drepturile și obligațiile ce revin părinților copilului, altor reprezentanți legali ai săi, precum și oricăror persoane cărora acesta le-a fost plasat în mod legal.

(4) Principiul interesului superior al copilului va prevala în toate demersurile și deciziile care privesc copiii, întreprinse de autoritățile publice și de organismele private autorizate, precum și în cauzele soluționate de instanțele judecătorești.

(5) Persoanele prevăzute la alin. (4) sunt obligate să implice familia în toate deciziile, acțiunile și măsurile privitoare la copil și să sprijine îngrijirea, creșterea și formarea, dezvoltarea și educarea acestuia în cadrul familiei.

(6) În determinarea interesului superior al copilului se au în vedere cel puțin următoarele:

a) nevoile de dezvoltare fizică, psihologică, de educație și sănătate, de securitate și stabilitate și apartenență la o familie;

b) opinia copilului, în funcție de vârsta și gradul de maturitate;

c) istoricul copilului, având în vedere, în mod special, situațiile de abuz, neglijare, exploatare sau orice altă formă de violență asupra copilului, precum și potențialele situații de risc care pot interveni în viitor;

d) capacitatea părinților sau a persoanelor care urmează să se ocupe de creșterea și îngrijirea copilului de a răspunde nevoilor concrete ale acestuia;

e) menținerea relațiilor personale cu persoanele față de care copilul a dezvoltat relații de atașament.

Art. 3. — De dispozițiile prezentei legi beneficiază:

a) copiii cetățeni români aflați pe teritoriul României;

b) copiii cetățeni români aflați în străinătate;

c) copiii fără cetățenie aflați pe teritoriul României;

d) copiii care solicită sau beneficiază de o formă de protecție în condițiile reglementărilor legale privind statutul și regimul refugiaților în România;

e) copiii cetățeni străini aflați pe teritoriul României, în situații de urgență constatate, în condițiile prezentei legi, de către autoritățile publice române competente.

Art. 4. — În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *copil* — persoana care nu a împlinit vârsta de 18 ani și nici nu a dobândit capacitatea deplină de exercițiu, potrivit legii;

b) *familie* — părinții și copiii acestora;

c) *familie extinsă* — rudele copilului, până la gradul IV inclusiv;

d) *familie substitutivă* — persoanele, altele decât cele care aparțin familiei extinse, inclusiv afinii până la gradul IV și asistenții maternali care asigură creșterea și îngrijirea copilului, în condițiile legii;

e) *plan individualizat de protecție* — documentul prin care se realizează planificarea serviciilor, prestațiilor și a măsurilor de protecție specială a copilului, pe baza evaluării psihosociale a acestuia și a familiei sale, în vederea integrării copilului care a fost separat de familia sa într-un mediu familial stabil permanent, în cel mai scurt timp posibil;

f) *plan de servicii* — documentul prin care se realizează planificarea acordării serviciilor și a prestațiilor, pe baza evaluării psihosociale a copilului și a familiei, în vederea prevenirii abuzului, neglijării, exploatarei, a oricăror forme de violență asupra copilului, precum și a separării copilului de familia sa;

g) *reprezentant legal al copilului* — părintele sau persoana desemnată, potrivit legii, să exercite drepturile și să îndeplinească obligațiile părintești față de copil.

Art. 5. — (1) Copiii au dreptul la protecție și asistență în realizarea și exercitarea deplină a drepturilor lor, în condițiile prezentei legi.

(2) Răspunderea pentru creșterea și asigurarea dezvoltării copilului revine în primul rând părinților, aceștia având obligația de a-și exercita drepturile și de a-și îndeplini obligațiile față de copil ținând seama cu prioritate de interesul superior al acestuia.

(3) În subsidiar, responsabilitatea revine colectivității locale din care fac parte copilul și familia sa. Autoritățile administrației publice locale au obligația de a sprijini părinții sau, după caz, alt reprezentant legal al copilului în realizarea obligațiilor ce le revin cu privire la copil, dezvoltând și asigurând în acest scop servicii diversificate, accesibile și de calitate, corespunzătoare nevoilor copilului.

(4) Intervenția statului este complementară; statul asigură protecția copilului și garantează respectarea tuturor drepturilor sale prin activitatea specifică realizată de instituțiile statului și de autoritățile publice cu atribuții în acest domeniu.

*) Republicată în temeiul art. V din Legea nr. 257/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din 30 septembrie 2013, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004 și a mai fost modificată prin Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 489 din 8 iulie 2011, cu modificările și completările ulterioare, prin Legea nr. 197/2012 privind asigurarea calității în domeniul serviciilor sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 754 din 9 noiembrie 2012, cu modificările ulterioare, și prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 1 martie 2013, cu modificările ulterioare.

Art. 6. — Respectarea și garantarea drepturilor copilului se realizează conform următoarelor principii:

- a) respectarea și promovarea cu prioritate a interesului superior al copilului;
- b) egalitatea șanselor și nediscriminarea;
- c) responsabilizarea părinților cu privire la exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor părintești;
- d) primordialitatea responsabilității părinților cu privire la respectarea și garantarea drepturilor copilului;
- e) descentralizarea serviciilor de protecție a copilului, intervenția multisectorială și parteneriatul dintre instituțiile publice și organismele private autorizate;
- f) asigurarea unei îngrijiri individualizate și personalizate pentru fiecare copil;
- g) respectarea demnității copilului;
- h) ascultarea opiniei copilului și luarea în considerare a acesteia, ținând cont de vârsta și de gradul său de maturitate;
- i) asigurarea stabilității și continuității în îngrijirea, creșterea și educarea copilului, ținând cont de originea sa etnică, religioasă, culturală și lingvistică, în cazul luării unei măsuri de protecție;
- j) celeritate în luarea oricărei decizii cu privire la copil;
- k) asigurarea protecției împotriva abuzului, neglijării, exploatării și oricărei forme de violență asupra copilului;
- l) interpretarea fiecărei norme juridice referitoare la drepturile copilului în corelație cu ansamblul reglementărilor din această materie.

Art. 7. — Drepturile prevăzute de prezenta lege sunt garantate tuturor copiilor fără nicio discriminare, indiferent de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau altă opinie, de naționalitate, apartenență etnică sau origine socială, de situația materială, de gradul și tipul unei deficiențe, de statutul la naștere sau de statutul dobândit, de dificultățile de formare și dezvoltare sau de alt gen ale copilului, ale părinților ori ale altor reprezentanți legali sau de orice altă distincție.

Art. 8. — În orice cauză care privește drepturi ale copilului, instanța verifică dacă înțelegerile dintre părinți sau ale acestora cu alte persoane respectă interesul superior al copilului.

CAPITOLUL II Drepturile copilului

SECȚIUNEA 1 Drepturi și libertăți civile

Art. 9. — (1) Copilul are dreptul la stabilirea și păstrarea identității sale.

(2) Copilul este înregistrat imediat după naștere și are de la această dată dreptul la un nume, dreptul de a dobândi o cetățenie și, dacă este posibil, de a-și cunoaște părinții și de a fi îngrijit, crescut și educat de aceștia.

(3) Părinții aleg numele și prenumele copilului, în condițiile legii.

(4) Copilul are dreptul de a-și păstra cetățenia, numele și relațiile de familie, în condițiile prevăzute de lege, fără nicio ingerință.

(5) Dacă se constată că un copil este lipsit, în mod ilegal, de elementele constitutive ale identității sale sau de unele dintre acestea, instituțiile și autoritățile publice sunt obligate să ia de urgență toate măsurile necesare în vederea restabilirii identității copilului.

Art. 10. — (1) În scopul realizării dreptului prevăzut la art. 9 alin. (1), unitățile sanitare care au în structură secții de nou-născuți și/sau de pediatrie au obligația de a angaja un asistent social sau, după caz, de a desemna o persoană cu atribuții de asistență socială.

(2) În vederea stabilirii identității copilului părăsit în unități sanitare sau găsit ori a părinților acestuia, organele de poliție și serviciile publice comunitare de evidență a persoanelor, competente, au obligația de a desemna una sau mai multe persoane responsabile, care să realizeze, cu celeritate, demersurile ce le revin, potrivit legii, pentru înregistrarea nașterii copilului și să transmită datele de identificare direcției generale de asistență socială și protecția copilului sau, după caz, serviciului public de asistență socială.

(3) Persoanele desemnate la alin. (2) au obligația efectuării demersurilor de stabilire a identității părinților copiilor părăsiți în unitățile sanitare, în situația în care aceștia au fost identificați și nu au întocmit certificatul de naștere.

Art. 11. — (1) Certificatul medical constatator al nașterii, atât pentru copilul născut viu, cât și pentru copilul născut mort, se întocmește în termen de 24 de ore de la naștere.

(2) Răspunderea pentru îndeplinirea obligației prevăzute la alin. (1) revine medicului care a asistat sau a constatat nașterea și medicului șef de secție.

(3) Când nașterea a avut loc în afara unităților sanitare, medicul de familie având cabinetul înregistrat în raza teritorială unde a avut loc nașterea este obligat ca, la cererea oricărei persoane, în termen de 24 de ore, să constate nașterea copilului, după care să întocmească și să elibereze certificatul medical constatator al nașterii copilului, chiar dacă mama nu este înscrisă pe lista cabinetului său.

Art. 12. — (1) În situația în care copilul este părăsit de mamă în maternitate, unitatea medicală are obligația să sesizeze telefonic și în scris direcția generală de asistență socială și protecția copilului și organele de poliție, în termen de 24 de ore de la constatarea dispariției mamei.

(2) În termen de 5 zile de la sesizarea prevăzută la alin. (1), se întocmește un proces-verbal de constatare a părăsirii copilului, semnat de reprezentantul direcției generale de asistență socială și protecția copilului, reprezentantul poliției și al maternității; când starea de sănătate a copilului permite externarea, în baza procesului-verbal, direcția generală de asistență socială și protecția copilului va stabili măsura plasamentului în regim de urgență pentru copil.

(3) În termen de 30 de zile de la întocmirea procesului-verbal, poliția este obligată să întreprindă verificările specifice privind identitatea mamei și să comunice rezultatul acestor verificări direcției generale de asistență socială și protecția copilului.

(4) În situația în care mama este identificată, direcția generală de asistență socială și protecția copilului va asigura consilierea și sprijinirea acesteia în vederea realizării demersurilor legate de întocmirea actului de naștere.

(5) În situația în care, în urma verificărilor efectuate de poliție, nu este posibilă identificarea mamei, direcția generală de asistență socială și protecția copilului transmite serviciului public de asistență socială în a cărui rază administrativ-teritorială s-a produs nașterea dosarul cuprinzând certificatul medical constatator al nașterii, procesul-verbal prevăzut la alin. (2), dispoziția de plasament în regim de urgență și răspunsul poliției cu rezultatul verificărilor.

(6) În termen de 5 zile de la primirea documentației prevăzute la alin. (5), serviciul public de asistență socială are obligația de a obține dispoziția de stabilire a numelui și prenumelui copilului, în conformitate cu prevederile Legii nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și de a face declarația de înregistrare a nașterii la serviciul de stare civilă competent.

(7) În termen de 24 de ore de la înregistrarea nașterii copilului, serviciul public de asistență socială are obligația de a transmite direcției generale de asistență socială și protecția copilului actul de înregistrare a nașterii copilului.

Art. 13. — În situația copilului părăsit de părinți în alte unități sanitare, a cărui naștere nu a fost înregistrată, obligația de a realiza demersurile prevăzute de lege pentru înregistrarea nașterii copilului revine serviciului public de asistență socială în a cărui rază administrativ-teritorială a fost părăsit acesta, cu respectarea procedurii prevăzute la art. 12.

Art. 14. — (1) În situația copilului găsit în familie sau într-un loc public, precum și a celui părăsit de părinți în alte unități sanitare, a cărui naștere nu a fost înregistrată, obligația de a realiza demersurile prevăzute de lege pentru înregistrarea nașterii copilului revine serviciului public de asistență socială în a cărui rază administrativ-teritorială a fost găsit sau părăsit copilul.

(2) Expertiza medico-legală necesară pentru înregistrarea nașterii copilului este gratuită.

Art. 15. — Metodologia privind realizarea obligațiilor ce revin autorităților administrației publice locale, instituțiilor și profesioniștilor implicați în prevenirea și intervenția în cazurile de copii aflați în situație de risc sau părăsiți în unități sanitare/secții/compartimente de specialitate obstetrică-ginecologie și neonatologie/alte unități sanitare care oferă servicii medicale pentru copii se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârșnice, în colaborare cu Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice și cu Ministerul Sănătății.

Art. 16. — (1) Unitățile sanitare, unitățile de protecție socială, serviciile de îngrijire de tip rezidențial, entitățile fără personalitate juridică, alte persoane juridice, precum și persoane fizice care internează sau primesc în îngrijire femeii gravide ori copii care nu posedă acte pe baza cărora să li se poată stabili identitatea sunt obligate să anunțe, în termen de 24 de ore, în scris, autoritatea administrației publice locale în a cărei rază își au sediul sau, după caz, domiciliul, în vederea stabilirii identității lor, precum și direcția generală de asistență socială și protecția copilului de care aparțin, în vederea luării în evidență.

(2) Cel care ia un copil pentru a-l îngriji sau proteja temporar, până la stabilirea unei măsuri de protecție în condițiile legii, are obligația de a-l întreține și, în termen de 48 de ore, de a anunța autoritatea administrației publice locale în a cărei rază teritorială își are sediul sau domiciliul.

Art. 17. — (1) Copilul are dreptul de a menține relații personale și contacte directe cu părinții, rudele, precum și cu alte persoane față de care copilul a dezvoltat legături de atașament.

(2) Copilul are dreptul de a-și cunoaște rudele și de a întreține relații personale cu acestea, precum și cu alte persoane alături de care copilul s-a bucurat de viața de familie, în măsura în care acest lucru nu contravine interesului său superior.

(3) Părinții sau un alt reprezentant legal al copilului nu pot împiedica relațiile personale ale acestuia cu bunicii, frații și surorile ori cu alte persoane alături de care copilul s-a bucurat de viața de familie decât în cazurile în care instanța decide în acest sens, apreciind că există motive temeinice de natură a primejdiei dezvoltarea fizică, psihică, intelectuală sau morală a copilului.

(4) În caz de neînțelegere între părinți cu privire la modalitățile de exercitare a dreptului de a avea legături personale cu copilul, instanța va stabili un program în funcție de vârsta copilului, de nevoile de îngrijire și educare ale acestuia, de intensitatea legăturii afective dintre copil și părintele la care nu locuiește, de comportamentul acestuia din urmă, precum și de alte aspecte relevante în fiecare caz în parte.

(5) Criteriile prevăzute la alin. (4) vor fi avute în vedere și la stabilirea programului de relații personale și cu celelalte persoane alături de care copilul s-a bucurat de viața de familie.

Art. 18. — (1) În sensul prezentei legi, relațiile personale se pot realiza prin:

a) întâlniri ale copilului cu părintele ori cu o altă persoană care are, potrivit prezentei legi, dreptul la relații personale cu copilul;

b) vizitarea copilului la domiciliul acestuia;

c) găzduirea copilului, pe perioadă determinată, de către părintele sau de către altă persoană la care copilul nu locuiește în mod obișnuit;

d) corespondență ori altă formă de comunicare cu copilul;

e) transmiterea de informații copilului cu privire la părintele ori la alte persoane care au, potrivit prezentei legi, dreptul de a menține relații personale cu copilul;

f) transmiterea de către persoana la care locuiește copilul a unor informații referitoare la copil, inclusiv fotografii recente, evaluări medicale sau școlare, către părintele sau către alte persoane care au dreptul de a menține relații personale cu copilul;

g) întâlniri ale copilului cu părintele ori cu o altă persoană față de care copilul a dezvoltat legături de atașament într-un loc neutru în raport cu copilul, cu sau fără supravegherea modului în care relațiile personale sunt întreținute, în funcție de interesul superior al copilului.

(2) Transmiterea informațiilor prevăzute la alin. (1) lit. e) și f) se va face cu respectarea interesului superior al copilului, precum și a dispozițiilor speciale vizând confidențialitatea și transmiterea informațiilor cu caracter personal.

(3) Părintele la care copilul locuiește are obligația de a sprijini menținerea relațiilor personale ale copilului cu celălalt părinte, prevăzute la alin. (1).

(4) Pentru restabilirea și menținerea relațiilor personale ale copilului, serviciul public de asistență socială și, după caz, direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului de la nivelul fiecărui sector al municipiului București au obligația de a oferi consiliere, acordată de specialiști atât copilului, cât și părinților săi, la solicitarea acestora.

(5) În cazul în care părintele la care copilul locuiește împiedică sau afectează în mod negativ legăturile personale ale copilului cu celălalt părinte, prin nerespectarea programului stabilit de instanță sau convenit de părinți, părintele la care nu locuiește în mod statornic poate cere serviciului public de asistență socială sau, după caz, persoanelor cu atribuții de asistență socială în circumscripția căruia se află locuința copilului să monitorizeze relațiile personale cu copilul pentru o durată de până la 6 luni.

(6) Monitorizarea permite reprezentanților serviciului public de asistență socială sau, după caz, persoanelor cu atribuții de asistență socială să asiste la preluarea copilului de către părintele la care nu locuiește în mod statornic, la înapoierea acestuia, să realizeze interviuarea părinților, a copilului și a persoanelor cu care copilul locuiește, precum și a altor persoane, în vederea întocmirii raportului de monitorizare.

(7) La finalul perioadei de monitorizare, reprezentantul serviciului public de asistență socială sau, după caz, persoana cu atribuții de asistență socială care a întocmit raportul prevăzut la alin. (6) poate propune prelungirea perioadei de monitorizare cu cel mult 6 luni, poate recomanda consilierea psihologică a unuia dintre părinți sau a ambilor, precum și o serie de măsuri pentru îmbunătățirea relației personale dintre copil și părintele la care nu locuiește.

(8) Raportul de monitorizare prevăzut la alin. (6) se înmânează fiecăruia dintre părinți și poate fi folosit ca probă în instanță.

Art. 19. — (1) Copilul care a fost separat de ambii părinți sau de unul dintre aceștia printr-o măsură dispusă în condițiile legii are dreptul de a menține relații personale și contacte directe cu

ambii părinți, cu excepția situației în care acest lucru contravine interesului superior al copilului.

(2) Instanța judecătorească, luând în considerare, cu prioritate, interesul superior al copilului, poate limita exercitarea acestui drept, dacă există motive temeinice de natură a periclita dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială a copilului.

Art. 20. — (1) În vederea asigurării menținerii relațiilor personale ale copilului cu părinții săi sau cu alte persoane alături de care s-a bucurat de viața de familie, precum și pentru asigurarea înapoierii copilului la locuința sa la terminarea perioadei de vizită, instanța poate dispune, la cererea părintelui interesat sau a altei persoane îndreptățite, una sau mai multe măsuri cu caracter asiguratoriu sau a unor garanții.

(2) Măsurile prevăzute la alin. (1) pot include:

a) amendă pe ziua de întârziere impusă persoanei care refuză punerea în aplicare sau respectarea programului de menținere a relațiilor personale ale copilului;

b) depunerea unei garanții reale sau personale de către părintele sau persoana de la care urmează să fie preluat copilul, în vederea menținerii relațiilor personale sau, după caz, la încetarea programului de vizitare;

c) depunerea pașaportului sau a unui alt act de identitate la o instituție desemnată de instanță și, atunci când este necesar, a unui document din care să rezulte că persoana care solicită relații personale a notificat depunerea acestora, pe durata vizitei, autorității consulare competente.

Art. 21. — (1) În cazul în care părinții nu se înțeleg cu privire la locuința copilului, instanța de tutelă va stabili locuința acestuia la unul dintre ei, potrivit art. 496 alin. (3) din Codul civil. La evaluarea interesului copilului instanța poate avea în vedere, în afara elementelor prevăzute la art. 2 alin. (6), și aspecte precum:

a) disponibilitatea fiecărui părinte de a-l implica pe celălalt părinte în deciziile legate de copil și de a respecta drepturile părintești ale acestuia din urmă;

b) disponibilitatea fiecăruia dintre părinți de a permite celuilalt menținerea relațiilor personale;

c) situația locativă din ultimii 3 ani a fiecărui părinte;

d) istoricul cu privire la violența părinților asupra copilului sau asupra altor persoane;

e) distanța dintre locuința fiecărui părinte și instituția care oferă educație copilului.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și pentru cazurile în care locuința minorului se stabilește la terțe persoane sau la un serviciu de protecție specială.

Art. 22. — Copilul ai cărui părinți locuiesc în state diferite are dreptul de a întreține relații personale și contacte directe cu aceștia, cu excepția situației în care acest lucru contravine interesului superior al copilului.

Art. 23. — (1) Copiii neînsoțiți de părinți sau de un alt reprezentant legal ori care nu se găsesc sub supravegherea legală a unor persoane au dreptul de a li se asigura, în cel mai scurt timp posibil, reîntoarcerea alături de reprezentanții lor legali.

(2) Deplasarea copiilor în străinătate se realizează cu respectarea prevederilor Legii nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Părinții sau, după caz, altă persoană responsabilă de supravegherea, creșterea și îngrijirea copilului sunt obligați să anunțe la poliție dispariția acestuia de la domiciliu, în cel mult 24 de ore de la constatarea dispariției.

Art. 24. — (1) Misiunile diplomatice și consulare ale României au obligația de a sesiza Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârșnice cu privire la copiii cetățeni români aflați în străinătate care, din orice motive, nu

sunt însoțiți de părinți sau de un alt reprezentant legal ori nu se găsesc sub supravegherea legală a unor persoane din străinătate.

(2) Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârșnice va lua măsurile necesare pentru întoarcerea copilului la părinți sau la un alt reprezentant legal, imediat după identificarea acestora. În cazul în care persoanele identificate nu pot sau refuză să preia copilul, la cererea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârșnice, tribunalul de la domiciliul copilului sau Tribunalul București, în situația în care acest domiciliu nu este cunoscut, va dispune plasamentul copilului într-un serviciu de protecție specială propus de Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârșnice.

(3) Procedura de întoarcere a copiilor în țară, de identificare a părinților sau a altor reprezentanți legali ai copiilor, modul de avansare a cheltuielilor ocazionate de întoarcerea în țară a acestora, precum și serviciile de protecție specială, publice sau private, competente să asigure protecția în regim de urgență a copiilor aflați în situația prevăzută la alin. (1), se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Art. 25. — (1) Misiunile diplomatice și consulare străine au obligația de a sesiza Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârșnice și Inspectoratul General pentru Imigrări despre toate situațiile în care au cunoștință de copii cetățeni străini aflați pe teritoriul României, care, din orice motive, nu sunt însoțiți de părinți sau de un alt reprezentant legal ori nu se găsesc sub supravegherea legală a unor persoane. În cazul în care autoritățile române se autosesează, acestea vor înștiința de urgență misiunea străină competentă cu privire la copiii în cauză.

(2) În situația copiilor prevăzuți la alin. (1), Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârșnice, până la definitivarea demersurilor legale ce cad în competența Inspectoratului General pentru Imigrări, va solicita Tribunalului București stabilirea plasamentului copilului într-un serviciu de protecție specială propus de Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârșnice.

(3) Măsura plasamentului durează până la returnarea copilului în țara de reședință a părinților ori în țara în care au fost identificați alți membri ai familiei dispuși să ia copilul.

(4) În cazul nereturnării copilului, acesta beneficiază de protecția specială prevăzută în prezenta lege.

Art. 26. — În vederea aplicării prevederilor art. 24 și 25 se încheie tratatele necesare cu statele sau cu autoritățile statelor vizate, pe baza propunerilor Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârșnice și ale Ministerului Afacerilor Externe, precum și a altor instituții interesate.

Art. 27. — (1) Copilul are dreptul la protejarea imaginii sale publice și a vieții sale intime, private și familiale.

(2) Este interzisă orice acțiune de natură să afecteze imaginea publică a copilului sau dreptul acestuia la viață intimă, privată și familială.

(3) Participarea copilului în vârstă de până la 14 ani la dezbateri publice în cadrul unor programe audiovizuale se poate face numai cu consimțământul scris al acestuia și al părinților sau, după caz, al altui reprezentant legal.

(4) Copiii nu pot fi folosiți sau expuși de către părinți, reprezentanți legali, alte persoane responsabile de creșterea și îngrijirea lor, organisme private acreditate ca furnizori de servicii sociale, instituții publice sau private, în scopul de a obține avantaje personale/instituționale sau de a influența deciziile autorităților publice.

(5) Consiliul Național al Audiovizualului monitorizează modul de derulare a programelor audiovizuale, astfel încât să se asigure protecția și garantarea dreptului copilului prevăzut la alin. (1).

Art. 28. — (1) Copilul are dreptul la libertate de exprimare.

(2) Libertatea copilului de a căuta, de a primi și de a difuza informații de orice natură, care vizează promovarea bunăstării sale sociale, spirituale și morale, sănătatea sa fizică și mentală, sub orice formă și prin orice mijloace la alegerea sa, este inviolabilă.

(3) Părinții sau, după caz, alți reprezentanți legali ai copilului, persoanele care au în plasament copii, precum și persoanele care, prin natura funcției, promovează și asigură respectarea drepturilor copiilor au obligația de a le asigura informații, explicații și sfaturi, în funcție de vârsta și de gradul de înțelegere al acestora, precum și de a le permite să își exprime punctul de vedere, ideile și opiniile.

(4) Părinții nu pot limita dreptul copilului minor la libertatea de exprimare decât în cazurile prevăzute expres de lege.

Art. 29. — (1) Copilul capabil de discernământ are dreptul de a-și exprima liber opinia asupra oricărei probleme care îl privește.

(2) În orice procedură judiciară sau administrativă care îl privește, copilul are dreptul de a fi ascultat. Este obligatorie ascultarea copilului care a împlinit vârsta de 10 ani. Cu toate acestea, poate fi ascultat și copilul care nu a împlinit vârsta de 10 ani, dacă autoritatea competentă apreciază că audierea lui este necesară pentru soluționarea cauzei.

(3) Dreptul de a fi ascultat conferă copilului posibilitatea de a cere și de a primi orice informație pertinentă, de a fi consultat, de a-și exprima opinia și de a fi informat asupra consecințelor pe care le poate avea opinia sa, dacă este respectată, precum și asupra consecințelor oricărei decizii care îl privește.

(4) În toate cazurile prevăzute la alin. (2), opiniile copilului ascultat vor fi luate în considerare și li se va acorda importanța cuvenită, în raport cu vârsta și cu gradul de maturitate a copilului.

(5) Orice copil poate cere să fie ascultat conform dispozițiilor alin. (2) și (3). În caz de refuz, autoritatea competentă se va pronunța printr-o decizie motivată.

(6) Dispozițiile legale speciale privind consimțământul sau prezența copilului în procedurile care îl privesc, precum și prevederile referitoare la desemnarea unui curator, în caz de conflict de interese, sunt și rămân aplicabile.

Art. 30. — (1) Copilul are dreptul la libertate de gândire, de conștiință și de religie.

(2) Părinții îndrumă copilul, potrivit propriilor convingeri, în alegerea unei religii, în condițiile legii, ținând seama de opinia, vârsta și de gradul de maturitate a acestuia, fără a-l putea obliga să adere la o anumită religie sau la un anumit cult religios.

(3) Religia copilului care a împlinit 14 ani nu poate fi schimbată fără consimțământul acestuia; copilul care a împlinit vârsta de 16 ani are dreptul să își aleagă singur religia.

(4) Atunci când copilul beneficiază de protecție specială, persoanelor în îngrijirea cărora se află le sunt interzise orice acțiuni menite să influențeze convingerile religioase ale copilului.

Art. 31. — (1) Copilul are dreptul la liberă asociere în structuri formale și informale, precum și libertatea de întrunire pașnică, în limitele prevăzute de lege.

(2) Autoritățile administrației publice locale, unitățile de învățământ și alte instituții publice sau private competente iau măsurile necesare asigurării exercitării corespunzătoare a drepturilor prevăzute la alin. (1).

Art. 32. — (1) Copilul aparținând unei minorități naționale, etnice, religioase sau lingvistice are dreptul la viață culturală proprie, la declararea apartenenței sale etnice, religioase, la practicarea propriei sale religii, precum și dreptul de a folosi limba proprie în comun cu alți membri ai comunității din care face parte.

(2) Copilul aparținând minorităților naționale are dreptul să se exprime în limba maternă în procedurile care îl privesc.

(3) Modalitățile de exercitare a dreptului prevăzut la alin. (1), inclusiv prin folosirea de interpreți sau traduceri, se vor stabili astfel încât să nu împiedice buna realizare și exercitare a drepturilor tuturor copiilor.

(4) Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării asigură și urmărește exercitarea drepturilor prevăzute la alin. (1).

Art. 33. — (1) Copilul are dreptul la respectarea personalității și individualității sale și nu poate fi supus pedepselor fizice sau altor tratamente umilitoare ori degradante.

(2) Măsurile de disciplinare a copilului nu pot fi stabilite decât în acord cu demnitatea copilului, nefiind permise sub niciun motiv pedepsele fizice ori acelea care se află în legătură cu dezvoltarea fizică, psihică sau care afectează starea emoțională a copilului.

Art. 34. — (1) Copilul are dreptul să depună singur plângeri referitoare la încălcarea drepturilor sale fundamentale.

(2) Copilul este informat de către părinte/reprezentant legal asupra drepturilor și îndatoririlor ce îi revin, precum și asupra modalităților de exercitare și îndeplinire a acestora.

(3) Îndatoririle copilului se stabilesc în funcție de vârsta și gradul de maturitate, fără ca acestea să conducă la încălcări ale drepturilor sale.

SECȚIUNEA a 2-a

Mediul familial și îngrijirea alternativă

Art. 35. — (1) Copilul are dreptul să crească alături de părinții săi.

(2) Părinții au obligația să asigure copilului, de o manieră corespunzătoare capacităților în continuă dezvoltare ale copilului, orientarea și sfaturile necesare exercitării corespunzătoare a drepturilor prevăzute în prezenta lege.

(3) Părinții copilului au dreptul să primească informațiile și asistența de specialitate necesare în vederea îngrijirii, creșterii și educării acestuia.

Art. 36. — (1) Ambii părinți sunt responsabili pentru creșterea copiilor lor.

(2) Exercițarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor părintești trebuie să aibă în vedere interesul superior al copilului și să asigure bunăstarea materială și spirituală a copilului, în special prin îngrijirea acestuia, prin menținerea relațiilor personale cu el, prin asigurarea creșterii, educării și întreținerii sale, precum și prin reprezentarea sa legală și administrarea patrimoniului său.

(3) În situația în care ambii părinți exercită autoritatea părintească, dar nu locuiesc împreună, deciziile importante, precum cele referitoare la alegerea felului învățării sau pregătirii profesionale, tratamente medicale complexe sau intervenții chirurgicale, reședința copilului sau administrarea bunurilor, se iau numai cu acordul ambilor părinți.

(4) În situația în care, din orice motiv, un părinte nu își exprimă voința pentru luarea deciziilor prevăzute la alin. (3), acestea se iau de către părintele cu care copilul locuiește, cu excepția situației în care acest lucru contravine interesului superior al copilului.

(5) Ambii părinți, indiferent dacă exercită sau nu autoritatea părintească, au dreptul de a solicita și de a primi informații despre copil din partea unităților școlare, unităților sanitare sau a oricăror altor instituții ce intră în contact cu copilul.

(6) Un părinte nu poate renunța la autoritatea părintească, dar se poate înțelege cu celălalt părinte cu privire la modalitatea de exercitare a autorității părintești, în condițiile art. 506 din Codul civil.

(7) Se consideră motive întemeiate pentru ca instanța să decidă ca autoritatea părintească să se exercite de către un singur părinte alcoolismul, boala psihică, dependența de droguri a celuilalt părinte, violența față de copil sau față de celălalt

părinte, condamnările pentru infracțiuni de trafic de persoane, trafic de droguri, infracțiuni cu privire la viața sexuală, infracțiuni de violență, precum și orice alt motiv legat de riscurile pentru copil, care ar deriva din exercitarea de către acel părinte a autorității părintești.

(8) În cazul existenței unor neînțelegeri între părinți cu privire la exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor părintești, instanța judecătorească, după ascultarea ambilor părinți, hotărăște potrivit interesului superior al copilului.

Art. 37. — Copilul are dreptul să fie crescut în condiții care să permită dezvoltarea sa fizică, mentală, spirituală, morală și socială. În acest scop părinții sunt obligați:

- a) să supravegheze copilul;
- b) să coopereze cu copilul și să îi respecte viața intimă, privată și demnitatea;
- c) să informeze copilul despre toate actele și faptele care l-ar putea afecta și să ia în considerare opinia acestuia;
- d) să întreprindă toate măsurile necesare pentru realizarea drepturilor copilului lor;
- e) să coopereze cu persoanele fizice și persoanele juridice care exercită atribuții în domeniul îngrijirii, educării și formării profesionale a copilului.

Art. 38. — Copilul nu poate fi separat de părinții săi sau de unul dintre ei, împotriva voinței acestora, cu excepția cazurilor expres și limitativ prevăzute de lege, sub rezerva revizuirii judiciare și numai dacă acest lucru este impus de interesul superior al copilului.

Art. 39. — (1) Serviciul public de asistență socială va lua toate măsurile necesare pentru depistarea precoce a situațiilor de risc care pot determina separarea copilului de părinții săi, precum și pentru prevenirea comportamentelor abuzive ale părinților și a violenței în familie.

(2) Orice separare a copilului de părinții săi, precum și orice limitare a exercițiului drepturilor părintești trebuie să fie precedate de acordarea sistematică a serviciilor și prestațiilor prevăzute de lege, cu accent deosebit pe informarea corespunzătoare a părinților, consilierea acestora, terapie sau mediere, acordate în baza unui plan de servicii.

Art. 40. — (1) Planul de servicii se întocmește și se pune în aplicare de către serviciul public de asistență socială, organizat la nivelul municipiilor și orașelor, precum și de persoanele cu atribuții de asistență socială din aparatul propriu al consiliilor locale comunale din unitatea administrativ-teritorială unde se află copilul, în urma evaluării situației copilului și a familiei acestuia.

(2) La nivelul municipiului București întocmirea și punerea în aplicare a planului prevăzut la alin. (1) se realizează de către direcția generală de asistență socială și protecția copilului de la nivelul fiecărui sector.

(3) Planul de servicii se aprobă prin dispoziția primarului.

(4) Planul de servicii are ca obiectiv prevenirea abuzului, neglijării, exploatării și a oricăror forme de violență asupra copilului sau separarea copilului de familia sa. În acest scop, serviciul public de asistență socială ori, după caz, direcția generală de asistență socială și protecția copilului de la nivelul fiecărui sector al municipiului București are obligația de a oferi servicii și prestații destinate menținerii copilului în familie și de a sprijini accesul copilului și al familiei sale la alte servicii.

(5) Planul de servicii poate avea ca finalitate transmiterea către direcția generală de asistență socială și protecția copilului a cererii de instituire a unei măsuri de protecție specială a copilului, numai dacă, după acordarea serviciilor prevăzute de acest plan, se constată că menținerea copilului alături de părinții săi nu este posibilă.

Art. 41. — (1) Dacă există motive temeinice de a suspecta că viața și securitatea copilului sunt primejduite în familie, reprezentanții serviciului public de asistență socială ori, după

caz, ai direcției generale de asistență socială și protecția copilului de la nivelul sectoarelor municipiului București au dreptul să viziteze copiii la locuința lor și să se informeze despre felul în care aceștia sunt îngrijiți, despre sănătatea și dezvoltarea lor fizică, educarea, învățătura și pregătirea lor profesională, acordând, la nevoie, îndrumările necesare.

(2) Dacă, în urma vizitelor efectuate potrivit alin. (1), se constată că dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială a copilului este primejduită, serviciul public de asistență socială este obligat să sesizeze de îndată direcția generală de asistență socială și protecția copilului în vederea luării măsurilor prevăzute de lege.

(3) Direcția generală de asistență socială și protecția copilului este obligată să sesizeze instanța judecătorească în situația în care consideră că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru decăderea, totală sau parțială, a părinților ori a unuia dintre ei din exercițiul drepturilor părintești.

Art. 42. — (1) Direcția generală de asistență socială și protecția copilului va lua toate măsurile necesare pentru ca părinții decăzuți din drepturile părintești, precum și cei cărora le-a fost limitat exercițiul anumitor drepturi să beneficieze de asistență specializată pentru creșterea capacității acestora de a se ocupa de copii, în vederea redobândirii exercițiului drepturilor părintești.

(2) Părinții care solicită redarea exercițiului drepturilor părintești beneficiază de asistență juridică gratuită, în condițiile legii.

Art. 43. — Instanța judecătorească este singura autoritate competentă să se pronunțe, luând în considerare, cu prioritate, interesul superior al copilului, cu privire la:

- a) persoana care exercită drepturile și îndeplinește obligațiile părintești în situația în care copilul este lipsit, temporar sau permanent, de ocrotirea părinților săi;
- b) modalitățile în care se exercită drepturile și se îndeplinesc obligațiile părintești;
- c) decăderea totală sau parțială din exercițiul drepturilor părintești;
- d) redarea exercițiului drepturilor părintești.

Art. 44. — (1) Orice copil care este, temporar sau definitiv, lipsit de ocrotirea părinților săi sau care, în vederea protejării intereselor sale, nu poate fi lăsat în grija acestora are dreptul la protecție alternativă.

(2) Protecția prevăzută la alin. (1) include instituirea tutelei, măsurile de protecție specială prevăzute de prezenta lege, adopția. În alegerea uneia dintre aceste soluții autoritatea competentă va ține seama în mod corespunzător de necesitatea asigurării unei anumite continuități în educarea copilului, precum și de originea sa etnică, religioasă, culturală și lingvistică.

Art. 45. — Tutela se instituie conform legii de către instanța judecătorească în a cărei circumscripție teritorială domiciliază sau a fost găsit copilul.

SECȚIUNEA a 3-a

Sănătatea și bunăstarea copilului

Art. 46. — (1) Copilul are dreptul de a se bucura de cea mai bună stare de sănătate pe care o poate atinge și de a beneficia de serviciile medicale și de recuperare necesare pentru asigurarea realizării efective a acestui drept.

(2) Accesul copilului la servicii medicale și de recuperare, precum și la medicația adecvată stării sale în caz de boală este garantat de către stat, costurile aferente fiind suportate din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate și de la bugetul de stat.

(3) Organele de specialitate ale administrației publice centrale, autoritățile administrației publice locale, precum și orice alte instituții publice sau private cu atribuții în domeniul sănătății

sunt obligate să adopte, în condițiile legii, toate măsurile necesare pentru:

- a) reducerea mortalității infantile;
- b) asigurarea și dezvoltarea serviciilor medicale primare și comunitare;
- c) prevenirea malnutriției și a îmbolnăvirilor;
- d) asigurarea serviciilor medicale pentru gravide în perioada pre- și postnatală, indiferent dacă acestea au sau nu au calitatea de persoană asigurată în sistemul asigurărilor sociale de sănătate;
- e) informarea părinților și a copiilor cu privire la sănătatea și alimentația copilului, inclusiv cu privire la avantajele alăptării, igienei și salubrității mediului înconjurător;
- f) dezvoltarea de acțiuni și programe pentru ocrotirea sănătății și de prevenire a bolilor, de asistență a părinților și de educație, precum și de servicii în materie de planificare familială;
- g) verificarea periodică a tratamentului copiilor care au fost plasați pentru a primi îngrijire, protecție sau tratament;
- h) asigurarea confidențialității consultanței medicale acordate la solicitarea copilului;
- i) derularea sistematică în unitățile școlare de programe de educație pentru viață, inclusiv educație sexuală pentru copii, în vederea prevenirii contactării bolilor cu transmitere sexuală și a gravidității minorelor.

(4) Părinții sunt obligați să solicite asistență medicală pentru a asigura copilului cea mai bună stare de sănătate pe care o poate atinge și pentru a preveni situațiile care pun în pericol viața, creșterea și dezvoltarea copilului.

(5) În situația excepțională în care viața copilului se află în pericol iminent ori există riscul producerii unor consecințe grave cu privire la sănătatea sau integritatea acestuia, medicul are dreptul de a efectua acele acte medicale de strictă necesitate pentru a salva viața copilului, chiar fără a avea acordul părinților sau al altui reprezentant legal al acestuia.

(6) Vizitele periodice ale personalului medical de specialitate la domiciliul gravidelor și al copiilor până la împlinirea vârstei de un an sunt obligatorii, în vederea ocrotirii sănătății mamei și copilului, educației pentru sănătate, prevenirii abandonului, abuzului, neglijării, exploatării și oricărei forme de violență asupra copilului.

Art. 47. — (1) Copilul are dreptul de a beneficia de un nivel de trai care să permită dezvoltarea sa fizică, mentală, spirituală, morală și socială.

(2) Părinților sau, după caz, reprezentanților legali, le revine responsabilitatea de a asigura cele mai bune condiții de viață necesare creșterii și dezvoltării copiilor; părinții sunt obligați să le asigure copiilor locuință, precum și condițiile necesare pentru creștere, educare, învățatură, pregătire profesională, precum și un mediu de viață sănătos.

Art. 48. — (1) Copilul are dreptul de a beneficia de asistență socială și de asigurări sociale, în funcție de resursele și de situația în care se află acesta și persoanele în întreținerea cărora se găsește.

(2) În cazul în care părinții sau persoanele care au, potrivit legii, obligația de a întreține copilul nu pot asigura, din motive independente de voința lor, satisfacerea nevoilor minime de locuință, hrană, îmbrăcăminte și educație ale copilului, statul, prin autoritățile publice competente, este obligat să asigure acestora sprijin corespunzător, sub formă de prestații financiare, prestații în natură, precum și sub formă de servicii, în condițiile legii.

(3) Părinții au obligația să solicite autorităților competente acordarea alocațiilor, indemnizațiilor, prestațiilor în bani sau în natură și a altor facilități prevăzute de lege pentru copii sau pentru familiile cu copii.

(4) Autoritățile administrației publice locale au obligația de a informa părinții și copiii în legătură cu drepturile pe care le au,

precum și asupra modalității de acordare a drepturilor de asistență socială și de asigurări sociale.

Art. 49. — (1) Copilul cu handicap are dreptul la îngrijire specială, adaptată nevoilor sale.

(2) Copilul cu handicap are dreptul la educație, recuperare, compensare, reabilitare și integrare, adaptate posibilităților proprii, în vederea dezvoltării personalității sale.

(3) În vederea asigurării accesului la educație, recuperare și reabilitare, copilul cu handicap poate fi școlarizat în alt județ/sector al municipiului București decât cel de domiciliu, cu suportarea cheltuielilor din bugetul județului/sectorului în care se află unitatea de învățământ.

(4) Îngrijirea specială trebuie să asigure dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială a copiilor cu handicap. Îngrijirea specială constă în ajutor adecvat situației copilului și părinților săi ori, după caz, situației celor cărora le este încredințat copilul și se acordă gratuit, ori de câte ori acest lucru este posibil, pentru facilitarea accesului efectiv și fără discriminare al copiilor cu handicap la educație, formare profesională, servicii medicale, recuperare, pregătire, în vederea ocupării unui loc de muncă, la activități recreative, precum și la orice alte activități apte să le permită deplina integrare socială și dezvoltare a personalității lor.

(5) Organele de specialitate ale administrației publice centrale și autoritățile administrației publice locale sunt obligate să inițieze programe și să asigure resursele necesare dezvoltării serviciilor destinate satisfacerii nevoilor copiilor cu handicap și ale familiilor acestora în condiții care să le garanteze demnitatea, să le favorizeze autonomia și să le faciliteze participarea activă la viața comunității.

Art. 50. — (1) Copilul cu dizabilități beneficiază de asistență medicală gratuită, inclusiv de medicamente gratuite, atât pentru tratamentul ambulatoriu, cât și pe timpul spitalizării, în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate, în condițiile stabilite prin contractul-cadru.

(2) Părintele sau reprezentantul legal are obligația de a respecta și/sau urma serviciile prevăzute în planul de recuperare pentru copilul cu dizabilități încadrat în grad de handicap.

SECȚIUNEA a 4-a

Educație, activități recreative și culturale

Art. 51. — (1) Copilul are dreptul de a primi o educație care să îi permită dezvoltarea, în condiții nediscriminatorii, a aptitudinilor și personalității sale.

(2) Părinții copilului au cu prioritate dreptul de a alege felul educației care urmează să fie dată copiilor lor și au obligația să înscrie copilul la școală și să asigure frecventarea cu regularitate de către acesta a cursurilor școlare.

(3) Copilul care a împlinit vârsta de 14 ani poate cere încuviințarea instanței judecătorești de a-și schimba felul învățaturii și al pregătirii profesionale.

Art. 52. — (1) Ministerul Educației Naționale, ca organ de specialitate al administrației publice centrale, precum și inspectoratele școlare și unitățile de învățământ, ca instituții ale administrației publice locale cu atribuții în domeniul educației, sunt obligate să întreprindă măsuri necesare pentru:

- a) facilitarea accesului la educația preșcolară și asigurarea învățământului general obligatoriu și gratuit pentru toți copiii;
- b) dezvoltarea de programe de educație pentru părinții tineri, inclusiv în vederea prevenirii violenței în familie;
- c) organizarea de cursuri speciale de pregătire pentru copii care nu pot răspunde la cerințele programei școlare naționale, pentru a nu intra prematur pe piața muncii;
- d) organizarea de cursuri speciale de pregătire pentru copii care au abandonat școala, în vederea reintegrării lor în sistemul național de învățământ;

e) respectarea dreptului copilului la timp de odihnă și timp liber, precum și a dreptului acestuia de a participa liber la viața culturală și artistică;

f) prevenirea abandonului școlar din motive economice, luând măsuri active de acordare a unor servicii sociale în mediul școlar, cum sunt: hrană, rechizite, transport și altele asemenea.

(2) În cadrul procesului instructiv-educativ, copilul are dreptul de a fi tratat cu respect de către cadrele didactice, personalul didactic auxiliar și cel administrativ și de a fi informat asupra drepturilor sale, precum și asupra modalităților de exercitare a acestora. Pedepsele corporale sau alte tratamente degradante în cadrul procesului instructiv-educativ sunt interzise.

(3) Copilul, personal și, după caz, reprezentat sau asistat de reprezentantul său legal, are dreptul de a contesta modalitățile și rezultatele evaluării și de a se adresa în acest sens conducerii unității de învățământ, în condițiile legii.

(4) Cadrele didactice au obligația de a referi centrelor județene de resurse și asistență educațională/Centrului Municipiului București de Resurse și Asistență Educațională cazurile de abuz, neglijare, exploatare și orice altă formă de violență asupra copilului și de a semnaliza serviciului public de asistență socială sau, după caz, direcției generale de asistență socială și protecția copilului, aceste cazuri.

Art. 53. — (1) Copilul are dreptul la odihnă și vacanță.

(2) Copilul trebuie să beneficieze de timp suficient pentru odihnă și vacanță, să participe în mod liber la activități recreative proprii vârstei sale și la activitățile culturale, artistice și sportive ale comunității. Autoritățile publice au obligația să contribuie, potrivit atribuțiilor ce le revin, la asigurarea condițiilor exercitării în condiții de egalitate a acestui drept.

(3) Autoritățile publice au obligația să asigure, potrivit atribuțiilor care le revin, locuri de joacă suficiente și adecvate pentru copii, în mod special în situația zonelor intens populate.

CAPITOLUL III

Protecția specială a copilului lipsit, temporar sau definitiv, de ocrotirea părinților săi

SECȚIUNEA 1

Dispoziții comune

Art. 54. — Protecția specială a copilului reprezintă ansamblul măsurilor, prestațiilor și serviciilor destinate îngrijirii și dezvoltării copilului lipsit, temporar sau definitiv, de ocrotirea părinților săi sau a celui care, în vederea protejării intereselor sale, nu poate fi lăsat în grija acestora.

Art. 55. — (1) Copilul beneficiază de protecția specială prevăzută de prezenta lege până la dobândirea capacității depline de exercițiu.

(2) La cererea tânărului, exprimată după dobândirea capacității depline de exercițiu, dacă își continuă studiile o singură dată în fiecare formă de învățământ de zi, protecția specială se acordă, în condițiile legii, pe toată durata continuării studiilor, dar fără a se depăși vârsta de 26 de ani.

(3) Tânărul care a dobândit capacitate deplină de exercițiu și a beneficiat de o măsură de protecție specială, dar care nu își continuă studiile și nu are posibilitatea revenirii în propria familie, fiind confruntat cu riscul excluderii sociale, beneficiază, la cerere, pe o perioadă de până la 2 ani, de protecție specială, în scopul facilitării integrării sale sociale. Acest drept se pierde în cazul în care se face dovada că tânărului i s-au oferit un loc de muncă și/sau locuință cel puțin de două ori, iar acesta le-a refuzat ori le-a pierdut din motive imputabile lui.

Art. 56. — Serviciile de protecție specială sunt cele prevăzute la art. 120—123.

Art. 57. — (1) Măsurile de protecție specială a copilului se stabilesc și se aplică în baza planului individualizat de protecție.

(2) Planul prevăzut la alin. (1) se întocmește și se revizuieste în conformitate cu normele metodologice elaborate și aprobate de Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

(3) Măsurile de protecție specială a copilului care a împlinit vârsta de 14 ani se stabilesc numai cu consimțământul acestuia. În situația în care copilul refuză să își dea consimțământul, măsurile de protecție se stabilesc numai de către instanța judecătorească, care, în situații temeinic motivate, poate trece peste refuzul acestuia de a-și exprima consimțământul față de măsura propusă.

Art. 58. — (1) Direcția generală de asistență socială și protecția copilului are obligația de a întocmi planul individualizat de protecție, în termen de 30 de zile după primirea cererii de instituire a unei măsuri de protecție specială sau imediat după ce directorul direcției generale de asistență socială și protecția copilului a dispus plasamentul în regim de urgență.

(2) În situația copilului pentru care a fost instituită tutela, dispozițiile alin. (1) nu sunt aplicabile.

(3) La stabilirea obiectivelor planului individualizat de protecție se acordă prioritate reintegrării copilului în familie, iar dacă aceasta nu este posibilă, se va proceda la deschiderea procedurii adopției interne.

(4) Reintegrarea copilului în familie ca obiectiv al planului individualizat de protecție se stabilește cu consultarea obligatorie a părinților și a membrilor familiei extinse care au putut fi găsiți.

(5) Deschiderea procedurii adopției interne se realizează în condițiile legii speciale, adopția ca obiectiv al planului individualizat de protecție stabilindu-se fără consultarea părinților și a membrilor familiei extinse.

(6) Planul individualizat de protecție poate prevedea plasamentul copilului într-un serviciu de tip rezidențial, numai în cazul în care nu a putut fi instituită tutela ori nu a putut fi dispus plasamentul la familia extinsă, la un asistent maternal sau la o altă persoană sau familie, în condițiile prezentei legi.

Art. 59. — Măsurile de protecție specială a copilului sunt:

- a) plasamentul;
- b) plasamentul în regim de urgență;
- c) supravegherea specializată.

Art. 60. — De măsurile de protecție specială, instituite de prezenta lege, beneficiază:

a) copilul ai cărui părinți sunt decedați, necunoscuți, decăzuți din exercițiul drepturilor părintești sau cărora li s-a aplicat pedeapsa interdicției drepturilor părintești, puși sub interdicție, declarați judecătorește morți sau dispăruți, când nu a putut fi instituită tutela;

b) copilul care, în vederea protejării intereselor sale, nu poate fi lăsat în grija părinților din motive neimputabile acestora;

c) copilul abuzat sau neglijat;

d) copilul găsit sau copilul părăsit în unități sanitare;

e) copilul care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și care nu răspunde penal.

Art. 61. — Părinții, precum și copilul care a împlinit vârsta de 14 ani au dreptul să atace în instanță măsurile de protecție specială instituite de prezenta lege, beneficiind de asistență juridică gratuită, în condițiile legii.

SECȚIUNEA a 2-a

Plasamentul

Art. 62. — (1) Plasamentul copilului constituie o măsură de protecție specială, având caracter temporar, care poate fi dispusă, în condițiile prezentei legi, după caz, la:

a) o persoană sau familie;

b) un asistent maternal;

c) un serviciu de tip rezidențial, prevăzut la art. 123 alin. (2) și licențiat în condițiile legii.

(2) Persoana sau familia care primește un copil în plasament trebuie să aibă domiciliul în România și să fie evaluată de către direcția generală de asistență socială și protecția copilului cu privire la garanțiile morale și condițiile materiale pe care trebuie să le îndeplinească pentru a primi un copil în plasament.

Art. 63. — Pe toată durata plasamentului, domiciliul copilului se află, după caz, la persoana, familia, asistentul maternal sau la serviciul de tip rezidențial care îl are în îngrijire.

Art. 64. — (1) Plasamentul copilului care nu a împlinit vârsta de 2 ani poate fi dispus numai la familia extinsă sau substitutivă, plasamentul acestuia într-un serviciu de tip rezidențial fiind interzis.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), se poate dispune plasamentul într-un serviciu de tip rezidențial al copilului mai mic de 2 ani, în situația în care acesta prezintă handicapuri grave, cu dependență de îngrijiri în servicii de tip rezidențial specializate.

(3) La stabilirea măsurii de plasament se va urmări:

a) plasarea copilului, cu prioritate, la familia extinsă sau la familia substitutivă;

b) menținerea fraților împreună;

c) facilitarea exercitării de către părinți a dreptului de a vizita copilul și de a menține legătura cu acesta.

Art. 65. — (1) Măsura plasamentului se stabilește de către comisia pentru protecția copilului, în situația în care există acordul părinților, pentru situațiile prevăzute la art. 60 lit. b) și e).

(2) Măsura plasamentului se stabilește de către instanța judecătorească, la cererea direcției generale de asistență socială și protecția copilului:

a) în situația copilului prevăzut la art. 60 lit. a), precum și în situația copilului prevăzut la art. 60 lit. c) și d), dacă se impune înlocuirea plasamentului în regim de urgență dispus de către direcția generală de asistență socială și protecția copilului;

b) în situația copilului prevăzut la art. 60 lit. b) și e), atunci când nu există acordul părinților sau, după caz, al unuia dintre părinți, pentru instituirea acestei măsuri.

Art. 66. — (1) Drepturile și obligațiile părintești față de copil se mențin pe toată durata măsurii plasamentului dispus de către comisia pentru protecția copilului.

(2) Drepturile și obligațiile părintești față de copil se mențin pe toată durata măsurii plasamentului dispus de către instanță în situația copilului prevăzut la art. 60 lit. b) și e), atunci când nu există acordul părinților sau, după caz, al unuia dintre părinți, pentru instituirea acestei măsuri, dacă în vederea respectării interesului superior al copilului instanța nu dispune altfel, în funcție de circumstanțele cazului.

(3) Drepturile și obligațiile părintești față de copil pe toată durata măsurii plasamentului dispus de către instanță în situația copilului prevăzut la art. 60 lit. a), precum și în situația copilului prevăzut la art. 60 lit. c) și d) sunt exercitate de către directorul direcției generale de asistență socială și protecția copilului.

(4) Dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare referitoare la dreptul părintelui firesc de a consimți la adopția copilului se aplică în mod corespunzător.

Art. 67. — (1) Comisia pentru protecția copilului sau, după caz, instanța care a dispus plasamentul copilului în condițiile prezentei legi va stabili, dacă este cazul, și cuantumul contribuției lunare a părinților la întreținerea acestuia, în condițiile stabilite de Codul civil. Sumele astfel încasate se constituie venit la bugetul județului, respectiv la cel al sectorului municipiului București, de unde provine copilul.

(2) Dacă plata contribuției la întreținerea copilului nu este posibilă, instanța obligă părintele apt de muncă să presteze între 20 și 40 de ore lunar pentru fiecare copil, acțiuni sau lucrări de interes local, pe durata aplicării măsurii de protecție specială, pe raza administrativ-teritorială în care are domiciliul sau reședința.

(3) Acțiunile și lucrările prevăzute la alin. (2) sunt incluse în planul de acțiuni sau lucrări de interes local, întocmit conform dispozițiilor legale în vigoare.

SECȚIUNEA a 3-a

Plasamentul în regim de urgență

Art. 68. — (1) Plasamentul în regim de urgență este o măsură de protecție specială, cu caracter temporar, care se stabilește pentru copilul aflat în următoarele situații:

a) abuzat, neglijat sau supus oricărei forme de violență;

b) găsit sau părăsit în unități sanitare.

(2) Plasamentul în regim de urgență se poate dispune și în cazul copilului al cărui unic ocrotitor legal sau ambii au fost reținuți, arestați, internați sau în situația în care, din orice alt motiv, aceștia nu-și pot exercita drepturile și obligațiile părintești cu privire la copil.

(3) Autoritatea, instituția sau unitatea care a hotărât sau a dispus una dintre măsurile prevăzute la alin. (2) care a condus la rămânerea unui minor fără ocrotire părintească sau care, după caz, primește sau găzduiește o persoană despre care cunoaște că este singurul ocrotitor legal al unui copil are obligația de a informa, în cel mai scurt timp posibil, direcția generală de asistență socială și protecția copilului în a cărei circumscripție locuiește copilul, despre situația acestuia și a ocrotitorului său legal.

(4) Dispozițiile art. 62—64 se aplică în mod corespunzător.

(5) Pe toată durata plasamentului în regim de urgență se suspendă de drept exercițiul drepturilor părintești, până când instanța judecătorească va decide cu privire la menținerea sau înlocuirea acestei măsuri și cu privire la exercitarea drepturilor părintești. Pe perioada suspendării, drepturile și obligațiile părintești privitoare la persoana copilului sunt exercitate și, respectiv, îndeplinite de către persoana, familia, asistentul maternal sau șeful serviciului de tip rezidențial care a primit copilul în plasament în regim de urgență, iar cele privitoare la bunurile copilului sunt exercitate și, respectiv, îndeplinite de către directorul direcției generale de asistență socială și protecția copilului.

Art. 69. — (1) Măsura plasamentului în regim de urgență se stabilește de către directorul direcției generale de asistență socială și protecția copilului din unitatea administrativ-teritorială în care se găsește copilul aflat în situațiile prevăzute la art. 68 alin. (1), dacă nu se întâmpină opoziție din partea reprezentanților persoanelor juridice, precum și a persoanelor fizice care au în îngrijire sau asigură protecția copilului respectiv. Pentru copilul aflat în situațiile prevăzute la art. 68 alin. (2), măsura plasamentului în regim de urgență se stabilește de către directorul direcției generale de asistență socială și protecția copilului.

(2) Măsura plasamentului în regim de urgență se stabilește de către instanța judecătorească în condițiile art. 100 alin. (3).

Art. 70. — (1) În situația plasamentului în regim de urgență dispus de către directorul direcției generale de asistență socială și protecția copilului, aceasta este obligată să sesizeze instanța judecătorească în termen de 5 zile de la data la care a dispus această măsură.

(2) În situația în care nu se mai mențin împrejurările care au stat la baza stabilirii măsurii plasamentului în regim de urgență, directorul direcției generale de asistență socială și protecția copilului poate dispune, în termenul prevăzut la alin. (1), revocarea măsurii de plasament în regim de urgență.

(3) Instanța judecătorească va analiza motivele care au stat la baza măsurii adoptate de către direcția generală de asistență socială și protecția copilului și va dispune încetarea plasamentului în regim de urgență și, după caz, reintegrarea copilului în familia sa, înlocuirea plasamentului în regim de urgență cu tutela sau cu măsura plasamentului. Instanța se va pronunța, totodată, cu privire la exercitarea drepturilor părintești.

(4) În situația în care plasamentul în regim de urgență este dispus de către instanța judecătorească, aceasta se va pronunța în condițiile art. 100 alin. (4).

SECȚIUNEA a 4-a

Supravegherea specializată

Art. 71. — (1) Măsura de supraveghere specializată se dispune în condițiile prezentei legi față de copilul care a săvârșit o faptă penală și care nu răspunde penal.

(2) În cazul în care există acordul părinților sau al reprezentantului legal, măsura supravegherii specializate se dispune de către comisia pentru protecția copilului, iar, în lipsa acestui acord, de către instanța judecătorească.

SECȚIUNEA a 5-a

Monitorizarea aplicării măsurilor de protecție specială

Art. 72. — (1) Împrejurările care au stat la baza stabilirii măsurilor de protecție specială, dispuse de comisia pentru protecția copilului sau de instanța judecătorească, trebuie verificate trimestrial de către direcția generală de asistență socială și protecția copilului.

(2) În cazul în care împrejurările prevăzute la alin. (1) s-au modificat, direcția generală de asistență socială și protecția copilului este obligată să sesizeze de îndată comisia pentru protecția copilului sau, după caz, instanța judecătorească, în vederea modificării sau, după caz, a încetării măsurii.

(3) Dreptul de sesizare prevăzut la alin. (2) îl au, de asemenea, părinții sau alt reprezentant legal al copilului, precum și copilul.

Art. 73. — (1) Direcția generală de asistență socială și protecția copilului sau, după caz, organismul privat autorizat are obligația de a urmări modul în care sunt puse în aplicare măsurile de protecție specială, dezvoltarea și îngrijirea copilului pe perioada aplicării măsurii.

(2) În îndeplinirea obligației prevăzute la alin. (1) direcția generală de asistență socială și protecția copilului sau, după caz, organismul privat autorizat întocmește, trimestrial sau ori de câte ori apare o situație care impune acest lucru, rapoarte privitoare la evoluția dezvoltării fizice, mentale, spirituale, morale sau sociale a copilului și a modului în care acesta este îngrijit.

(3) În situația în care se constată, pe baza raportului întocmit potrivit alin. (2), necesitatea modificării sau, după caz, a încetării măsurii, direcția generală de asistență socială și protecția copilului este obligată să sesizeze de îndată comisia pentru protecția copilului sau, după caz, instanța judecătorească.

(4) Propunerea de încetare a măsurii de protecție și reintegrarea în familie este însoțită, în mod obligatoriu, de documente din care să reiasă participarea părinților la ședințe de consiliere, astfel încât reintegrarea să se realizeze în cele mai bune condiții.

Art. 74. — La încetarea măsurilor de protecție specială prin reintegrarea copilului în familia sa, serviciul public de asistență socială, organizat la nivelul municipiilor și orașelor, persoanele cu atribuții de asistență socială din aparatul de specialitate al primarului, precum și direcția generală de asistență socială și protecția copilului, în cazul sectoarelor municipiului București, de la domiciliul sau, după caz, de la reședința părinților, au obligația de a urmări evoluția dezvoltării copilului, precum și modul în care părinții își exercită drepturile și își îndeplinesc obligațiile cu privire la copil. În acest scop, acestea întocmesc rapoarte lunare pe o perioadă de minimum 6 luni.

Art. 75. — Copilul față de care a fost luată o măsură de protecție specială are dreptul de a menține relații cu alte persoane, dacă acestea nu au o influență negativă asupra dezvoltării sale fizice, mentale, spirituale, morale sau sociale.

CAPITOLUL IV

Protecția copiilor refugiați și protecția copiilor în caz de conflict armat

Art. 76. — (1) Copiii care solicită obținerea statutului de refugiat, precum și cei care au obținut acest statut beneficiază de protecție și asistență umanitară corespunzătoare pentru realizarea drepturilor lor.

(2) Copiii prevăzuți la alin. (1) beneficiază de una dintre formele de protecție prevăzute de Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 77. — (1) În situația în care copilul care solicită statutul de refugiat este neînsoțit de către părinți sau de un alt reprezentant legal, susținerea intereselor acestuia pe parcursul procedurii de acordare a statutului de refugiat se asigură de către direcția generală de asistență socială și protecția copilului în a cărei rază administrativ-teritorială se află organul teritorial al Ministerului Afacerilor Interne unde urmează a fi depusă cererea.

(2) Cererea pentru acordarea statutului de refugiat al copilului aflat în situația prevăzută la alin. (1) se analizează cu prioritate.

(3) În scopul susținerii adecvate a intereselor copilului prevăzut la alin. (1), direcția generală de asistență socială și protecția copilului desemnează o persoană cu studii superioare juridice sau de asistență socială din cadrul personalului propriu sau al unui organism privat autorizat, care să susțină drepturile copilului și să participe, alături de acesta, la întreaga procedură de acordare a statutului de refugiat.

(4) În situația în care se constată că persoana desemnată de către direcția generală de asistență socială și protecția copilului nu își îndeplinește corespunzător obligația de apărare a intereselor copilului sau dovedește rea-credință în îndeplinirea acesteia, Inspectoratul General pentru Imigrări poate solicita direcției generale de asistență socială și protecția copilului înlocuirea acestei persoane.

Art. 78. — (1) Până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cererii de acordare a statutului de refugiat, cazarea copiilor prevăzuți la art. 77 se realizează într-un serviciu de tip rezidențial prevăzut de prezenta lege, aparținând direcției generale de asistență socială și protecția copilului sau unui organism privat autorizat.

(2) Copiii care au împlinit vârsta de 16 ani pot fi cazați și în centrele de primire și cazare aflate în subordinea Inspectoratului General pentru Imigrări.

(3) Copiii prevăzuți la alin. (1), cărora li s-a acordat statutul de refugiat, beneficiază de protecția specială a copilului lipsit, temporar sau definitiv, de ocrotirea părinților săi, prevăzută de prezenta lege.

Art. 79. — (1) În situația în care cererea copilului prevăzut la art. 76, de acordare a statutului de refugiat, este respinsă în mod definitiv și irevocabil, direcția generală de asistență socială și protecția copilului sesizează Inspectoratul General pentru Imigrări și solicită instanței judecătorești stabilirea plasamentului copilului într-un serviciu de protecție specială.

(2) Măsura plasamentului durează până la returnarea copilului în țara de reședință a părinților ori în țara în care au fost identificați alți membri ai familiei dispuși să ia copilul.

Art. 80. — (1) Copiii afectați de conflicte armate beneficiază de protecție și asistență în condițiile prezentei legi.

(2) În caz de conflicte armate, instituțiile statului iau măsurile necesare pentru dezvoltarea de mecanisme speciale menite să asigure monitorizarea măsurilor adoptate pentru protejarea drepturilor copilului.

Art. 81. — Niciun copil nu va fi folosit ca spion, călăuză sau curier în timpul conflictelor armate.

Art. 82. — (1) În situația existenței unui conflict armat, Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, în colaborare cu Ministerul Afacerilor Interne, cu Ministerul Apărării Naționale, precum și cu alte instituții cu atribuții specifice, are obligația de a iniția și de a implementa strategii și programe, inclusiv la nivel familial și comunitar, pentru a asigura demobilizarea copiilor soldați și, respectiv, pentru a remedia efectele fizice și psihice ale conflictelor asupra copilului și pentru a promova reintegrarea socială a acestuia.

(2) Organele administrației publice centrale menționate la alin. (1), în colaborare cu Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă și cu Ministerul Educației Naționale, vor promova măsurile corespunzătoare pentru:

- a) educarea în spiritul înțelegerii, solidarității și păcii, ca un proces general și continuu în prevenirea conflictelor;
- b) educarea și pregătirea copiilor demobilizați pentru o viață socială activă și responsabilă.

Art. 83. — (1) În orice județ sau sector al municipiului București, președintele consiliului județean ori, după caz, primarul sectorului municipiului București are obligația de a înainta direcției generale de asistență socială și protecția copilului, în termen de 24 de ore de la inițierea unui conflict armat, o listă completă a tuturor copiilor aflați pe teritoriul respectivei unități administrativ-teritoriale, în vederea monitorizării situației acestora.

(2) Infrastructura având ca destinație protecția și promovarea drepturilor copilului nu va fi folosită în scopuri militare.

(3) În cazul acțiunilor de evaluare desfășurate în urma unor conflicte armate, copiilor li se va acorda prioritate. Direcția generală de asistență socială și protecția copilului, în colaborare cu protecția civilă, va lua măsurile necesare pentru a se asigura supravegherea copiilor care sunt evacuați de către persoane care își pot asuma responsabilitatea ocrotirii și siguranței lor. Ori de câte ori este posibil, membrii aceleiași familii vor fi cazați împreună.

CAPITOLUL V

Protecția copilului care a săvârșit o faptă penală și nu răspunde penal

Art. 84. — (1) Pentru copilul care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și care nu răspunde penal, la propunerea direcției generale de asistență socială și protecția copilului în a cărei unitate administrativ-teritorială se află copilul, se va lua una dintre măsurile prevăzute la art. 59 lit. a) și c).

(2) În dispunerea uneia dintre măsurile prevăzute la art. 59 lit. a) și c), comisia pentru protecția copilului, atunci când există acordul părinților sau al altui reprezentant legal al copilului, ori, după caz, instanța judecătorească, atunci când acest acord lipsește, va ține seama de:

- a) condițiile care au favorizat săvârșirea faptei;
- b) gradul de pericol social al faptei;
- c) mediul în care a crescut și a trăit copilul;
- d) riscul săvârșirii din nou de către copil a unei fapte prevăzute de legea penală;
- e) orice alte elemente de natură a caracteriza situația copilului.

(3) Părinții copilului care săvârșește fapte penale și nu răspunde penal au obligația de a participa la ședințele de consiliere efectuate de către direcția generală de asistență socială și protecția copilului, în baza unui program personalizat de consiliere psihologică.

Art. 85. — (1) Măsura supravegherii specializate constă în menținerea copilului în familia sa, sub condiția respectării de către acesta a unor obligații, cum ar fi:

- a) frecventarea cursurilor școlare;
- b) utilizarea unor servicii de îngrijire de zi;

c) urmarea unor tratamente medicale, consiliere sau psihoterapie;

d) interzicerea de a frecventa anumite locuri sau de a avea legături cu anumite persoane.

(2) În cazul în care menținerea în familie nu este posibilă sau atunci când copilul nu își îndeplinește obligațiile stabilite prin măsura supravegherii specializate, comisia pentru protecția copilului ori, după caz, instanța judecătorească, după distincțiile prevăzute la art. 84 alin. (2), poate dispune plasamentul acestuia în familia extinsă ori în cea substitutivă, precum și îndeplinirea de către copil a obligațiilor prevăzute la alin. (1).

Art. 86. — În cazul în care fapta prevăzută de legea penală, săvârșită de copilul care nu răspunde penal, prezintă un grad ridicat de pericol social, precum și în cazul în care copilul pentru care s-au stabilit măsurile prevăzute la art. 85 săvârșește în continuare fapte penale, comisia pentru protecția copilului sau, după caz, instanța judecătorească dispune, pe perioadă determinată, plasamentul copilului într-un serviciu de tip rezidențial specializat.

Art. 87. — Este interzis să se dea publicității orice date referitoare la săvârșirea de fapte penale de către copilul care nu răspunde penal, inclusiv date privitoare la persoana acestuia.

Art. 88. — (1) Pe toată durata aplicării măsurilor destinate copilului care săvârșește fapte penale și nu răspunde penal, vor fi asigurate servicii specializate, pentru a-i asista pe copii în procesul de reintegrare în societate.

(2) Tipurile de servicii specializate prevăzute la alin. (1), precum și standardele referitoare la modalitatea de asigurare a acestor servicii se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

(3) Copilul care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și care nu răspunde penal va fi însoțit și asistat de către un psiholog sau asistentul social, desemnat de direcția generală de asistență socială și protecția copilului în orice etapă a cercetării penale.

CAPITOLUL VI

Protecția copilului împotriva abuzului, neglijării, exploatării și a oricărei forme de violență

Art. 89. — (1) Copilul are dreptul de a fi protejat împotriva abuzului, neglijării, exploatării, traficului, migrației ilegale, răpirii, violenței, pornografiei prin internet, precum și a oricăror forme de violență, indiferent de mediul în care acesta se află: familie, instituții de învățământ, medicale, de protecție, medii de cercetare a infracțiunilor și de reabilitare/detenție, internet, mass-media, locuri de muncă, medii sportive, comunitate etc.

(2) Orice persoană fizică sau juridică, precum și copilul pot sesiza direcția generală de asistență socială și protecția copilului din județul/sectorul de domiciliu să ia măsurile corespunzătoare pentru a-l proteja împotriva oricăror forme de violență, inclusiv violență sexuală, vătămare sau de abuz fizic sau mental, de rele tratamente sau de exploatare, de abandon sau neglijență.

(3) Angajații instituțiilor publice sau private care, prin natura profesiei, intră în contact cu copilul și au suspiciuni asupra unui posibil caz de abuz, neglijare sau rele tratamente au obligația de a sesiza de urgență direcția generală de asistență socială și protecția copilului.

Art. 90. — (1) Părinții copilului sau, după caz, alt reprezentant legal al acestuia, autoritățile publice și organismele private au obligația să ia toate măsurile corespunzătoare pentru a facilita readaptarea fizică și psihologică și reintegrarea socială a oricărui copil care a fost victima oricărei forme de neglijență, exploatare sau abuz, de tortură sau pedeapsă ori tratamente crude, inumane sau degradante.

(2) Persoanele menționate la alin. (1) vor asigura condițiile necesare pentru ca readaptarea și reintegrarea să favorizeze sănătatea, respectul de sine și demnitatea copilului.

SECȚIUNEA 1

Protecția copilului împotriva exploatării economice

Art. 91. — (1) Copilul are dreptul de a fi protejat împotriva exploatării și nu poate fi constrâns la o muncă sau activitate domestică ori în afara familiei, inclusiv în instituții de învățământ, de protecție specială, reeducare și detenție sau în domeniul cultural, artistic, sportiv, publicitar și de modeling, ce comportă un risc potențial sau care este susceptibilă să îi compromită educația ori să îi dăuneze sănătății sau dezvoltării sale fizice, mentale, spirituale, morale ori sociale.

(2) Este interzisă orice practică prin intermediul căreia un copil este dat de unul sau de ambii părinți ori de reprezentantul lui legal, în schimbul unei recompense, unor datorii sau nu, cu scopul exploatării copilului prin muncă.

(3) În situațiile în care copiii de vârstă școlară se sustrag procesului de învățământ, desfășurând munci cu nerespectarea legii, unitățile de învățământ sunt obligate să sesizeze de îndată serviciul public de asistență socială. În cazul unor asemenea constatări, serviciul public de asistență socială împreună cu inspectoratele școlare județene și cu celelalte instituții publice competente sunt obligate să ia măsuri în vederea reintegrării școlare a copilului.

(4) Inspekția Muncii, în colaborare cu Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârștnice, are obligația de a promova campanii de conștientizare și informare:

a) pentru copii — despre măsurile de protecție de care pot beneficia și despre riscurile pe care le implică cazurile de exploatare economică;

b) pentru publicul larg — incluzând educație parentală și activități de pregătire pentru categoriile profesionale care lucrează cu și pentru copii, pentru a-i ajuta să asigure copiilor o reală protecție împotriva exploatării economice;

c) pentru angajatori sau potențiali angajatori.

Art. 92. — (1) Prestarea de către copii a activităților remunerată în domeniile cultural, artistic, sportiv, publicitar și de modeling prevăzute la art. 91 alin. (1) este condiționată de informarea prealabilă a serviciului public de asistență socială de la domiciliul copilului.

(2) Condițiile de muncă pentru situațiile prevăzute la alin. (1) și modalitățile procedurii de informare prealabilă se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

SECȚIUNEA a 2-a

Protecția copilului împotriva consumului de droguri

Art. 93. — (1) Copilul are dreptul de a fi protejat împotriva folosirii ilicite de stupefiante și substanțe psihotrope.

(2) Este interzisă vânzarea de solvenți copiilor, fără acordul părintelui ori al altui reprezentant legal.

(3) Agenția Națională Antidrog, în colaborare cu Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârștnice și, după caz, cu alte autorități sau organe de specialitate ale administrației publice centrale, are obligația de a lua măsurile corespunzătoare pentru:

a) prevenirea folosirii copiilor la producția și traficul ilicit al acestor substanțe;

b) conștientizarea publicului larg și, în mod particular, a copiilor cu privire la această problemă, inclusiv prin intermediul sistemului de învățământ și, după caz, prin introducerea acestui subiect în programa școlară;

c) sprijinirea copiilor și familiilor acestora, prin consiliere și îndrumare — dacă este necesar, de natură confidențială, dar și prin elaborarea de politici și strategii care să garanteze recuperarea fizică și psihică și reintegrarea socială a copiilor dependenți de droguri, inclusiv prin dezvoltarea în acest scop de metode de intervenție alternativă la instituțiile psihiatrice tradiționale;

d) dezvoltarea suplimentară a sistemelor pentru adunarea unor date reale asupra apariției consumului de droguri la copii, ca și asupra implicării acestora în producția și traficul ilicit de droguri; evaluarea permanentă a acestor situații, a progreselor realizate, a dificultăților întâmpinate și, respectiv, a obiectivelor propuse pentru viitor;

e) dezvoltarea unui sistem de informare publică care să reducă toleranța în ceea ce privește consumul de droguri și să ajute la recunoașterea primelor simptome de consum de droguri, mai ales în rândul copiilor.

(4) Instituțiile prevăzute la alin. (3) se vor asigura că opiniile copiilor sunt luate în considerare la elaborarea strategiilor antidrog.

SECȚIUNEA a 3-a

Protecția copilului împotriva abuzului sau neglijenței

Art. 94. — (1) Prin *abuz asupra copilului* se înțelege orice acțiune voluntară a unei persoane care se află într-o relație de răspundere, încredere sau de autoritate față de acesta, prin care sunt periclitată viața, dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială, integritatea corporală, sănătatea fizică sau psihică a copilului, și se clasifică drept abuz fizic, emoțional, psihologic, sexual și economic.

(2) Prin *neglijarea copilului* se înțelege omisiunea, voluntară sau involuntară, a unei persoane care are responsabilitatea creșterii, îngrijirii sau educării copilului de a lua orice măsură pe care o presupune îndeplinirea acestei responsabilități, care pune în pericol viața, dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială, integritatea corporală, sănătatea fizică sau psihică a copilului și poate îmbrăca mai multe forme: alimentară, vestimentară, neglijarea igienei, neglijarea medicală, neglijarea educațională, neglijarea emoțională sau părăsirea copilului/abandonul de familie, care reprezintă cea mai gravă formă de neglijare.

Art. 95. — Sunt interzise săvârșirea oricărui act de violență, precum și privarea copilului de drepturile sale de natură să pună în pericol viața, dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială, integritatea corporală, sănătatea fizică sau psihică a copilului, atât în familie, cât și în instituțiile care asigură protecția, îngrijirea și educarea copiilor, în unități sanitare, unități de învățământ, precum și în orice altă instituție publică sau privată care furnizează servicii sau desfășoară activități cu copii.

Art. 96. — (1) Orice persoană care, prin natura profesiei sau ocupației sale, lucrează direct cu un copil și are suspiciuni în legătură cu existența unei situații de abuz sau de neglijare a acestuia este obligată să sesizeze serviciul public de asistență socială sau direcția generală de asistență socială și protecția copilului în a cărei rază teritorială a fost identificat cazul respectiv.

(2) Pentru semnalarea cazurilor de abuz sau de neglijare a copilului, la nivelul fiecărei direcții generale de asistență socială și protecția copilului se înființează obligatoriu *telefonul copilului*, al cărui număr va fi adus la cunoștința publicului.

Art. 97. — Părinții sau reprezentanții legali au obligația de a supraveghea copilul și de a lua toate măsurile în vederea prevenirii înlesnirii sau practicării cerșetoriei de către copil.

Art. 98. — În vederea asigurării respectării dreptului prevăzut la art. 89 alin. (1), direcția generală de asistență socială și protecția copilului este obligată:

a) să verifice și să soluționeze toate sesizările privind posibilele cazuri de abuz, neglijare, exploatare și orice formă de violență asupra copilului;

b) să asigure prestarea serviciilor prevăzute la art. 119, specializate pentru nevoile copiilor, victime ale abuzului, neglijării, exploatării și oricărei forme de violență asupra copilului.

Art. 99. — Pentru verificarea sesizărilor privind cazurile de abuz și neglijare a copilului, reprezentanții direcției generale de asistență socială și protecția copilului au drept de acces, în condițiile legii, în sediile persoanelor juridice, precum și la domiciliul persoanelor fizice care au în îngrijire sau asigură protecția unui copil. Pentru efectuarea acestor verificări, organele de poliție au obligația să sprijine reprezentanții direcției generale de asistență socială și protecția copilului.

Art. 100. — (1) Reprezentanții persoanelor juridice, precum și persoanele fizice care au în îngrijire sau asigură protecția unui copil sunt obligați să colaboreze cu reprezentanții direcției generale de asistență socială și protecția copilului și să ofere toate informațiile necesare pentru soluționarea sesizărilor.

(2) În situația în care, în urma verificărilor efectuate, reprezentanții direcției generale de asistență socială și protecția copilului stabilesc că există motive temeinice care să susțină existența unei situații de pericol iminent pentru copil, datorată abuzului și neglijării, și nu întâmpină opoziție din partea persoanelor prevăzute la alin. (1), directorul direcției generale de asistență socială și protecția copilului instituie măsura plasamentului în regim de urgență. Prevederile art. 62—64, art. 68 alin. (5) și ale art. 70 se aplică în mod corespunzător.

(3) În situația în care persoanele prevăzute la alin. (1) refuză sau împiedică în orice mod efectuarea verificărilor de către reprezentanții direcției generale de asistență socială și protecția copilului, iar aceștia stabilesc că există motive temeinice care să susțină existența unei situații de pericol iminent pentru copil, datorată abuzului și neglijării, direcția generală de asistență socială și protecția copilului sesizează instanța judecătorească, solicitând emiterea unei ordonanțe președințiale de plasare a copilului în regim de urgență la o persoană, la o familie, la un asistent maternal sau într-un serviciu de tip rezidențial, licențiat în condițiile legii. Prevederile art. 62—64 și ale art. 68 alin. (5) se aplică în mod corespunzător.

(4) În termen de 5 zile de la data executării ordonanței președințiale prin care s-a dispus plasamentul în regim de urgență, direcția generală de asistență socială și protecția copilului sesizează instanța judecătorească pentru a decide cu privire la: înlocuirea plasamentului în regim de urgență cu măsura plasamentului, decăderea din exercițiul drepturilor părintești, precum și cu privire la exercitarea drepturilor părintești. Instanța se pronunță și cu privire la obligarea părinților copilului de a se prezenta la ședințe de consiliere.

Art. 101. — (1) În cadrul procesului prevăzut la art. 100 alin. (3) și (4), se poate administra, din oficiu, ca probă, declarația scrisă a copilului referitoare la abuzul, neglijarea, exploatarea și orice formă de violență asupra copilului la care a fost supus. Declarația copilului poate fi înregistrată, potrivit legii, prin mijloace tehnice audio-video. Înregistrările se realizează în mod obligatoriu cu asistența unui psiholog.

(2) Acordul copilului este obligatoriu pentru realizarea înregistrării declarației sale.

(3) Dacă instanța judecătorească apreciază necesar, aceasta îl poate chema pe copil în fața ei, pentru a-l audia. Audierea are loc numai în camera de consiliu, în prezența unui psiholog și numai după o prealabilă pregătire a copilului în acest sens.

Art. 102. — În cazul în care abuzul, neglijarea, exploatarea și orice formă de violență asupra copilului a fost săvârșită de către persoane care, în baza unui raport juridic de muncă sau de altă natură, asigurau protecția, creșterea, îngrijirea sau educația copilului, angajatorii au obligația să sesizeze de îndată organele de urmărire penală și să dispună îndepărtarea persoanei respective de copiii aflați în grija sa.

Art. 103. — În instituțiile publice sau private, precum și în serviciile de tip rezidențial, publice sau private, care asigură protecția, creșterea, îngrijirea sau educarea copiilor, este

interzisă angajarea persoanei împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă pentru săvârșirea, cu intenție, a unei infracțiuni.

SECȚIUNEA a 4-a

Protecția copilului cu părinți plecați la muncă în străinătate

Art. 104. — (1) Părintele care exercită singur autoritatea părintească sau la care locuiește copilul, care urmează să plece la muncă în străinătate, are obligația de a notifica această intenție serviciului public de asistență socială de la domiciliu, cu minimum 40 de zile înainte de a părăsi țara.

(2) Notificarea va conține, în mod obligatoriu, desemnarea persoanei care se ocupă de întreținerea copilului pe perioada absenței părinților sau tutorelui, după caz.

(3) Confirmarea persoanei în întreținerea căreia va rămâne copilul se efectuează de către instanța de tutelă, în conformitate cu prevederile prezentei legi.

(4) Dispozițiile prezentului articol sunt aplicabile și tutorelui, precum și în cazul în care ambii părinți urmează să plece la muncă într-un alt stat.

Art. 105. — (1) Persoana desemnată conform art. 104 alin. (2) trebuie să facă parte din familia extinsă, să aibă minimum 18 ani și să îndeplinească condițiile materiale și garanțiile morale necesare creșterii și îngrijirii unui copil.

(2) Serviciile publice de asistență socială organizate la nivelul municipiilor, orașelor, comunelor asigură persoanelor desemnate consiliere și informare cu privire la răspunderea pentru creșterea și asigurarea dezvoltării copilului pe o perioadă de 6 luni.

(3) Instanța va dispune delegarea temporară a autorității părintești cu privire la persoana copilului, pe durata lipsei părinților, dar nu mai mult de un an, către persoana desemnată potrivit art. 104 alin. (3).

(4) Acordul persoanei căreia urmează să-i fie delegată autoritatea părintească se exprimă de către aceasta personal, în fața instanței.

(5) La cerere se atașează acte din care să rezulte îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1).

(6) Cererea se soluționează în procedură necontencioasă, potrivit Codului de procedură civilă. Soluționarea cererii de delegare a drepturilor și îndatoririlor părintești se face în termen de 3 zile de la depunerea acesteia.

(7) Hotărârea va cuprinde menționarea expresă a drepturilor și îndatoririlor care se delegă și perioada pentru care are loc delegarea.

(8) Pentru situația prevăzută la alin. (2), după ce instanța hotărăște delegarea drepturilor părintești, persoana în sarcina căreia cad îngrijirea și creșterea copilului trebuie să urmeze, obligatoriu, un program de consiliere, pentru a preveni situații de conflict, neadaptare sau neglijență în relația cu minorul.

(9) Instanța de judecată va comunica o copie a hotărârii de delegare primarului de la domiciliul părinților sau tutorelui, precum și primarului de la domiciliul persoanei căreia i se acordă delegarea autorității părintești.

Art. 106. — Autoritățile administrației publice locale, prin intermediul serviciilor de asistență socială, pot iniția, în limita prevederilor bugetului de stat sau ale bugetelor locale și în limita bugetelor de venituri și cheltuieli prevăzute cu această destinație, campanii de informare a părinților, în vederea:

a) conștientizării de către părinți a riscurilor asumate prin plecarea lor la muncă în străinătate;

b) informării părinților cu privire la obligațiile ce le revin în situația în care intenționează să plece în străinătate.

Art. 107. — Procedura de monitorizare a modului de creștere și îngrijire a copilului cu părinți plecați la muncă în străinătate, precum și serviciile de care aceștia pot beneficia se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Muncii,

Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, în colaborare cu Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

Art. 108. — Serviciul public de asistență socială și centrul județean de resurse și asistență educațională au obligația de a dezvolta servicii de consiliere specializată destinate copilului care a revenit în țară, după o perioadă de ședere în străinătate alături de părinți mai mare de un an.

SECȚIUNEA a 5-a

Protecția copilului împotriva răpirii sau oricăror forme de traficare

Art. 109. — (1) Ministerul Afacerilor Interne și Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, în colaborare cu Ministerul Educației Naționale, vor efectua demersurile necesare pentru adoptarea tuturor măsurilor legislative, administrative și educative destinate asigurării protecției efective împotriva oricăror forme de trafic intern sau internațional al copiilor, în orice scop sau sub orice formă, inclusiv de către propriii părinți.

(2) În acest scop, autoritățile publice menționate la alin. (1) au responsabilitatea elaborării unei strategii la nivel național pentru prevenirea și combaterea acestui fenomen, inclusiv a unui mecanism intern de coordonare și monitorizare a activităților întreprinse.

SECȚIUNEA a 6-a

Protecția copilului împotriva altor forme de exploatare

Art. 110. — (1) Copilul are dreptul la protecție împotriva oricărei forme de exploatare.

(2) Instituțiile și autoritățile publice, potrivit atribuțiilor lor, adoptă reglementări specifice și aplică măsuri corespunzătoare pentru prevenirea, între altele:

- a) transferului ilicit și a nereturnării copilului;
- b) încheierii adopțiilor, naționale ori internaționale, în alte scopuri decât interesul superior al copilului;
- c) exploatării sexuale și a violenței sexuale;
- d) răpirii și traficării de copii în orice scop și sub orice formă;
- e) implicării copiilor în conflicte armate;
- f) dezvoltării forțate a talentelor copiilor în dauna dezvoltării lor armonioase, fizice și mentale;
- g) exploatării copilului de către mass-media;
- h) exploatării copilului în cadrul unor cercetări ori experimente științifice.

CAPITOLUL VII

Instituții și servicii cu atribuții în protecția copilului

SECȚIUNEA 1

Instituții la nivel central

Art. 111. — Monitorizarea respectării principiilor și drepturilor stabilite de prezenta lege și de Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului, ratificată prin Legea nr. 18/1990, republicată, cu modificările ulterioare, precum și coordonarea și controlul activității de protecție și promovare a drepturilor copilului se realizează de către Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

Art. 112. — Apărarea drepturilor și libertăților copilului în raporturile acestuia cu autoritățile publice cu scopul de a promova și de a îmbunătăți condiția copilului se realizează și prin instituția Avocatul Poporului.

SECȚIUNEA a 2-a

Instituții și servicii la nivel local

Art. 113. — Autoritățile administrației publice locale au obligația să garanteze și să promoveze respectarea drepturilor copiilor din unitățile administrativ-teritoriale, asigurând prevenirea separării copilului de părinții săi, precum și protecția specială a copilului lipsit, temporar sau definitiv, de îngrijirea părinților săi.

Art. 114. — (1) Autoritățile administrației publice locale au obligația de a implica colectivitatea locală în procesul de identificare a nevoilor comunității și de soluționare la nivel local a problemelor sociale care privesc copiii.

(2) În acest scop pot fi create structuri comunitare consultative cuprinzând, dar fără a se limita, oameni de afaceri locali, preoți, cadre didactice, medici, consilieri locali, polițiști. Rolul acestor structuri este atât de soluționare a unor cazuri concrete, cât și de a răspunde nevoilor globale ale respectivei colectivități.

(3) Mandatul structurilor comunitare consultative se stabilește prin acte emise de către autoritățile administrației publice locale.

(4) Pentru a-și îndeplini rolul pentru care au fost create, structurile comunitare consultative vor beneficia de programe de formare în domeniul asistenței sociale și protecției copilului.

Art. 115. — (1) În subordinea consiliului județean și, respectiv, a consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București funcționează comisia pentru protecția copilului, ca organ de specialitate al acestora, fără personalitate juridică, având următoarele atribuții principale:

- a) stabilirea încadrării în grad de handicap și orientarea școlară a copilului;
- b) pronunțarea, în condițiile prezentei legi, cu privire la propunerile referitoare la stabilirea unei măsuri de protecție specială a copilului;
- c) soluționarea cererilor privind eliberarea atestatului de asistent maternal;
- d) alte atribuții prevăzute de lege.

(2) Organizarea și metodologia de funcționare a comisiei pentru protecția copilului se reglementează prin hotărâre a Guvernului*).

(3) Președintele, vicepreședintele și membrii comisiilor pentru protecția copilului, precum și secretarul acestora, constituite potrivit legii, au dreptul la o indemnizație de ședință echivalentă cu 1% din indemnizația președintelui consiliului județean, respectiv a primarului de sector.

(4) Indemnizația se suportă din bugetul județului, respectiv al sectorului municipiului București, în limita creditelor bugetare aprobate cu această destinație și cu încadrarea în limita maximă a cheltuielilor de personal, stabilită prin lege.

Art. 116. — (1) Serviciul public specializat pentru protecția copilului, existent în subordinea consiliilor județene și a consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București, precum și serviciul public de asistență socială de la nivelul județelor și sectoarelor municipiului București se reorganizează ca direcție generală de asistență socială și protecția copilului.

(2) Direcția generală de asistență socială și protecția copilului este instituție publică cu personalitate juridică, înființată în subordinea consiliului județean, respectiv a consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București, care preia, în mod corespunzător, funcțiile serviciului public de asistență socială de la nivelul județului și, respectiv, atribuțiile serviciului public de asistență socială de la nivelul sectoarelor municipiului București.

*) A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 1.437/2004 privind organizarea și metodologia de funcționare a comisiei pentru protecția copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 24 septembrie 2004.

(3) Instituția prevăzută la alin. (2) exercită în domeniul protecției drepturilor copilului atribuțiile prevăzute de prezenta lege, precum și de alte acte normative în vigoare.

(4) Structura organizatorică, numărul de personal și finanțarea direcției generale de asistență socială și protecția copilului se aprobă prin hotărâre a consiliului județean, respectiv a consiliului local al sectorului municipiului București, care o înființează, astfel încât să asigure îndeplinirea în mod corespunzător a atribuțiilor ce îi revin, precum și realizarea deplină și exercitarea efectivă a drepturilor copilului.

(5) Atribuțiile și regulamentul-cadru de organizare și funcționare ale direcției generale de asistență socială și protecția copilului se aprobă prin hotărâre a Guvernului*), la propunerea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

Art. 117. — Direcția generală de asistență socială și protecția copilului exercită, în domeniul protecției și promovării drepturilor copilului, următoarele atribuții principale:

a) coordonează activitățile de asistență socială și de protecție a familiei și a drepturilor copilului la nivelul județului, respectiv al sectorului municipiului București;

b) coordonează, la nivel județean, activitățile și măsurile de implementare a obiectivelor strategiei județene în domeniul protecției și promovării drepturilor copilului;

c) asigură îndrumarea metodologică a activităților serviciilor publice de asistență socială;

d) asigură, la nivel județean, aplicarea unitară a prevederilor legislației din domeniul protecției și promovării drepturilor copilului;

e) monitorizează și analizează respectarea drepturilor copilului la nivelul județului/sectorului și propune măsuri pentru situațiile în care acestea sunt încălcate;

f) monitorizează activitatea autorizată conform art. 92 prestată de copii în domeniile cultural, artistic, sportiv, publicitar și de modeling, în raza sa de competență teritorială;

g) solicită informații și documente, în condițiile legii, de la orice persoană juridică publică sau privată, ori de la persoane fizice implicate în sfera sa de competență, acestea având obligația de a le pune la dispoziție în termen de 15 zile calendaristice de la data solicitării.

Art. 118. — (1) Serviciile publice de asistență socială organizate la nivelul municipiilor și orașelor, precum și persoanele cu atribuții de asistență socială din aparatul propriu al consiliilor locale comunale îndeplinesc în domeniul protecției copilului următoarele atribuții:

a) monitorizează și analizează situația copiilor din unitatea administrativ-teritorială, precum și modul de respectare a drepturilor copiilor, asigurând centralizarea și sintetizarea datelor și informațiilor relevante, în baza unei fișe de monitorizare aprobate prin ordin al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice;

b) realizează activitatea de prevenire a separării copilului de familia sa;

c) identifică și evaluează situațiile care impun acordarea de servicii și/sau prestații pentru prevenirea separării copilului de familia sa;

d) elaborează documentația necesară pentru acordarea serviciilor și/sau prestațiilor și acordă aceste servicii și/sau prestații, în condițiile legii;

e) asigură consilierea și informarea familiilor cu copii în întreținere asupra drepturilor și obligațiilor acestora, asupra drepturilor copilului și asupra serviciilor disponibile pe plan local;

f) asigură și urmăresc aplicarea măsurilor de prevenire și combatere a consumului de alcool și droguri, de prevenire și combatere a violenței în familie, precum și a comportamentului delincent;

g) vizitează, periodic, la domiciliu, familiile și copiii care beneficiază de servicii și prestații și urmăresc modul de utilizare a prestațiilor, precum și familiile care au în îngrijire copii cu părinți plecați la muncă în străinătate;

h) înaintează propuneri primarului, în cazul în care este necesară luarea unei măsuri de protecție specială, în condițiile legii;

i) urmăresc evoluția dezvoltării copilului și modul în care părinții acestuia își exercită drepturile și își îndeplinesc obligațiile cu privire la copilul care a beneficiat de o măsură de protecție specială și a fost reintegrat în familia sa;

j) colaborează cu direcția generală de asistență socială și protecția copilului în domeniul protecției copilului și transmit acesteia toate datele și informațiile solicitate din acest domeniu;

k) urmăresc punerea în aplicare a hotărârilor comisiei pentru protecția copilului/instanței de tutelă referitoare la prestarea acțiunilor sau lucrărilor de interes local, prevăzute la art. 67 alin. (2).

(2) La nivelul sectoarelor municipiului București, atribuțiile prevăzute la alin. (1) sunt exercitate de direcția generală de asistență socială și protecția copilului.

(3) Metodologia de lucru privind colaborarea dintre direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului și serviciile publice de asistență socială, precum și modelul standard al documentelor elaborate de către acestea se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, în colaborare cu Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

Art. 119. — (1) Pentru prevenirea separării copilului de părinții săi, precum și pentru realizarea protecției speciale a copilului separat, temporar sau definitiv, de părinții săi, se organizează și funcționează următoarele tipuri de servicii:

a) servicii de zi;

b) servicii de tip familial;

c) servicii de tip rezidențial.

(2) Regulamentul-cadru pentru organizarea și funcționarea serviciilor prevăzute la alin. (1) se aprobă prin hotărâre a Guvernului**).

Art. 120. — (1) Serviciile de zi sunt acele servicii prin care se asigură menținerea, refacerea și dezvoltarea capacităților copilului și ale părinților săi, pentru depășirea situațiilor care ar putea determina separarea copilului de familia sa.

(2) Accesul la aceste servicii se realizează în baza planului de servicii sau, după caz, a planului individualizat de protecție, în condițiile prezentei legi.

Art. 121. — Serviciile de tip familial sunt acele servicii prin care se asigură, la domiciliul unei persoane fizice sau familii, creșterea și îngrijirea copilului separat, temporar sau definitiv, de părinții săi, ca urmare a stabilirii în condițiile prezentei legi a măsurii plasamentului.

Art. 122. — (1) Pot primi copii în plasament familiile și persoanele care au vârsta de minimum 18 ani, au capacitate deplină de exercițiu, domiciliul în România și care prezintă

*) A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 1.434/2004 privind atribuțiile și Regulamentul-cadru de organizare și funcționare ale Direcției generale de asistență socială și protecția copilului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 21 iulie 2008, cu modificările și completările ulterioare.

**) A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 1.438/2004 pentru aprobarea regulamentelor-cadru de organizare și funcționare a serviciilor de prevenire a separării copilului de familia sa, precum și a celor de protecție specială a copilului lipsit temporar sau definitiv de ocrotirea părinților săi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 24 septembrie 2004.

garanții morale și condiții materiale necesare creșterii și îngrijirii copilului separat, temporar sau definitiv, de părinții săi.

(2) La stabilirea măsurii de plasament la familii și persoane, direcția generală de asistență socială și protecția copilului realizează demersuri pentru identificarea membrilor familiei extinse alături de care copilul s-a bucurat de viața de familie, în vederea consultării și implicării lor în stabilirea/revizuirea obiectivelor planului individualizat de protecție.

(3) Activitatea persoanei atestate ca asistent maternal, în condițiile legii, se desfășoară în baza unui contract cu caracter special, aferent protecției copilului, încheiat cu direcția sau cu un organism privat acreditat, care are următoarele elemente caracteristice:

- a) activitatea de creștere, îngrijire și educare a copiilor aflați în plasament se desfășoară la domiciliu;
- b) programul de lucru este impus de nevoile copiilor;
- c) planificarea timpului liber se face în funcție de programul familiei și al copiilor aflați în plasament;
- d) în perioada efectuării concediului legal de odihnă asigură continuitatea activității desfășurate, cu excepția cazului în care separarea, în această perioadă, de copilul aflat în plasament în familia sa este autorizată de direcție.

(4) Contractul individual de muncă se încheie la data emiterii dispoziției directorului de stabilire a măsurii plasamentului în regim de urgență sau a hotărârii comisiei pentru protecția copilului/instanței cu privire la stabilirea măsurii plasamentului.

Art. 123. — (1) Serviciile de tip rezidențial sunt acele servicii prin care se asigură protecția, creșterea și îngrijirea copilului separat, temporar sau definitiv, de părinții săi, ca urmare a stabilirii în condițiile prezentei legi a măsurii plasamentului.

(2) Din categoria serviciilor de tip rezidențial fac parte toate serviciile care asigură găzduire pe o perioadă mai mare de 24 de ore.

(3) Sunt considerate servicii de tip rezidențial și centrele maternale.

(4) Serviciile de tip rezidențial care aparțin autorităților administrației publice se organizează numai în structura direcției generale de asistență socială și protecția copilului, în regim de componente funcționale ale acestora, fără personalitate juridică.

(5) Serviciile de tip rezidențial se organizează pe model familial și pot avea caracter specializat în funcție de nevoile copiilor plasați.

Art. 124. — (1) Pentru asigurarea prevenirii separării copilului de părinții lui, consiliile locale ale municipiilor, orașelor, comunelor și sectoarelor municipiului București au obligația să organizeze, în mod autonom sau prin asociere, servicii de zi, potrivit nevoilor identificate în comunitatea respectivă.

(2) În situația în care consiliul local nu identifică resurse financiare și umane suficiente pentru a organiza serviciile prevăzute la alin. (1), la cererea acestuia, consiliul județean va asigura finanțarea necesară înființării acestor servicii. Consiliul local asigură finanțarea cu până la 50% a cheltuielilor de funcționare a acestor servicii, cota-parte și cuantum total al acestor cheltuieli fiind stabilite anual prin hotărâre a consiliului județean.

Art. 125. — Pentru asigurarea protecției speciale a copilului lipsit, temporar sau definitiv, de ocrotirea părinților săi, consiliul județean și, respectiv, consiliul local al sectorului municipiului București au obligația să organizeze, în mod autonom sau prin asociere, servicii de tip familial și de tip rezidențial, potrivit nevoilor identificate la nivelul unității lor administrativ-teritoriale. În funcție de nevoile evaluate ale copiilor plasați, consiliul județean poate organiza și dezvolta și servicii de zi.

CAPITOLUL VIII

Organisme private

Art. 126. — (1) Organismele private care pot desfășura activități în domeniul protecției drepturilor copilului și al protecției speciale a acestuia sunt persoane juridice de drept privat, fără scop patrimonial, constituite și acreditate în condițiile legii.

(2) În desfășurarea activităților prevăzute la alin. (1), organismele private acreditate se supun regimului de drept public prevăzut de prezenta lege, precum și de reglementările prin care aceasta este pusă în executare.

(3) Organismele private care organizează și dezvoltă servicii de prevenire a separării copilului de familia sa, precum și servicii de protecție specială a copilului lipsit, temporar sau definitiv, de ocrotirea părinților săi au obligația de a notifica direcției generale de asistență socială și protecția copilului data începerii funcționării efective a acestora și de a permite accesul specialiștilor direcției în spațiile în care se furnizează serviciile.

(4) Organismele private acreditate pot încheia convenții de colaborare cu direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului și/sau cu serviciile publice de asistență socială sau pot contracta servicii destinate prevenirii separării copilului de părinții săi, precum și protecției speciale a copilului separat, temporar sau definitiv, de părinții săi, în condițiile legii.

CAPITOLUL IX

Finanțarea sistemului de protecție a copilului

Art. 127. — (1) Prevenirea separării copilului de familia sa, precum și protecția specială a copilului lipsit, temporar sau definitiv, de ocrotirea părinților săi se finanțează din următoarele surse:

a) bugetul de stat — în limita sumelor defalcate din unele venituri ale bugetului de stat aprobate cu această destinație prin legile bugetare anuale, repartizate pe județe, potrivit propunerilor formulate de Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, pe baza standardelor de cost pentru serviciile sociale, aprobate prin hotărâre a Guvernului;

b) bugetul județului, respectiv al sectorului municipiului București — în completarea cuantumului prevăzut la lit. a), pentru acoperirea cheltuielilor de organizare și funcționare a serviciilor, din venituri proprii sau din sume defalcate din unele venituri ale bugetului de stat pentru echilibrarea bugetelor locale;

c) bugetul local al comunelor, orașelor și municipiilor;

d) donații, sponsorizări și alte forme private de contribuții bănești, permise de lege.

(2) Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice poate finanța programe de interes național pentru protecția și promovarea drepturilor copilului, din fonduri alocate de la bugetul de stat cu această destinație, din fonduri externe rambursabile și nerambursabile, precum și din alte surse, în condițiile legii.

Art. 128. — (1) Pentru fiecare copil față de care s-a luat măsura plasamentului se acordă o alocație lunară de plasament, raportată la indicatorul social de referință, în cuantum de 0,194 ISR. De această alocație beneficiază și copilul pentru care a fost instituită tutela, în condițiile legii.

(2) Alocația se plătește persoanei sau reprezentantului familiei care a luat în plasament copilul sau tutorelui.

(3) Alocația de plasament se suportă de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

(4) Pentru copiii pentru care s-a stabilit măsura plasamentului sau s-a instituit tutela, stabilirea dreptului la alocație prevăzută la alin. (1) se face începând cu luna următoare celei în care a fost emisă dispoziția conducătorului direcției generale de asistență socială și protecția copilului sau hotărârea comisiei pentru protecția copilului sau a instanței de judecată, după caz.

(5) Procedura de stabilire și de plată a alocației prevăzute la alin. (1) se stabilește prin ordin al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice.

Art. 129. — (1) Copiii și tinerii pentru care s-a stabilit o măsură de protecție specială, precum și mamele protejate în centre maternale au dreptul la hrană, îmbrăcăminte, încălțăminte, materiale igienico-sanitare, rechizite/manuale, jucării, transport, materiale cultural-sportive, precum și sume de bani pentru nevoi personale.

(2) Necesarul de îmbrăcăminte, încălțăminte, materiale igienico-sanitare, rechizite/manuale, jucării, materiale cultural-sportive se stabilește în funcție de vârsta și nevoile copilului, prin hotărâre a consiliului județean, respectiv a consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București sau, după caz, a organului de conducere al organismului privat acreditat.

(3) În cazul copiilor cu handicap, infectați cu HIV sau bolnavi de SIDA, cuantumul sumelor necesare acordării drepturilor prevăzute la alin. (1) se majorează cu 50% în raport cu sumele acordate.

(4) Copiii și tinerii pentru care s-a stabilit o măsură de protecție specială, precum și mamele protejate în centre maternale au dreptul, la ieșirea din sistemul de protecție specială, la o indemnizație care se acordă o singură dată, egală cu valoarea salariului de bază minim brut pe țară, garantat în plată, stabilit potrivit legii.

(5) Cuantumul drepturilor prevăzute la alin. (1) pentru copii din serviciile publice destinate prevenirii separării copilului de părinții săi și protecției speciale a copilului separat, temporar sau definitiv, de părinții săi se stabilește prin hotărâre a Guvernului și se indexează, periodic, cu rata inflației.

Art. 130. — (1) Primarii acordă prestații financiare excepționale, în situația în care familia care îngrijește copilul se confruntă temporar cu probleme financiare determinate de o situație excepțională și care pune în pericol dezvoltarea armonioasă a copilului.

(2) Prestațiile excepționale se acordă cu prioritate copiilor ale căror familii nu au posibilitatea sau capacitatea de a acorda copilului îngrijirea corespunzătoare ori ca urmare a necesității suportării unor cheltuieli particulare destinate menținerii legăturii copilului cu familia sa.

(3) În funcție de fiecare caz în parte, primarul decide, prin dispoziție, cu privire la acordarea prestației financiare excepționale și cuantumul acesteia.

Art. 131. — Cuantumul maxim, precum și condițiile de acordare a prestațiilor financiare excepționale se stabilesc prin hotărâre a consiliului local.

Art. 132. — Prestațiile financiare excepționale pot fi acordate și sub formă de prestații în natură, pe baza dispoziției primarului, constând, în principal, în alimente, îmbrăcăminte, manuale și rechizite sau echipamente școlare, suportarea cheltuielilor legate de transport, procurarea de proteze, medicamente și alte accesorii medicale.

CAPITOLUL X

Reguli speciale de procedură

Art. 133. — (1) Cauzele prevăzute de prezenta lege privind stabilirea măsurilor de protecție specială sunt de competența tribunalului de la domiciliul copilului.

(2) Dacă domiciliul copilului nu este cunoscut, competența revine tribunalului în a cărui circumscripție teritorială a fost găsit copilul.

Art. 134. — (1) Cauzele prevăzute la art. 133 se soluționează în regim de urgență, cu citarea reprezentantului legal al copilului, a direcției generale de asistență socială și protecția copilului și cu participarea obligatorie a procurorului.

(2) Audierea copilului care a împlinit vârsta de 10 ani este obligatorie și se face cu respectarea prevederilor art. 29, cu

excepția cauzelor care privesc stabilirea unei măsuri de protecție specială pentru copilul abuzat, neglijat, exploatat și supus oricărei forme de violență asupra copilului; în acest caz, audierea copilului se face cu respectarea prevederilor art. 101 alin. (3).

(3) Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 10 zile.

(4) Părțile sunt legal citate dacă citația le-a fost înmănată cel puțin cu o zi înaintea judecării.

(5) Ordonanța președințială de plasare a copilului în regim de urgență la o persoană, familie, la un asistent maternal sau într-un serviciu de tip rezidențial, licențiat în condițiile legii, este dată în aceeași zi, instanța pronunțându-se asupra măsurii solicitate pe baza cererii și actelor depuse, fără concluziile părților.

Art. 135. — (1) Hotărârile prin care se soluționează fondul cauzei se pronunță în ziua în care au luat sfârșit dezbaterile.

(2) În situații deosebite, pronunțarea poate fi amânată cel mult două zile.

Art. 136. — (1) Hotărârea instanței de fond este executorie și definitivă.

(2) Hotărârea se redactează și se comunică părților în termen de cel mult 10 zile de la pronunțare.

Art. 137. — Termenul de recurs este de 10 zile de la data comunicării hotărârii.

Art. 138. — Dispozițiile prezentei legi referitoare la procedura de soluționare a cauzelor privind stabilirea măsurilor de protecție specială se completează în mod corespunzător cu prevederile Codului de procedură civilă.

Art. 139. — În toate cauzele care privesc aplicarea prezentei legi, direcția generală de asistență socială și protecția copilului de la domiciliul copilului sau în a cărei rază administrativ-teritorială a fost găsit copilul întocmește și prezintă instanței raportul referitor la copil, care va cuprinde date privind:

- personalitatea, starea fizică și mentală a copilului;
- antecedentele sociomedicale și educaționale ale copilului;
- condițiile în care copilul a fost crescut și în care a trăit;
- propuneri privind persoana, familia sau serviciul de tip rezidențial în care ar putea fi plasat copilul;
- orice alte date referitoare la creșterea și educarea copilului, care pot servi soluționării cauzei.

Art. 140. — Cauzele care privesc aplicarea prezentei legi sunt scutite de taxa judiciară de timbru și de timbru judiciar.

CAPITOLUL XI

Răspunderi și sancțiuni

Art. 141. — (1) Nerespectarea obligațiilor prevăzute la art. 41 alin. (2), art. 52 alin. (4) și art. 96 constituie abatere disciplinară gravă și se sancționează potrivit legii.

(2) Nerespectarea obligației prevăzute la art. 41 alin. (3), art. 91 alin. (3) teza întâi și art. 118 alin. (1) lit. a) constituie abatere disciplinară.

Art. 142. — (1) Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii, să fie considerate infracțiuni:

- nerespectarea obligației prevăzute la art. 10 alin. (1);
- nerespectarea obligației prevăzute la art. 10 alin. (2);
- nerespectarea obligațiilor prevăzute la art. 11 alin. (1) și (3);
- nerespectarea obligației prevăzute la art. 12 alin. (1);
- necomunicarea de către organele de poliție a rezultatelor verificărilor specifice privind identitatea mamei, în conformitate cu prevederile art. 12 alin. (3);
- neefectuarea de către serviciul public de asistență socială a declarației de înregistrare a nașterii, în conformitate cu prevederile art. 12 alin. (6);
- nerespectarea obligației prevăzute la art. 12 alin. (7);
- nerespectarea obligației prevăzute la art. 14 alin. (1);

- i) nerespectarea obligațiilor prevăzute la art. 16 și la art. 23 alin. (3);
- j) nerespectarea prevederilor art. 27 alin. (2)—(4) și ale art. 87;
- k) nerespectarea prevederilor art. 40 alin. (1) și (4);
- l) nerespectarea prevederilor art. 52 alin. (2);
- m) nerespectarea prevederilor art. 74;
- n) nerespectarea prevederilor art. 84 alin. (3);
- o) nerespectarea prevederilor art. 91 alin. (2);
- p) nerespectarea prevederilor art. 97;
- r) nerespectarea obligației prevăzute la art. 98 lit. a);
- s) nerespectarea obligației prevăzute la art. 102;
- ș) nerespectarea obligației prevăzute la art. 104 alin. (1);
- t) nerespectarea prevederilor art. 118 alin. (1) lit. c)—k);
- ț) nerespectarea prevederilor art. 127 alin. (1) lit. b).

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează după cum urmează:

- a) cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei, cele prevăzute la lit. a), c), g), h), i), k), m), n), o), r), s) și ș);
- b) cu amendă de la 1.000 lei la 2.500 lei, cele prevăzute la lit. f) și l);
- c) cu amendă de la 2.500 lei la 5.000 lei, cele prevăzute la lit. b), d), p) și ț);
- d) cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei, cele prevăzute la lit. e), j) și t).

(3) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunii se fac de către ofițerii și agenții de poliție, în cazul contravențiilor prevăzute la alin. (1) lit. i), j), o) și p), precum și de persoane anume desemnate dintre cele cu atribuții de control din:

- a) Ministerul Sănătății, pentru contravențiile prevăzute la alin. (1) lit. a), c) și d);
- b) Ministerul Afacerilor Interne sau structurile subordonate acestuia, după caz, pentru contravențiile prevăzute la alin. (1) lit. b) și e);
- c) Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, pentru contravențiile prevăzute la alin. (1) lit. h), k), m), n), r), s), ș) și ț);
- d) Ministerul Educației Naționale, pentru contravenția prevăzută la alin. (1) lit. l);
- e) consiliul județean, respectiv consiliul local al sectorului municipiului București, pentru contravențiile prevăzute la alin. (1) lit. f) și g).

Art. 143. — Contravențiilor prevăzute la art. 142 le sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL XII

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 144. — În termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi, direcția generală de asistență socială și protecția copilului va reevalua împrejurările care au stat la baza măsurilor de protecție dispuse de comisia pentru protecția copilului și, după caz, va solicita instituirea tutelei sau stabilirea unei măsuri de protecție specială, în condițiile prezentei legi.

Art. 145. — Centrele de plasament, centrele de primire în regim de urgență și centrele maternale organizate în structura fostelor servicii publice specializate pentru protecția copilului se reorganizează prin hotărârea consiliului județean, respectiv a consiliului local al sectoarelor municipiului București în structura direcției generale de asistență socială și protecția copilului din subordinea consiliului județean, respectiv a consiliului local al

sectoarelor municipiului București, în regim de componente funcționale ale acestora, fără personalitate juridică.

Art. 146. — (1) Serviciile de zi destinate prevenirii situațiilor ce pun în pericol securitatea și dezvoltarea copilului, înființate de consiliile județene, precum și personalul care deservește aceste servicii se transferă consiliilor locale pe teritoriul cărora acestea funcționează.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) serviciile de zi specializate pentru copilul abuzat, neglijat, exploatat și supus oricărei forme de violență, care se consideră de interes județean.

(3) În situația în care serviciile prevăzute la alin. (1) fac parte dintr-un complex de servicii care are ca obiect de activitate și protecția copilului în regim rezidențial, respectiv centru de plasament, centru de primire în regim de urgență sau centru maternal, transferul se realizează numai dacă este posibilă separarea patrimoniului și a personalului.

(4) Consiliile locale au obligația să păstreze destinația și structura de personal a serviciilor preluate.

(5) Transferul prevăzut la alin. (1) se realizează pe bază de protocol încheiat între consiliul județean și consiliul local.

Art. 147. — Personalul didactic și didactic auxiliar, transferat potrivit art. 46 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/1997 privind protecția copilului aflat în dificultate, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care la data intrării în vigoare a prezentei legi este încadrat cu acest statut în cadrul serviciilor publice specializate pentru protecția copilului, își păstrează statutul.

Art. 148. — În termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, consiliile județene, respectiv consiliile locale ale sectoarelor municipiului București, Ministerul Sănătății, Ministerul Afacerilor Interne și Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice au obligația să desemneze persoanele dintre cele cu atribuții de control, care vor constata contravențiile și vor aplica sancțiunile menționate în prezentul capitol.

Art. 149. — (1) Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

- a) art. 88 din Codul familiei;
- b) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/1997 privind protecția copilului aflat în dificultate, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 24 iulie 1998, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția art. 20;
- c) Hotărârea Guvernului nr. 604/1997 privind criteriile și procedurile de autorizare a organismelor private care desfășoară activități în domeniul protecției copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 16 octombrie 1997;

d) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2001 privind reorganizarea comisiei pentru protecția copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 15 octombrie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 71/2002;

e) lit. A a alin. (2) al art. 3 din Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a serviciului public de asistență socială, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 90/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 7 februarie 2003, cu modificările ulterioare.

(2) Se modifică în mod corespunzător dispozițiile referitoare la înregistrarea nașterii copilului abandonat de mamă în spital, cuprinse în Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 282 din 11 noiembrie 1996, cu modificările și completările ulterioare*).

(3) Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă orice alte dispoziții contrare.

*) Legea nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 18 mai 2012, ulterior fiind modificată și completată prin Legea nr. 213/2013.

Art. 150. — (1) Formarea inițială în domeniul protecției drepturilor copilului este obligatorie pentru toate categoriile profesionale din sistem și pentru cei care au atribuții decizionale privitoare la copil.

(2) Educația permanentă și formarea profesională continuă în domeniul protecției speciale a copilului se asigură pentru toate categoriile profesionale din sistem.

(3) Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice împreună cu Ministerul Educației Naționale, Ministerul Sănătății, precum și, după caz, cu celelalte instituții publice și private interesate vor asigura formarea inițială și continuă a personalului care, în exercitarea sarcinilor ce îi revin, intră în contact cu domeniul protecției și promovării drepturilor copilului.

Art. 151. — (1) La angajarea personalului de educație, protecție și îngrijire din cadrul instituțiilor publice și private, care, prin natura profesiei, intră în contact cu copilul, se va prezenta în mod obligatoriu și o expertiză neuropsihiatrică.

(2) Anual personalul prevăzut la alin. (1) este evaluat din punct de vedere psihologic.

(3) Rapoartele privind expertizele neuropsihiatrice, precum și rapoartele de evaluare psihologică se păstrează conform legii la dosarul personal al salariatului.

Art. 152. — (1) Regulamentele proprii ale persoanelor juridice care desfășoară activități de protecție a copilului vor specifica expres regulile stabilite pentru a asigura exercitarea drepturilor și îndeplinirea îndatoririlor pe care le au copiii, în conformitate cu vârsta, sănătatea și gradul de maturitate al acestora.

(2) Aceste regulamente vor fi expuse într-un loc vizibil, astfel încât să permită accesul copiilor și informarea lor adecvată.

Art. 153. — Prevederile prezentei legi se completează cu alte reglementări care se referă la drepturile copilului, inclusiv cu prevederile cuprinse în convențiile și tratatele internaționale la care România este parte.

Art. 154. — Elaborarea proiectelor de acte normative care fac referire la oricare dintre drepturile copilului prevăzute de prezenta lege se realizează obligatoriu cu avizul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

Art. 155. — (1) Prezenta lege intră în vigoare la 1 ianuarie 2005, cu excepția prevederilor art. 19 alin. (3)*, art. 84 alin. (2)**), art. 104 alin. (2)***), art. 105 alin. (5)****), art. 107 alin. (2)***** care intră în vigoare la 3 zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Procedura de întoarcere a copiilor în țară, de identificare a părinților sau a altor reprezentanți legali ai copiilor, modul de avansare a cheltuielilor ocazionate de întoarcerea în țară a acestora, precum și serviciile de protecție specială, publice sau private, competente să asigure protecția în regim de urgență a copiilor aflați în străinătate, care, din orice motive, nu sunt însoțiți

de părinți sau de un alt reprezentant legal ori nu se găsesc sub supravegherea legală a unor persoane din străinătate, prevăzută la art. 24 alin. (3), se elaborează de către Autoritatea Națională pentru Protecția Copilului și Adopție*****).

(3) Organizarea și metodologia de funcționare a comisiei pentru protecția copilului, prevăzută la art. 115 alin. (2), se elaborează de către Autoritatea Națională pentru Protecția Copilului și Adopție*****).

(4) Regulamentul-cadru pentru organizarea și funcționarea serviciilor prevăzute la art. 119 alin. (2) se elaborează de către Autoritatea Națională pentru Protecția Copilului și Adopție*****).

(5) Tipurile de servicii specializate, prevăzute la art. 88 alin. (2), ce se asigură pe toată durata aplicării măsurilor destinate copilului care săvârșește fapte penale și nu răspunde penal, pentru a-i asista pe copii în procesul de reintegrare în societate, precum și standardele referitoare la modalitatea de asigurare a acestor servicii se elaborează de către Autoritatea Națională pentru Protecția Copilului și Adopție***** în colaborare cu Ministerul Justiției.

(6) Atribuțiile și Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a direcției generale de asistență socială și protecția copilului, prevăzute la art. 116 alin. (5), se elaborează de către Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

NOTĂ:

Reproducem mai jos prevederile art. II—IV din Legea nr. 257/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, care nu sunt încorporate în forma republicată a Legii nr. 272/2004 și care se aplică, în continuare, ca dispoziții proprii ale legii modificatoare:

„Art. II. — Hotărârile Guvernului prevăzute la art. 121*****), art. 87¹ alin. (2)*****), art. 974*****)) și art. 106 alin. (3)***** din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, cu modificările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se adoptă în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. III. — La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea nr. 326/2003 privind drepturile de care beneficiază copiii și tinerii ocrotiți de serviciile publice specializate pentru protecția copilului, mamele protejate în centre maternale, precum și copiii încredințați sau dați în plasament la asistenți maternali profesioniști, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 22 iulie 2003, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția art. 2 alin. (1).

Art. IV. — Până la aprobarea legii privind organizarea și funcționarea instanței de tutelă, atribuțiile ce-i revin potrivit prezentei legi sunt îndeplinite de către instanța judecătorească.”

*) Art. 24 alin. (3), fost art. 19 alin. (3).

**) Art. 88 alin. (2), fost art. 84 alin. (2).

*** Art. 115 alin. (2), fost art. 104 alin. (2).

**** Art. 116 alin. (5), fost art. 105 alin. (5).

***** Art. 119 alin. (2), fost art. 107 alin. (2).

***** La data de 1 ianuarie 2005 sintagma „Autoritatea Națională pentru Protecția Copilului și Adopție” s-a înlocuit cu sintagma „Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului”, prin Legea nr. 275/2004 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2001 privind înființarea Autorității Naționale pentru Protecția Copilului și Adopției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004.

Ulterior, prin art. I pct. 70 din Legea nr. 257/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din 30 septembrie 2013, sintagma „Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului” s-a înlocuit cu sintagma „Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice”.

***** Art. 12¹ a devenit, prin renumerotare, art. 15.

***** Art. 87¹ alin. (2) a devenit, prin renumerotare, art. 92 alin. (2).

***** Art. 974 a devenit, prin renumerotare, art. 107.

***** Art. 106 alin. (3) a devenit, prin renumerotare, art. 118 alin. (3).

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

